KAREN O'CONNELL

Datorită iubirii

ALCRIS
1994

Capitolul 1

Două namile încruntate păzeau intrarea de la Weeds împotriva unei mulţimi crescânde de adolescente isterice, îmbrăcate într-un mod peste măsură de extravagant. Prezenţa cerberilor o irită pe Carla. I se părea ilogic şi revoltător ca tinerele admiratoare înghesuite pe trotuar, să nu se poată apropia. Oare nu ele fuseseră cele care îşi declaraseră solemn idolul ”regele rock and rollului”?

În acea dimineaţă, ca întotdeauna, doar câteva, puţine alese, erau autorizate să pătrundă în intimitatea de la Weeds. Făcând parte dintre ele, Carla se grăbea deja spre hol, când cel mai impunător dintre portari, într-un pulover murdar de transpiraţie, întins pe abdomenul umflat de bere, o opri cu un gest.

— Îmi pare rău suflete. Nu se trece.

Carla îi prezentă calmă o hârtie cu antetul canalului de televiziune ”Telemuzica”. Expresia lui ursuză, în timp ce citea încet scrisoarea Dietrei Sharpe, o făcu să zâmbească…

Bună ziua, Carla.

”Oare unde te ascunzi de atât de mult timp? Sper că în spatele camerei de luat vederi. Dacă eşti disponibilă, am să-ţi propun un proiect mare. Ca întotdeauna, programul meu este foarte încărcat. Îţi propun să vii la Weeds, marţea viitoare. Trebuie să-i iau un interviu noului idol al tinerelor: Billy Pilgrim, în cazul în care ai pierdut contactul cu civilizaţia. Voi profita de asta pentru a-ţi explica despre ce este vorba. Îmi pare rău că te grăbesc astfel. Este urgent. Pe marţi,

Dietra

P.S. Spune oamenilor din Cromagnon de la intrare că dacă nu te lasă să treci, voi avea grijă personal să nu se mai atingă nici măcar de-o picătură din raţia lor de bere.

Este singura ameninţare pe care sunt în stare s-o înţeleagă.”

Omul din Cromagnon îi aruncă o privire ucigătoare Carlei.

— Numele dumneavoastră?

— Copeland.

— Trebuie să verific, o informă el cu încăpăţânare.

Carla scrâşni din dinţi. S-ar potrivi foarte bine ca Dietra să fi uitat s-o înscrie pe lista invitaţilor.

— În ordine, bombăni în cele din urmă cerberul. Treceţi. Sunt la primul etaj.

Odinioară, Weeds era un loc de dans celebru pentru somptuozitatea decorului său, având ca elemente fundamentale scări şi colonade de marmură, reflectându-se la nesfârşit pe pereţii acoperiţi cu oglinzi. Acum, colonadele se crăpaseră, tapiseriile din catifea roşie se făcuseră bucăţi şi marile oglinzi aurite, acoperite cu excremente de muşte, nu mai reflectau decât mizeria inscripţiilor trasate pe ziduri şi a posterelor în culori ţipătoare, care acopereau pereţii de jos până în tavan.

La primul etaj, nu era deloc mai bine. Sala mare părea că servise drept câmp de manevre unui regiment de artilerie. Parchetul lucea slab în lumina scânteietoare a unei lustre aurite, uriaşe, înfăşurată pe jumătate de serpentine multicolore, relicve ale unei serbări de mult timp uitate. Camere de luat vederi, proiectoare, care mobile, huse de reflectoare, umpleau scena acoperită de cabluri şi fire electrice. Carla zâmbi auzind larma familiară a echipei care se agita cu ultimele pregătiri ale înregistrării pe peliculă.

— Unu, doi, unu, doi… Mike, poţi ridica volumul pe patru? Unu, doi, unu, doi. Gata, perfect.

Fiică a unei celebre producătoare, Carla fusese absorbită încă din copilărie de lumea celei de-a şaptea arte şi găsise foarte repede o cale de mijloc între pasiunea şi ura pe care i-o inspira acest univers. Avea oroare de recepţiile mondene, linguşelile neruşinate, de complezenţa şi de

toată partea de falsă strălucire. Dar simţea o adevărată pasiune pentru munca puţin cunoscută a celor care contribuiau în linişte la aura prestigioasă a industriei cinematografice.

Refuzând sprijinul mamei sale pentru a ocupa un loc de invidiat în lumea realizatorilor, alesese un drum mai greu. Patru ani de studii austere o înzestraseră pentru a-şi face recunoscute talentele de ”tehnician video” independent. Partida era departe de a fi câştigată. De patru ani, compania sa, Kitchan Video, trăia de pe o zi pe alta. Dar pentru Carla, important era că nu datora nimănui nimic. Dacă într-o zi va deveni celebră, nu şi-ar datora succesul, decât propriilor eforturi.

Cuprinse scena într-o privire curioasă şi, nevăzând pe nimeni cunoscut, se îndreptă spre un cameraman care supraveghea montarea ultimelor proiectoare. Apărut de nicăieri, un bărbat tânăr, slab de te speria şi îmbrăcat din cap până în picioare în negru, o opri. În ciuda hainelor din piele, a cizmelor ascuţite şi a capului de mort ce i se legăna la ureche, avea un chip uimitor de copilăresc.

— Dietra Sharpe? o întrebă, aproape cu timiditate.

Carla zâmbi. Nu era prima dată când era luată drept prietena sa. Aveau aproximativ aceeaşi talie şi aceeaşi siluetă încoronată de un păr des, ondulat. De aproape, totuşi, nu te puteai înşela. Carla era drăguţă, dar trăsăturile fine şi delicate nu prezentau nicio asemănare cu frumuseţea bătătoare la ochi a prezentatoarei de la Telemuzica.

— Îmi pare rău, nu sunt Dietra. Doar Carla Copeland.

— Ah! făcu tânărul, vizibil decepţionat. Eu sunt Billy Pilgrim. Tânărul zeu al rockului părea mult mai puţin teribil în carne şi oase, decât pe copertele discurilor.

— Nu vă îngrijoraţi, îl linişti Carla. Dietra face întotdeauna în aşa fel încât ajunge în ultimul moment. Nu va întârzia. Să ştiţi, are probabil puţin trac. Mulţi jurnalişti ar da tot ce au mai scump pentru a fi în locul ei şi a vă pune întrebări.

Măgulirea dădu rezultat. Cântăreţul se umflă în pene, ca un pui de căţel care este scărpinat pe cap, între urechi. Tinereţea şi naivitatea, îi erau alarmante. Fără un impresar demn de încredere pentru a-i apăra interesele, rechinii din industria spectacolului vor reuşi curând să-l facă bucăţi.

Brusc, scena fu invadată de câteva puştoaice exuberante, care forţaseră barajul de la intrare. Billy le întâmpină cu un zâmbet radios şi Carla se îndepărtă, uşurată că-l putea preda admiraţiei fanelor.

Străbătu din nou sala cu privirea, căutând un colţ unde să se aşeze în timpul interviului, pentru a nu deranja pe nimeni. Un nou-venit, nemişcat în partea de sus a scării, îi atrase atenţia. Înalt, cu o figură severă, judeca reglarea pregătirilor cu ochiul experimentat al unui maestru de ceremonie. Înfăţişarea răspândea o asemenea impresie de forţă, încât Carla regreta că nu avea camera de luat vederi, pentru a fixa pe peliculă perfecta sa intrare în scenă.

Necunoscutul coborî încet primele trepte. De aproximativ treizeci de ani, întruchipa siguranţa bărbatului matur, combinată cu energia tinereţii. Pantalonii roşcaţi i se mulau pe coapsele musculoase şi pe şoldurile înguste. Sub haină, o cămaşă din mătase de culoarea aurului vechi, cu motive verzi ca bronzul, îi punea în evidenţă pectoralii de atlet. Şuviţe de păr ca aurul deschis la culoare, îi încadrau chipul uniform bronzat. Dar mai ales ochii, de un albastru întunecat şi glacial, atrăgeau atenţia. Privirea implacabilă, pometii proeminenţi şi linia inflexibilă a gurii cu buze senzuale, arătau o autoritate incontestabilă. Experienţa îi permise Carlei să recunoască de la prima privire un om dotat pentru scenă. Bătu în retragere, inconştient, ca pentru a-l prinde în câmpul unui obiectiv.

— Haideţi, domnişoarelor, spuse necunoscutul cu o voce profundă, care reduse imediat la tăcere micile exclamaţii ale tinerelor admiratoare strânse în jurul idolului lor. Îl veţi vedea pe Billy mai târziu, în concert. Acum, ştergeţi-o! Lăsaţi-ne să lucrăm.

Carla nu se putu stăpâni să zâmbească văzându-le împrăştiindu-se ca nişte pui de găină speriaţi. Nou-venitul nu le acordă nici măcar o privire. Întors spre cântăreţ, îi adresă un zâmbet care dădu trăsăturilor sale o expresie călduroasă şi emoţionantă.

— Eşti pe cale să devii un seducător, Billy. Rockerul făcu o mină copilărească.

— Le-ai pus pe fugă doar cu o vorbă.

— Sunt plătit pentru a-ţi asigura liniştea. Nu? Zărind-o pe Carla lângă trepte, se încruntă.

— Şi tu, inimioară. Şterge-o!

Prea surprinsă pentru a riposta, Carla îl privi apropiindu-se. Două secunde mai târziu, îi adresă un zâmbet batjocoritor şi-i dădu o palmă peste fese.

— Îmi pare rău. Toată lumea afară.

Fără să stea pe gânduri, Carla ridică mâna şi palma sa imprimă o urmă roşie pe obrazul necunoscutului. În umbră, cineva îşi înăbuşi un acces nestăvilit de râs, apoi se instală o linişte tensionată.

Nou-venitul o privi cu minuţiozitate pe Carla, de la vârful tenişilor uzaţi, până la buclele în dezordine.

— Vă prezint scuze pentru lipsa de originalitate de care am dat dovadă, spuse în cele din urmă. Data viitoare, nu mă voi mulţumi să vă mângâi pe crupă ca pe o mânză drăguţă, care refuză să se întoarcă în grajd. Vă încăpăţânaţi, sau plecaţi de bunăvoie?

Carla îl biciui cu o privire ucigătoare.

— Mi-e teamă că prezenţa mea aici este necesară.

— Dietra v-o fi angajat ca dublură cât timp îşi tratează aşa-zisa rinită?

— Nu. Avem doar de discutat afaceri şi, în nemăsurata sa bunătate, mi-a dat întâlnire aici.

— Ce fel de afaceri?

Carla suporta cu greu acest gen de interogatoriu. Ştia întotdeauna să-i pună pe curioşi la locul lor. Dar brusc, i se

păru periculos să-l numere pe acest bărbat printre duşmani. Tonul i se îmblânzi.

— Reprezint Kitchen Video.

Evident, necunoscutul nu auzise niciodată acest nume şi Carla se abţinu să precizeze că era în acelaşi timp secretară, om pentru munci grele, femeie de serviciu, contabil şi directoare la această companie, pentru care era şi întreaga echipă tehnică.

— Să admitem, făcu el cu condescendenţă. Dacă minţiţi, vă previn că vă voi trimite imediat să vă alăturaţi celor de acelaşi soi.

Cu o ultimă privire scânteietoare, se întoarse şi i se adresă lui Billy.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt în birou, cu Max. Ah! era să uit. I-am trimis flori mamei tale, pentru aniversare.

Chipul cântăreţului se lumină de un zâmbet.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce, micuţule. Acum, este rândul tău să intri în joc. Dietra Sharpe nu trebuie să uite nici albumul, nici concertele tale.

Sui treptele în grabă şi uşa se închise în urma sa. Imediat, toată lumea respiră mai uşor, iar conversaţiile se reluară. Carla se mira că nu-i ţinuse piept cu mai multă fermitate când, asemenea unui curent de bună dispoziţie, Dietra îşi făcu brusc intrarea pe platou.

— Bună ziua, Jimmy! Bună ziua, Reg! Te salut acolo, sus, Leon! Nu uita să verifici fixarea aparatelor. Coaforul meu mi-a stors o adevărată avere pentru a-mi face acest cap. Ah! eşti acolo Carla. Bună ziua, comoară! Hm, mereu la fel de elegantă! adăugă, privind pieziş blugii şi puloverul său.

— Ce vrei, când ai prostul gust să nu fii celebră, nu-ţi poţi oferi rochii ca ale tale. Eşti splendidă, Dietra!

— Mulţumesc, mulţumesc, se fandosi prezentatoarea de televiziune, învârtindu-se pe călcâie, pentru a lăsa jupa roşu-închis să se rotească în jurul picioarelor în ciorapi de mătase. Dar destul cu flecăreala. Timpul costă bani.

— Până la urmă, ai reţinut ceva din toţi anii de studii?

— Tu eşti cea care mi-a dat lecţii de economie, draga mea. Văzându-te, nimeni n-ar crede că mama ta este cea mai bogată, cea mai celebră dintre... Oh! iartă-mă. Uitasem că subiectul este tabu. Şi apoi, ce ne priveşte? Unde este Billy? Billy?

Deja îl atrase pe cântăreţ, pentru a-i lăsa pe obrazul livid, urma stacojie a buzelor sale.

— Gata să tulburi inimile telespectatoarelor mele fidele? Nu trebui mai mult pentru ca tânărul zeu să-şi regăsească siguranţa. Impresionată pe loc de talentul prietenei sale, Carla asistă la cel mai amuzant interviu pe care-i fusese dat să-l vadă de mult timp. După câteva răspunsuri şovăitoare, ultimele obstacole naturale fiind îndepărtate de glumele Dietrei, tânărul rocker dezvălui un spirit uimitor de strălucitor şi un umor caustic. Emisiunea se desfăşură punctată de hohotele de râs ale întregii echipe.

Tehnicienii îşi puneau deja materialul în ordine, când Dietra îşi luă prietena de braţ pentru a o conduce afară.

— La colţul străzii este un mic restaurant. Acolo vom fi liniştite pentru a discuta afaceri.

— Prefer să te previn, în acest moment sunt preocupată de o mulţime de contracte.

— Oh! nu-mi fac griji. Proiectul meu te va face să-ţi lase gura apă. Două minute mai târziu, se instalau la o masă, într-un colţ la Bătrâna Moscovă.

— Tot mai faci o sută de kilometri pe zi, în pas alergător? întrebă Dietra.

— M-am mulţumit întotdeauna cu un parcurs săptămânal de douăzeci şi cinci de kilometri.

— Este acelaşi lucru. Dă-mi voie să-ţi recomand găină umplută cu ierburi de stepă. Un deliciu. Vei arde caloriile de prisos în două zile. Din nefericire eu, va trebui să mă mulţumesc cu veşnica salată, fără adaosuri.

— N-ai fost niciodată amatoare de mâncare aleasă. Ceea ce-ţi place, este să te afişezi în restaurantele la modă.

— Ce dispoziţie! Dacă propunerea mea nu te interesează, spune-o imediat.

Carla oftă. Îşi cunoştea prea bine prietena, pentru a-şi face iluzii. Planurile Dietrei nu erau niciodată realizabile. În numele prieteniei, trebuia totuşi s-o asculte. Chiar dacă, la terminarea mesei de prânz, îi va opune un refuz categoric.

— Te ascult, îi spuse, resemnată.

— Avem intenţia să facem înregistrări video cu toate meseriile legate de disc, începu prezentatoarea. Succesul este asigurat. Există atâţia oameni care nu cunosc diferenţa dintre un producător şi un agent de schimb!

— Mărturisesc că nici eu n-o ştiu foarte bine.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine! Cu originile tale!

— Mama produce filme. Nu discuri.

— Nicio diferenţă. Este aceeaşi lume. Evident, cea mai mare parte a înregistrărilor video, a fost încredinţată realizatorilor obişnuiţi de la Telemuzica, în afară de una. Reportajul despre impresari. De asta mă ocup eu, Dietra Sharpe! Eşti mulţumită?

În locul unei explozii de bucurie, avu dreptul doar la un zâmbet stingher.

— Ştii, subiectul chiar nu mă pasionează. Dietra avu un gest de iritare.

— Cunosc totuşi impresari care merită să se vorbească despre ei. Fie pentru că au mai mult talent decât vedetele lor, fie pentru că posedă un farmec diabolic.

— Cei pe care-i cunosc eu, sunt nişte domni graşi, cu chelie şi care fumează havane.

— Este adevărat. Dar al meu, este unic în felul său.

— Cine este această pasăre rară?

— Fletcher Arendt. Impresarul lui Billy. Speram să-l zăreşti în timpul interviului, dar înălţimea sa, n-a catadicsit să se arate.

Carla se concentră. Impresar, desigur! Ar fi trebuit să bănuiască. Doar impresarul tânărului rocker se putea însărcina cu trimiterea de flori mamei sale.

— Calmează-te, Fletcher Arendt s-a arătat.

— Şi l-am ratat! într-adevăr, mare prostie.

— Dacă mi-ai spune adevărul, Dietra? Tu şi cu mine, am primit aceeaşi formaţie. Eşti în stare să realizezi acest reportaj complet singură.

— Imposibil. Fletcher m-a făcut deja să înţeleg că am un bob de mazăre în loc de creier. De altfel, nu va permite nimănui să-l filmeze, cu excepţia unui profesionist inteligent şi eficace. Sunt propriile lui cuvinte.

— Aş face mai bine să mă duc acasă.

— Te cunosc. Îi vei putea dovedi…

— Dietra, l-am pălmuit.

Prietena sa deschise ochii mari şi izbucni într-un râs blazat.

— Te poţi lăuda că eşti o adevărată catastrofă ambulantă. Proiectul acesta reprezenta foarte mult pentru mine. De fapt, era în joc tot viitorul meu. Să nu mai vorbim despre asta.

— Totuşi, nu putea fi lăsat să scape aşa uşor. M-a tratat ca pe-o imbecilă şi eu…

— Cunoscându-l, sunt sigură că a căutat acea palmă până a găsit-o.

Carla îşi ridică paharul, brusc gânditoare.

— Îţi aminteşti de şcoală? Amândouă formam o echipă bună. Nu mă va speria un Fletcher Arendt. Da?

Râsul Dietrei se transformă într-un zâmbet prevăzător.

— Până la urmă, proiectul meu te interesează? Sau înfăţişarea de leu tânăr a lui Fletcher ţi se pare irezistibilă?

— Mă exasperează aroganţa sa.

— Iată ceva ce promite! Dacă ai şti cât m-am grăbit să intru în horă!

— Vrei să spui… Ai intenţia să mă ajuţi?

— Bineînţeles. Doar nu-ţi închipui că te voi abandona, după ce te-am aruncat în gura lupului!

— De unde vine această bruscă sporire a interesului pentru camera de luat vederi?

Exuberanţa Dietrei făcu loc unei seriozităţi neobişnuite.

— Te-ai gândit deja la timpul care trece? Mergem pe douăzeci şi patru de ani şi…

— Douăzeci şi cinci, o corectă Carla.

— Este acelaşi lucru. Peste câţiva ani, voi fi prea bătrână pentru a lua interviuri unor vedete care obţin primul disc de aur, înainte de a avea douăzeci de ani. De acum, trebuie să încep să-mi fac un loc de cealaltă parte a camerei de luat vederi.

— Vorbeşti serios?

— Din păcate!

— Bun. Dacă am nevoie de o asistentă, mă voi gândi la tine. Cu o condiţie: să joci cinstit.

— Promit, jur.

— La treabă! Cine sunt artiştii lui Fletcher Ardent?

— A început cu Mercy Riley şi i-a rămas mereu credincios. A orientat-o mai întâi spre country, dar acum publicul i-a crescut. Tema cântecelor rămâne aceeaşi: iubirea neînţeleasă, singurătatea, etc… dar pe un ritm mai nervos, mai electric, care place mai mult amatorilor de rock. Fletcher are ambiţii mari pentru ea. Se povesteşte chiar, că vrea s-o lanseze pe ecran. M-am gândit la tine puţin şi din acest motiv. În loc de cartea de vizită, ai putea…

— Dietra! Am spus: să joci cinstit. Îţi amintesc că în ceea ce mă priveşte, mama se numeşte Amelia Copeland. Este o mamă de familie, fără nicio legătură de rudenie cu Amelia Abbott-Copeland, de la Films Odyssey. Ai înţeles?

— La ordinele tale, generale.

— Explică-mi pentru ce i-a rămas Fletcher credincios lui Mercy. Vinde foarte multe discuri?

— Da, dar nu este singurul motiv. Contractul lor s-ar baza pe o veche poveste de dragoste.

— Să fi fost oare tânărul leu, romantic?

— Îţi revine să faci lumină asupra acestui mister. Tot ce ştiu, este că acum cinci ani sau şase ani, Fletcher era mai

degrabă un avocat strălucit. În acea perioadă, Mercy cânta în duet cu altă fată, iar grupul lor începea să fie cunoscut. Din nefericire, nimeriră în angrenaj. Ştii ce se povesteşte despre starurile pop. Alcool, droguri… într-o zi, au avut un accident de maşină. Mercy a fost grav rănită. Toată lumea credea că nu va mai putea nici să cânte, nici să vorbească. Cu excepţia lui Fletcher.

— Şi cealaltă cântăreaţă?

— A murit. Se povesteşte că tocmai pe ea o iubea. Totuşi, şi-a asumat răspunderea pentru Mercy. A îngrijit-o, i-a redat încrederea în ea şi a lansat-o din nou spre succes. După părerea mea, era chinuit de remuşcări. Probabil îşi reproşa că n-a ştiut să-şi apere iubita. Dacă în loc s-o curteze i-ar fi luat interesele în mâinile sale, ar fi trăit încă.

— Cum vrei să abordezi un subiect atât de serios, într-o emisiune care prezintă viaţa în roz?

— Probabil nu te uiţi prea des la emisiunile mele, Carla. De altfel, dacă voiam ca totul să fie roz, nu te-aş fi căutat. M-aş fi adresat primei agenţii de publicitate întâlnite şi reportajul l-ar fi lăudat pe Fletcher ca pe orice marcă de fulgi de porumb.

— Totuşi, să-i violez intimitatea…

— Nu s-ar lupta pentru Mercy, cum o face, fără motive serioase. Descoperă-le. Apoi, eşti liberă să le dezvălui, sau nu.

— Nu ştiu, se gândi Carla. Mi-am petrecut adolescenţa sincronizând benzi sonore de muzică clasică, pentru filmele mamei. Nu ştiu nimic în materie de rock.

— Trebuie să ştii să-ţi asumi riscurile. Vei afla pe loc. Reportajul tău va fi cu atât mai interesant şi mai autentic.

În faţa minei inspirate a prietenei sale, care poza deja în producătoare, Carla izbucni în râs. Câştigase. Aştepta o ocazie de acest gen de prea mult timp, pentru a refuza. Fletcher Ardendt putea crede ce voia. Ea era o adevărată profesionistă. Şi i-o va dovedi, chiar dacă îşi punea cariera în joc.

Câteva zile mai târziu, Carla se întreba cum ar putea dovedi ceva, dacă ar continua. Îi scrisese lui Fletcher Arendt, îi telefonase, fără rezultat. Impresarul continua să-i ignore existenţa. Rămânea soluţia extremă, să meargă să pătrundă din nou în vizuina sa din strada 57.

Cu pereţii acoperiţi de discuri de aur, fotografii, autografe şi câteva tablouri semnate ”Riley”, localul firmei Arendt impresiona în mod sigur pe vizitator. Scaune de culoarea nisipului, mese joase din lemn natur şi o mulţime de cactuşi în ghivece, alcătuiau un decor de o sobrietate foarte personală, care-i plăcu imediat Carlei.

O femeie tânără, brunetă, înarmată cu două telefoane, ducea două conversaţii simultan, în spatele unui birou de stejar cu un luciu pe care trona o plachetă cu numele său: Annette Harrow.

Carla înaintă. Cu buclele neastâmpărate strânse într-un coc sever, arbora un taior de mătase verde ca apa, care-i dădea un aer absolut profesional. Şi în cazul în care clientul şi-ar fi păstrat îndoielile asupra seriozităţii sale, purta în mână o servietă-diplomat în care erau închise înregistrări video, gata să fie vizionate.

Annette îi aruncă o privire distrată, închise primul telefon şi puse capăt celei de-a doua conversaţii, cu o voce tăioasă. Apoi, ridică spre Carla o privire întrebătoare.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Sunt Carla Copeland.

— Da, răspunse Annette, fără să clipească.

— Trebuie neapărat să-l văd pe domnul Arendt. Secretara ridică din umeri.

— Este pentru prima dată când aveţi de-a face cu el? Carla scrâşni din dinţi.

— Nu. Am avut deja ocazia să-l întâlnesc. Pentru scurt timp. O licărire compătimitoare trecu prin ochii Annettei.

— Nimic nu vă împiedică să aşteptaţi. Dar chiar dacă veţi reuşi să-i vorbiţi, nu va folosi la nimic. Vedetele noastre se pregătesc să plece în turneu, aşa că înţelegeţi. Şi de

asemenea, suntem pe punctul de a ne muta. Fletcher nu va accepta niciodată să-şi ofere biroul unei echipe de turnare.

— Dar eu sunt toată echipa.

— Vă spun… Oh! în definitiv, luaţi loc. Dacă aveţi timp de pierdut, eu n-am.

Carla se instală pe unul dintre scaune, hotărâtă să rămână în sala de aşteptare toată ziua, dacă trebuia.

Trecu o oră. Brusc, impresarul ieşi din birou, cu un telefon într-o mână şi foaia proaspăt ieşită din imprimantă, în a doua.

— Annette, vezi dacă nu poţi obţine un avion special între Detroit şi Chicago, pentru paisprezece. Clayton îmi promite o conferinţă de presă senzaţională dacă cele două concerte se succed la interval de-o zi.

— Fletch… murmură Annette, arătând-o pe vizitatoare. Acesta se întoarse, o descoperi pe Carla care se ridicase din fotoliu şi se încruntă.

— Aţi venit să-mi daţi lovitura de graţie?

Sub privirea batjocoritoare, tânăra fată se simţi roşind.

— Dacă se poate.

— Fletcher, interveni Annette. Este Carla Copeland. Îţi aminteşti? Video nu ştiu cum.

— Kitchen Video, o corectă Carla. La colţul dintre bulevardul al doilea şi strada 47.

— Ah! cartierul Hell’s Angels. Foarte şic. Acolo aţi învăţat să vă bateţi?

— Evident. Acum, pentru această…

— Îmi pare rău, domnişoară Copeland. Nu se pune problema unor înregistrări video. Dacă ţineţi neapărat să faceţi filme de familie, adresaţi-vă în altă parte.

— Nu vă permit să-mi luaţi activităţile în zeflemea, domnule Arendt. Măcar mi-aţi citit propunerea?

El ridică tonul.

— Acum, n-am timp.

— În acest caz, scutiţi-mă de ironia dumneavoastră. Dacă nu vreţi aceste înregistrări video, sunteţi liber. Mulţumiţi-vă să-mi opuneţi un refuz ferm şi categoric.

— Perfect. Ascultaţi-mă bine: nu. Mulţumită?

Carla se văzu silită să lase capul în jos. Fletcher păru surprins de reacţia sa.

— Ei bine? Ce aşteptaţi pentru a vă apăra ideea genială, să mă insultaţi, sau să mă ameninţaţi cu mânia dumneavoastră?

— Nu mai am nimic de adăugat, răspunse Carla, luându-şi servieta diplomat. Începând de acum, las să vorbească doar camera de luat vederi.

Cu această frază enigmatică, se întoarse şi trânti uşa.

O expresie gânditoare însufleţi trăsăturile severe ale lui Fletcher. În mod confuz, avea impresia că pierduse controlul situaţiei. Totuşi, nu se îndepărtase nici cu un milimetru de la linia de conduită obişnuită.

Când eşti solicitat fără încetare, vine o zi în care trebuie să stabileşti nişte limite draconice. Cu turneele în pregătire şi cu gelozia lui Mercy, care nu suporta să nu i se consacre în exclusivitate, aceste limite erau reduse la esenţial. Ceea ce nu-l împiedica pe impresar să aibă presentimentul că a comis o greşeală alungând-o pe această realizatoare video, ca pe un banal valet.

— Toată lumea se îndârjeşte, remarcă Annette zâmbind.

— Da, dar mi-ar plăcea ca uneori să ia pe altcineva drept ţintă.

— Totuşi, este drăguţă, continuă secretara cu puţină maliţiozitate.

— Chestiune de gust, răspunse Fletcher, închizând uşa biroului în urma sa.

Annette zâmbi ironic. De când lucrau împreună, învăţase să cunoască gusturile lui Fletcher Arendt.

Capitolul 2

Cât timp se întoarse la studio, Carla optase pentru un plan de acţiune. Raţiunea o sfătuia să abandoneze, dar refuzul lui Fletcher o impulsiona ca o provocare. Se hotărî s-o accepte. Îşi pregăti materialul: cameră, magnetoscop, proiectoare, celule, microfoane, căşti, cabluri electrice, baterii de schimb şi, o oră mai târziu, se întoarse la locul de plecare, la etajul al douăzecilea al clădirii de pe strada 57.

Îşi instală rapid echipamentul în faţa uşilor din sticlă de la firma Arendt. Angajaţii din birourile vecine eliberaseră deja etajul, în vederea unui weekend care, în acest început de lună iunie, se anunţa însorit. Carla filmă uşile nemişcate încă aproximativ jumătate de oră, apoi rebobină filmul. În casetă, strecură o mică notă, cu aceste cuvinte:

„Dragă domnule Arendt.

Este necesar să dau la iveală reportajul despre activităţile dumneavoastră. Atât cât este, îmi propun să-l expediez la Telemuzica. Judecaţi singur. Sper că am dat dovadă de obiectivitate şi v-am conturat un portret care va avea calitatea să vă placă. Dacă doriţi să-mi împărtăşiţi reflecţiile dumneavoastră, să adăugaţi anumite amănunte, sau să faceţi diferite corecţii, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Semnat Carla Copeland – Kitchen Video.”

Împinse uşa, înaintă spre impasibila Annette, îi întinse caseta şi plecă trăgând geanta pe roţi, care-i folosea la transportarea materialului.

În mod logic, planul ar fi trebuit să provoace o reacţie. Totuşi, a doua zi, aşteptă în zadar un telefon de la Fletcher Arendt.

În disperare de cauză, o sună pe Dietra. Prezentatoarea nu păru surprinsă.

— Este un caz greu, te-am prevenit.

— Fuge ca o anghilă. De fiecare dată când mă apropii puţin, se ascunde.

— A fost întotdeauna mult prea fair-play, draga mea modestă. Când eşti înfometat, nu te amuzi prevenindu-ţi prada.

— Arendt nu este o pradă. Iar eu nu sunt înfometată.

— Gândeşte-te puţin la mine şi la vârsta mea critică! îmbătrânesc din oră în oră. Ţi-am spus deja. Sau devin producătoare, sau îmi sfârşesc zilele la cantina pentru săraci.

— Vezi vreo soluţie?

— Am una, da, doar dacă nu ţi se va părea foarte subtilă.

— M-ar fi mirat contrariul. Dietra ezită.

— Nu te împotrivi, spuse în sfârşit. La urma urmei, relaţiile publice nu sunt partea ta. Ai încredere în mine, voi trage sforile.

— Nu aşa repede…

— Dacă vrei să-l întrebi ce crede despre înregistrarea ta, va fi la „Nopţi albe”, în seara aceasta. O petrecere particulară. Trebuie să întâlnească acolo anumiţi producători de cinema, pentru a le vorbi despre Mercy. Foloseşte-ţi măcar o dată relaţiile. Fă-te invitată.

— Ştii foarte bine că refuz aceste stratageme.

— Vrei să realizezi reportajul ăsta, da, sau nu?

— Care-ţi sunt intenţiile, cu exactitate?

— Dacă te întreabă, vei spune că nu ştii nimic.

— Dietra! Aşteaptă!…

Dar linia se întrerupse deja.

Carla făcu un gest de ciudă. Se putea baza pe Dietra pentru a inventa un plan machiavelic. Din nefericire, dacă într-o zi cineva ar fi suferit consecinţele, ea ar fi fost aceea şi nimeni altcineva.

Totuşi, îşi răsfoi până la urmă agenda veche şi formă numărul unei prietene a mamei sale, cu care nu mai întreţinea relaţii de mai mult de cinci ani. Fu salutată cu curiozitate, dar după câteva minute, uşile foarte bine păzite

ale universului industriei spectacolelor, se deschideau în faţa ei. De fapt, n-ar fi depins decât de ea să-şi petreacă viaţa prin cluburi particulare, sorbind cu înghiţituri mici cocteiluri şi vorbind despre cinema. Mai degrabă decât să peroreze despre filmele altora, prefera să le facă pe ale sale. De altfel, era singurul motiv care o îndemnase la această încălcare a liniei de conduită obişnuită.

Singurul motiv, sau aproape. Nu se înşela asupra plăcerii pe care o simţea la ideea de a-şi încrucişa din nou spada, de data aceasta public, cu arogantul Fletcher Arendt.

La sfârşitul după-amiezii, zadarnic îşi inventarie garderoba. Viaţa o îndepărtase de ocaziile mondene şi nu mai avea nicio ţinută elegantă, cum purtau obişnuitele seratelor la modă. O inspiraţie subită, o făcu să izbucnească în râs. Ceea ce-i trebuia, nu era o rochie, ci un costum! într-un colţ al studioului, trona o valiză mare, plină cu cârpe şi accesorii fără valoare. Scoase de acolo o capă mare din catifea roşie, bordată cu satin, pe care o înlătură imediat. Ar fi semănat cu un toreador de operetă, în acest roşu.

O bucată de mătase de un albastru ca păunul, îi atrase atenţia. Agăţă materialul la fereastră pentru a-l aerisi şi-şi scoase maşina de cusut.

Două ore mai târziu, privea în faţa oglinzii rezultatul. Rochia decoltată, compusă din două pătrate simple de mătase, aluneca pe umăr la fiecare mişcare, pentru a forma un fald natural care punea în valoare dansul nestăvilit al buclelor. Linia unduitoare a costumului improvizat sublinia graţia trupului suplu şi perfect proporţionat. Carla făcu o mină mulţumită. Ochii, de aceeaşi nuanţă cu materialul mătăsos străluceau de plăcere şi îşi oferi luxul de a-i sublinia cu un creion de ochi de culoare castaniu-aurie, care-i punea în evidenţă delicateţea chipului şi-i dădea un aer de pitic scăpat din pădure.

Încălţă nişte pantofi eleganţi, aurii, îşi înfoie părul şi chemă un taxi.

„Nopţi albe” ocupa ultimul etaj al unui turn de sticlă, în apropiere de Lincoln Center. Carla trebui să înfrunte privirile avide ale unei mulţimi de vânători de autografe, care nu-şi ascundea curiozitatea văzând o necunoscută croindu-şi drum printre diferite baraje de chelneri în livrea, postaţi la intrare.

La etajul al douăzecilea, trebui să facă faţă unui nou baraj de cerberi. Vacarmul localului de dans, o frapă din plin. Cât vedeai cu ochii, mulţimea aflată sub sclipirile orbitoare ale luminii se înghesuia în ritmul unei muzici îndrăcite. Făcu apel la amintirile sale şi se strecură în ascensorul particular, care aluneca silenţios în cuşca sa de sticlă.

Al doilea nivel servea ca sală de spectacole, iar al treilea adăpostea tot felul de jocuri video.

La al patrulea nivel, ieşi în sfârşit într-o sală tradiţională de cocteiluri. Scaune din piele albă, o pădure în miniatură de plante verzi, în ghivece, zgomot de voci, clinchet de cuburi de gheaţă şi, în spate, o imensă fereastră cu geamuri, care dădea spre feeria din Centrul Park.

Carla se ascunse între doi palmieri şi observă asistenţa. Părăsise casa familială de suficient de mult timp pentru a nu-i fi teamă să fie recunoscută, dar era de-ajuns să întâlnească aici un prieten al mamei şi rezultatul tuturor acelor ani în care se străduise să-şi facă uitată înrudirea cu atotputernica Amelia Abbott-Copeland, s-ar spulbera.

Îl zări pe Fletcher. În smoching alb, cu chipul bronzat şi zâmbet seducător, se detaşa din mulţime prin vitalitatea pe care o degaja fiecare gest. Carla scoase un oftat. Nu-şi va ierta niciodată că nu prinsese pe peliculă impresia de forţă sălbatică pe care o degaja acel bărbat.

Brusc, impresarul întoarse capul în direcţia ei. Privirea o străpunse ca o săgeată. Cu câteva cuvinte, el îşi luă rămas-bun de la interlocutori. Cu o mână vârâtă cu nonşalanţă în buzunarul hainei, care se deschidea peste o cămaşă din

mătase galbenă ca aurul, împodobită cu un papion alb, traversă salonul imens pentru a o întâlni.

Carla bătu repede în retragere. În spatele lui Fletcher, tocmai recunoscuse o siluetă familiară, Morey Leyland! Un prieten al mamei sale. Ce făcea oare aici? Pentru nimic în lume nu trebuia s-o vadă.

Cu o uşurinţă de felină, se strecură în spatele ecranului de plante verzi. Fletcher va crede, cu siguranţă, că fugea, dar cu atât mai rău.

Se refugie la bar şi, pentru a-şi face de lucru, comandă un burbon.

— Mica înregistrare video m-a lăsat să bănuiesc că, în ciuda caracterului neplăcut, aveţi o oarecare doză de umor. După toate aparenţele, m-am înşelat.

Carla se întoarse încet, pentru a înfrunta privirea glacială a impresarului.

— N-aveţi nimic de răspuns? o întrebă acesta, curios. Nu-mi prezentaţi scuze? Nici nu mă ameninţaţi?

— Pentru moment, nu.

Pentru o clipă păru decepţionat. Apoi, cu o scurtă clătinare a capului, se îndepărtă.

Iată ceva cu care Carla nu se împăca deloc. Aşteptă ca să se oprească să-şi aprindă o ţigară şi se plantă în faţa lui, cu mâinile în şolduri.

— Pentru că subiectul pare să vă intereseze, veţi fi încântat să aflaţi că am un simţ al ridicolului foarte dezvoltat. Fără îndoială, acesta este singurul motiv care mă îndeamnă să vreau neapărat să fac această infernală înregistrare video.

— Infernală? Fletcher Arendt, Luciferul rock and rollului! Ideea nu-mi displace.

— Acceptaţi?

— Nu. Chiar şi diavolul are mândrie, domnişoară Copeland. Nu-mi pot permite să mă las intimidat.

Carla tremura. Ar fi trebuit să bănuiască, Dietra trecuse pe acolo. Temându-se să descopere tertipurile prietenei sale, încercă să-şi întrebe cu abilitate victima:

— Nu vă cer să consideraţi situaţia din punctul meu de vedere. Preocupările mele artistice puţin vă interesează, şi este absolut normal. Dar gândiţi-vă numai din punct de vedere practic, la publicitatea pe care v-o poate aduce acest reportaj. Dacă această înregistrare place, Telemuzica o va difuza de mai multe ori pe zi. Niciodată Billy şi Mercy nu vor avea atâtea ore de antenă.

— S-a ocupat deja cineva să mă încânte cu acest avantaj, domnişoară Copeland. Şi dacă îmi pot permite remarca, lăsaţi-mă să vă spun că persoana care a îndeplinit această sarcină, avea un simţ al afacerilor mult mai dezvoltat decât al dumneavoastră. O anumită casă de discuri a crezut de asemenea că mă păcăleşte să accept proiectul dumneavoastră. Răspunsul a rămas neschimbat. Nu.

Exasperată, Carla bătu din picior.

— Sunteţi într-adevăr sigur de dumneavoastră, domnule Arendt. N-aveţi nevoie de nimeni, nu-i aşa? N-aveţi nevoie să colaboraţi cu cineva. Trebuie să fie foarte plăcut să trăieşti astfel, izolat de restul lumii pe muntele Olimp. Dar fiţi atent la căderea, la ziua în care veţi fi obligat să coborâţi din nou pe pământ, printre muritorii de rând.

— Îmi datorez poziţia numai muncii mele, domnişoară Copeland, îi răspunse impresarul pe un ton usturător. Nimeni nu-mi poate reproşa că am încercat să uzez de relaţiile mele pentru a-mi croi drum până pe culmi.

Încă o dată, Carla o blestemă pe Dietra. Acum era atât de furioasă, încât de-abia se controla. Numai când se auzi vorbind, îşi dădu seama ce spunea.

— Pentru că vă datoraţi poziţia numai meritelor dumneavoastră, ar trebui să-mi înţelegeţi dorinţa de a-mi practica meseria. Cât despre relaţiile mele, să ştiţi că dacă voiam să le folosesc, mi-ar fi fost suficient să ridic degetul mic pentru ca dumneavoastră...

Se întrerupse brusc. Fletcher o privea atent, cu curiozitate.

— Da? spuse calm. Vă ascult, domnişoară Copeland. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, vom ajunge aici.

Înainte ca tânăra fată să aibă timp să se explice, o încântătoare creatură se interpuse între ei. Nou-venita se uită la Clara cu o privire dispreţuitoare şi se atârnă cu o bucurie ostentativă de braţul frumosului impresar.

— Elizabeth! exclamă acesta din urmă. Ce surpriză!

— Fletcher, iubitule, oare ce faci ascuns în spatele acestor ghivece de flori? Sunt atât de fericită să te văd! Am să-ţi cer un serviciu.

— N-am ştiut niciodată să te refuz, inima mea, şi o ştii. Înălţată pe vârful picioarelor, îi murmură câteva cuvinte la ureche. El zâmbi.

— Treci pe la birou când vrei. Îi voi spune Annettei să-ţi pregătească asta.

Tânăra femeie făcu o mină contrariată.

— Nu vei fi acolo? Mi-ar plăcea atât de mult să-ţi mulţumesc personal!

— În acest caz, vino dimineaţa. Va fi mai linişte.

Cu un zâmbet încântat, ea îl sărută îndelung pe obraz şi dispăru unduindu-şi şoldurile.

— Ei bine! observă Carla cu o voce aspră, iată ceva foarte instructiv. Sunt încântată să constat că nu vă purtaţi dur cu toată lumea.

— Fiţi atentă, domnişoară Copeland. Vă aventuraţi pe un teren periculos. Tânăra mea prietenă v-ar putea învăţa multe lucruri. De exemplu, cum să obţineţi o favoare.

— Foarte amabil. Chiar dacă nu reuşesc ale mele, prefer să nu folosesc mijloacele sale de convingere.

— Vă este oare teamă să nu fiţi la înălţime? Subînţelesul era clar. Dar dacă spera că o jignea punând la îndoială puterea farmecului său, se înşela.

— Nimeni nu s-a plâns niciodată, domnule Arendt.

— Zău?

Îşi strivi încet ţigara şi se întoarse batjocoritor spre ea.

— Iertaţi-mă, dar prefer să-mi fac singur o idee.

O luă în braţe, fără să-i lase timp să reacţioneze. Buzele sale îi striviră gura cu dinţii strânşi. Nebună de furie, Carla încercă să-l respingă. Îi dădu drumul imediat şi o măsură cu un aer amuzat.

— Se pare că am găsit, în sfârşit, cum să vă impun tăcerea, spuse zâmbind.

Carla tremura de furie. Dacă ar fi putut, l-ar fi ucis pe loc.

— Îmi puteţi explica ce sens are această scenă ridicolă? şuieră cu o voce tremurătoare.

— Dar bineînţeles. De la prima noastră întâlnire, acum câteva zile, aţi găsit cu cale să mă pălmuiţi, să mă criticaţi în faţa secretarei, să vă bateţi joc de mine şi să proferaţi diferite ameninţări, pe care m-am străduit, până acum, să nu le iau în serios. Sub aparenţa de cuminţenie şi naivitate, sunteţi într-adevăr foarte dură în afaceri. Apreciind tratamentul pe care mi-ar plăcea să vi-l aplic, consider că m-am comportat, până acum, cu foarte multă curtoazie faţă de dumneavoastră.

Carla simţi imediat împunsătura. Fletcher avea dreptate. Acum câteva zile, nici nu ştia de existenţa sa. Îl hărţuise şi-l urmărise cu la fel de puţină eleganţă ca acei fotografi indiscreţi care se ascund în tufişuri pentru a viola intimitatea vedetelor la modă.

Brusc, foarte calmă, Carla îi întinse mâna.

— Vă rog să-mi acceptaţi scuzele, domnule Arendt. Să fiţi sigur că nu vă voi mai deranja.

Apoi părăsi serata, înainte de a deveni mai ridicolă.

A doua zi, Carla se instală la masa de lucru pentru a studia propunerile ce se îngrămădeau în faţa ei. Îşi şterse din minte proiectul Arendt şi îşi interzise să se gândească la fenomenul ciudat care o făcea ca simpla prezenţă a impresarului s-o înfurie în asemenea măsură. În interesul afacerilor, era de preferat să treacă la un alt subiect, poate mai puţin pasionant, dar mai rentabil.

În mijlocul dimineţii, sună telefonul. O clipă, Carla ezită să răspundă, ca şi când aparatul ar fi ars-o.

Vocea lui Fletcher o făcu să-i treacă pe sub piele un fior de gheaţă.

— Domnişoară Copeland, m-am gândit bine la acea înregistrare video.

— Da? făcu aceasta, şovăind.

— Cred că o vom putea realiza.

Făcu o pauză, înainte de a relua pe un ton amuzat.

— Să ştiţi, n-aveţi exclusivitatea schimbărilor de dispoziţie. N-aş merita încrederea protejaţilor mei dacă n-aş şti din când în când să las o idee nouă să treacă de barierele sclerozate ale creierului meu chiţibuşar.

— Mi-ar plăcea să ştiu cărui fapt datorez această bruscă schimbare de opinie? Trebuie să fie ceva din originalitatea propunerii mele!

— Nu chiar.

— Vă ascult.

— Cu siguranţă, aţi auzit vorbindu-se că Mercy Riley intenţionează să apară foarte curând pe ecran…

Inima Carlei se strânse. Aflase, într-un fel sau altul, de înrudirea sa cu Amelia Abbott-Copeland. O favoare, în schimbul unui serviciu acceptat. O va obliga la un târg din care, obligatoriu, va fi înşelată. Înregistrarea în schimbul unui contract pentru Mercy, la Odyssey.

— Domnişoară Copeland? Mai sunteţi acolo?

— Da, îi răspunse, pe un ton glacial. Unde vreţi să ajungeţi?

— Mă gândesc că turnarea acestei înregistrări ar fi pentru Mercy o ocazie excelentă să se familiarizeze cu camera. Accept să vă faceţi reportajul, cu o condiţie: luaţi-o pe Mercy sub aripa dumneavoastră. Explicaţi-i ce faceţi, arătaţi-i materialul. Informaţi-o puţin. Astfel, nu va fi complet lipsită de experienţă când va ajunge pe un platou, pentru primul ei film.

— N-a turnat niciodată?

— Nu, cu excepţia câtorva secvenţe la televiziune. Acceptaţi? Carla îşi controlă sentimentul de triumf care punea stăpânire pe ea.

— Voi putea filma tot ce vreau?

— Meseria mă pune, uneori, în situaţii puţin delicate. Va trebui să le vedem împreună. Dar vă asigur de colaborarea mea. Este oare de ajuns?

— Da, murmură Carla încet.

— Perfect. Mercy soseşte mâine. În drum spre aeroport, trec să vă iau. O veţi lua înainte, coborând în întâmpinarea mea. O limuzină gri, înmatriculată…

Carla îl întrerupse.

— Nu mă pot înşela, domnule Arendt. Vă pot asigura că, în cartierul meu, nu există limuzine gri.

El închise, cu un râs înţelegător. Carla privi îndelung aparatul. Bucuria o sufoca. Clătină grav din cap şi începu să-şi pregătească lucrurile. Mai mult ca niciodată avea nevoie de calităţile care făcuseră din ea un excelent tehnician video: calm, eficacitate, stăpânire de sine. Fletcher Arendt nu trebuia să regrete niciodată că-i acordase această şansă, nici să bănuiască vreodată emoţia pe care i-o provocase oferta lui de colaborare.

Capitolul 3

Şoferul o instală pe Carla, cu cele cincisprezece kilograme de echipament, în spatele limuzinei. Pe bancheta din piele de culoare gri ca perla, de cealaltă parte a unui ocean de mochetă, Fletcher îşi aţinti asupra ei privirea pătrunzătoare a ochilor ca gheaţa. Chiar şi acum, ferm hotărâtă să nu se lase intimidată, Carla simţi acea stranie fascinaţie care o atrăsese încă de la prima lor întâlnire. Încercă, încă o dată, să uite sărutul pe care impresarul i-l furase în ajun, în scopul evident de a o descumpăni.

— Bună ziua, domnule Arendt, spuse sprijinindu-şi materialul pe o strapontină a limuzinei.

— Spuneţi-mi Fletcher, vă rog. Dacă o să vă adresaţi cu domnule, voi avea impresia că vorbiţi cu altcineva. În schimb, îmi voi permite să vă spun Carla. Ce spuneţi de asta?

Ea acceptă cu un gest. La urma urmei, în această meserie, familiaritatea era regula. Prefăcându-se că scotoceşte în poşetă, îl studia cu coada ochiului. Smochingul alb fusese înlocuit cu blugi prespălaţi, care se mulau pe muşchii coapselor. Un fular roşu, punea o pată de culoare în răscroiala cămăşii de un albastru deschis. Peste această ţinută boemă, o haină uşoară, albastru marin, adăuga o notă de eleganţă mai convenţională.

— Vreţi să încep? întrebă Carla.

— Desigur. Am oroare să pierd timpul.

Ca pentru a ilustra mai bine această maximă, Fletcher se strădui să instaleze în faţa lui un veritabil birou în miniatură. În spatele panoului unei portiere apăru un telefon. Servieta diplomat ascundea mape pentru documente, un magnetofon şi un minicalculator.

Carla branşă camera la magnetoscop. Trebuia să filmeze în lumina ambiantă şi să se mulţumească doar cu puţin soare, filtrat prin geamurile fumurii. Această turnare se anunţa ca o operaţiune de comandă.

Însuşi Fletcher părea un general de stat major dirijându-şi trupele pe un câmp de luptă. Cu o eficacitate redutabilă, puse la punct, unele după altele, detaliile care se aliniau în faţa sa, pe mai bine de zece pagini. De-a lungul conversaţiilor telefonice, confirmă întâlniri, sesiză încurcăturile juridice ale unui contract, pentru o serie de concerte, smulse unui iniţiator de spectacole garanţii pentru sonorizarea, publicitatea şi promovarea viitorului turneu al lui Mercy Riley... Totul fără să renunţe nicio secundă la acel calm absolut.

Limuzina străbătu caroiajul străzilor din centrul oraşului cu viteza adoptată de motorul silenţios şi trecu podul din Manhattan, pentru a se angaja pe drumul special spre Brooklyn Queen. Carla filmă în dezordine elementele de decor, turnurile de sticlă, circulaţia fluidă, ceafa şoferului, tot atâtea elemente care-i vor servi mai târziu, la montaj, pentru a recrea ambianţa acelei dimineţi. Şi mai ales, îl filma pe Fletcher, care nu se preocupa de cameră, ca şi când ar fi fost un actor experimentat. Nu văzuse niciodată un subiect mai fotogenic, mai destins.

Limuzina părăsi drumul direct spre Kennedy Airport, luând-o spre o bretea care dădea, dincolo de un loc pustiu din beton, de hangare şi antrepozite, spre un labirint de piste. Bărbaţi în combinezoane albe se agitau în jurul unei flotile de avioane particulare. Fletcher deschise portiera şi-şi privi ceasul.

— La fix, îi spuse şoferului. Va trebui să mă grăbesc să-i ofer pilotului un cadou de Crăciun.

Dintr-o săritură, părăsi maşina. Carla îl urmă, cu camera pe umăr. În depărtare, un avion alb cu reacţie, vira pe un culoar trasat pe pistă.

Fletcher aşteptă ca aparatul să rămână pe loc, apoi porni repede şi ajunse exact la timp pentru a întinde mâna pasagerei care ieşea din carlingă. În vizorul obiectivului, Carla o recunoscu pe Mercy Riley. Chipul îi apăruse destul de des pe coperţile revistelor, pentru a fi recunoscută dintr-

o privire de primul venit. Dar Carla fu mirată să descopere că era atât de înaltă. Alături de ea, părea o fetiţă încă în creştere.

Fletcher o ridică pe cântăreaţă ca pe un fulg şi o aşeză la baza pasarelei. Se îndreptară, braţ la braţ, spre limuzină.

Cu un zâmbet indulgent pe trăsăturile severe, impresarul asculta înduioşat sporovăiala vedetei, nuanţată cu un cald accent din sud.

— Nu sunt sigură că apreciez foarte mult această sosire discretă, se fandosi Mercy. Umblând cu prea multe ascunzişuri, jurnaliştii mă vor uita.

— Nu-mi puteam asuma riscul să te văd întârziind aici printre admiratori şi tehnicieni de televiziune. Acei domni de la presă te aşteaptă la hotel. Interviurile se vor succeda din oră în oră, până diseară. Serata de binefacere atrage multă publicitate pentru M.M.T.

Mercy scoase un oftat resemnat. Ochii mari, albaştri, cu gene imense castaniu-aurii, se aţintiră asupra Carlei şi îşi regăsi imediat zâmbetul.

— Faci înregistrări video? Un nou gen de album de familie, Fletcher? Sunt foarte mişcată.

— Mercy, ţi-o prezint pe Carla Copeland. Face un documentar despre industria de discuri. Să nu te miri dacă ai s-o vezi peste tot. Un timp va face parte din trupă.

Carla nu putu să nu remarce că evitase cu grijă să menţioneze, că el era vedeta principală a documentarului în chestiune. Nimic uimitor. Dând crezare articolelor care îi erau consacrate, marea Mercy Riley devenea bănuitoare faţă de toţi cei care nu-i serveau în exclusivitate imaginea importantă.

Carla se apropie, pentru a-şi declama complimentele.

— Voi fi foarte încântată să vă iniţiez în secretele artei mele, domnişoară Riley. Fletcher mi-a spus că aveţi intenţia să turnaţi un film, în viitorul apropiat. Sper să vă pot ajuta să vă familiarizaţi cu camera. Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Acest discurs îi aduse o mutră enervată din partea lui Mercy şi un zâmbet aprobator din cea a lui Fletcher.

— Bine jucat, Fellini, îi murmură acesta.

Carla îi mulţumi cu o clipire complice din ochi. Nu se îndoia de ceea ce-l aştepta.

Traversarea Manhattanului fu un adevărat supliciu. Spre deosebire de Fletcher, diva părea foarte stânjenită în faţa camerei. Carla, care începuse să filmeze, nu întârzie să-şi adune materialul. Mercy îi aruncă priviri care ar fi descurajat orice reporter.

Fără o vorbă, îşi scoase un carnet şi-şi notă câteva planuri pentru secvenţele viitoare. Era atât de absorbită în muncă, încât deveni invizibilă. Cântăreaţa şi impresarul nu întârziară să uite de existenţa sa. Tot timpul până la sfârşitul drumului, Fletcher îşi copleşi protejata cu sfaturi despre alegerea costumelor de scenă şi despre răspunsurile pe care să le dea ziariştilor, în interviurile din timpul zilei.

În faţă la Parkside Hotel, o mulţime de gromi formaseră un şir de onoare şi, în capul treptelor, directorul aştepta vedeta cu un uriaş buchet de trandafiri roz. Mercy îi mulţumi cu un zâmbet seducător, dovedind că uitase deja decepţia simţită negăsind pe nimeni la aeroport.

Cu camera în bandulieră, Carla urmă starul până în apartamentul care-i era rezervat. O mulţime de buchete scumpe înmiresmau atmosfera cu parfumul lor dulceag.

— Fletcher! se extazie Mercy. Unde ai descoperit liliac alb?

— N-am niciun amestec, te asigur. Ai în acest oraş, un număr imens de admiratori!

Mercy se întoarse pentru a-l lua de bărbie cu un zâmbet fermecător.

— Te cunosc, gânguri ea. În ciuda aparenţelor, ai o inimă de aur. Bagajele mele au sosit?

— Sunt în camera ta. Am pus să ducă valizele de prisos într-un loc de depozitare din West Side.

Mercy avu o tresărire de indignare.

— Costumele mele! Cum le-ai putut duce într-un loc de depozitare!

— Costumele de scenă sunt la Adriane Macklin. I-am dat întâlnire poimâine, pentru proba finală.

— Despre asta este vorba? îţi spuneam despre rochiile pe care mi le pregătisem pentru fiecare din apariţiile în public. Admiratorii mei sunt în drept să se aştepte la un exces de lux şi de eleganţă şi, chiar dacă-l detest pe Bob Rhoades, nu vreau să cinez cu el în jupă din piele, cu franjuri. Am ales, în onoarea lui, o ţinută absolut specială. Aranjează să-mi fie adusă. Ah! Nu mai pot. Voi face repede o baie.

— Primul interviu, într-un sfert de oră, îi aminti Fletcher, când dispărea.

— Da, da, voi fi gata.

— Annette va sosi curând. Se va ocupa de îndepărtarea nepoftiţilor.

Mercy apăru din nou, în spatele uşii, pe jumătate dezbrăcată.

— Fletcher! Doar nu mă vei părăsi?

— Lipsesc o oră sau două. Nu mai mult. Astăzi, micuţul repetă pentru ultima dată, înainte de plecarea în turneu. Are nevoie de toată susţinerea mea morală.

Starul făcu o mutră înciudată.

— Şi eu, mi se pare.

Chipul lui Fletcher se înăspri imperceptibil. Carla avu impresia că s-ar fi putut auzi musca zburând.

— Mercy, spuse impresarul cu o voce tăioasă. Am discutat deja despre toate astea.

Aceasta îi aruncă o privire ucigătoare şi bătu în retragere, cu o ridicare din umeri.

— Mai ales, n-aş vrea să te reţin, făcu ea, întorcându-se într-un val de bucle negre.

Uşa se trânti şi, în spatele peretelui despărţitor, se auzi apa curgând în cadă.

— Vino, Fellini, spuse Fletcher zâmbind. Mergem să vedem cum se descurcă numărul doi.

Un antrepozit dintr-o fundătură, ţinea loc de sală de repetiţii pentru Billy Pilgrim. Carla nu trecuse niciodată atât de rapid de la un cadru atât de luxos, ca apartamentul lui Mercy Riley, la un decor atât de îngrozitor. Însă orele de turnare care urmară, fură mult mai pe gustul ei decât scurta întrevedere cu starul adulat şi capricios. Billy îl considera pe Fletcher ca pe un fel de frate mai mare, căruia îi puteai cere orice şi între impresar şi toţi membrii grupului domnea o camaraderie sinceră.

În această ambianţă lipsită de falsitate, Fletcher nu întârzie să-şi piardă puţin din aspectul important, pentru a da frâu liber entuziasmului. Cu părul blond ciufulit, ochii strălucind de încântare şi un zâmbet radios pe trăsăturile de obicei severe, se strecura printre amplificatoarele enorme şi încurcătura de cabluri electrice care acopereau scena, ca şi când se simţea în sfârşit acasă.

Din nefericire, lumina era într-adevăr insuficientă pentru a-i permite Clarei să înregistreze nişte imagini bune. Annette o prevenise, Fletcher nu suporta să vadă o întreagă echipă de tehnicieni învârtindu-se în jurul său. Dar avea nevoie de ajutor şi se hotărî să-i sfideze atotputernica autoritate. Deasupra ei, vocea lui Fletcher o făcu să tresară.

— Îţi place asta, Fellini?

Carla ridică ochii şi-l descoperi în echilibru, la doi metri de pământ, în vârful unei îngrămădiri de tuburi metalice, la fel de sigur de el ca o fiară tânără, culcată într-un arbore din savană.

— Regret, doar că nu pot filma ce se întâmplă aici, îi spuse ea cu diplomaţie.

— Ce te împiedică?

— Lipsa de lumină. Înregistrarea mea ar da impresia că a fost filmată pe fundul unui ocean. Şi apoi, nu pot acoperi toată scena cu o singură cameră.

— Îmi pare rău. N-am la dispoziţie un cameraman de ajutor.

— Oh! Nu este necesar. Dacă dispuneam de nişte proiectoare ici şi colo…

— Cu vreo cincisprezece asistenţi alergând la dreapta şi la stânga?

— Doar unul s-ar ocupa de asta.

— Ce aştepţi ca să-i ceri să vină? Ascultându-te, s-ar crede că te împiedic să-ţi faci munca.

Carla îşi stăpâni o replică înţepătoare. Conştient de ce se petrece în ea, Fletcher îi acordă o privire ironică şi reveni pe scenă cu o săritură graţioasă, înainte de a se întoarce, fără să-i mai acorde atenţie.

Ridicând din umeri, Carla începu să caute o cabină telefonică.

Dietra răspunse cu o voce somnoroasă.

— În sfârşit, a sosit ora ta de glorie, o anunţă Carla. Videofonia îţi deschide braţele.

— Dacă mi-ai explica ce se întâmplă?

— Am nevoie de tine, în spatele unei camere timp de câteva ore.

— Dar tocmai m-am culcat! De-abia mă ţin pe picioare!… Aşteaptă puţin… Vrei să spui că, până la urmă, Fletcher a acceptat?

— Da şi asta, cu siguranţă, nu ţi se datorează. A fost o prostie să faci presiuni asupra lui, prin intermediul casei de discuri a lui Mercy. A fost ideea ta, nu?

— Poate i-am strecurat, într-adevăr, un cuvânt sau două, lui Bob Rhoades, dar…

Carla o întrerupse.

— Dacă trebuie să continuăm să lucrăm împreună, va trebui să-ţi revizuieşti codul onoarei. Am oroare să fiu manipulată şi mai mult, să-i manipulez pe alţii.

— Cum merge cu Fletcher?

— Oh! foarte bine.

Carla aruncă o privire în spate, în direcţia scenei, care dispărea pe jumătate după amplificatoarele uriaşe. Căldura devenise toridă şi, după exemplul tuturor muzicienilor,

Fletcher îşi scosese haina uşoară şi cămaşa. În penumbră, bustul acoperit de transpiraţie lucea de reflexe arămii.

— Îţi voi da o listă, reluă. Ai un creion?

Dietra promise să i se alăture într-o oră, cu tot echipamentul necesar, asta incluzând proiectoarele, camera, cablurile electrice, filmele, microfoanele şi un al doilea magnetoscop, pe care Carla îi ceru să i-l aducă de acasă.

Spre marea sa uimire, Dietra fu punctuală la întâlnire. Profitară de o pauză pentru a-şi instala materialul şi, datorită experienţei comune, reuşiră să filmeze repetiţia timp de două ore, fără să deranjeze muzicienii.

Carla înregistră patru casete şi documente reproduse întocmai, a căror vedetă principală era, desigur, impresarul. Omniprezent şi totuşi discret, Fletcher apărea întotdeauna la momentul oportun, strângând prompt un microfon, sau schimbând o coardă de chitară, apoi dispărea în umbră, însemnând câteva note într-un misterios caiet negru şi sărea din nou pe scenă, pentru a da sfaturile care i se cereau. La sfârşitul şedinţei, Carla se simţi cu adevărat mulţumită şi tot atât de obosită ca şi cum alergase un maraton. Nu-şi dorea decât un lucru, să facă un duş şi să se culce, după o masă uşoară.

— L-ai văzut, bombăni Dietra, îndepărtându-şi o şuviţă udă de transpiraţie. Este în plină formă. Oricine care ar avea măcar decenţa de a se aşeza, pentru a face o pauză, dar el ar putea continua toată noaptea.

Într-adevăr, Fletcher continua să fie pretutindeni, oferind sfaturi şi instrucţiuni muzicienilor frânţi de oboseală.

— Limuzina va fi aici într-o jumătate de oră, spuse acesta trecând pe lângă Carla. Să fii gata, te duc la conferinţa de presă a lui Mercy.

Carla schimbă o privire panicată cu prietena sa.

— Dietra? N-ai nişte vitamina B?

— În ritmul ăsta, în două zile te vei îmbolnăvi. Ar fi mai bine să te duci să te culci.

— Nici vorbă.

— De ce?

— Sunt sigură că Fletcher a acceptat să facă această înregistrare, doar cu scopul de a-mi dovedi că nu sunt la înălţime. Dar să nu conteze pe mine ca să mă retrag. Voi merge până la capăt, cu orice preţ. Să împachetăm repede, altfel vei fi obligată să aduni o bună parte a materialului complet singură.

— N-are nicio importanţă.

Carla zâmbi, cu un aer înţelegător. Viaţa unei prezentatoare de televiziune era lipsită mai ales de activităţi fizice şi sărmana Dietra nu mai putea. Mai erau de strâns încă vreo zece proiectoare, toate agăţate în partea de sus a scenei, la înălţimi ameţitoare, pe care le atinseseră căţărându-se pe schelării incerte.

Carla îngrămădi nişte lăzi în vârful unor suporturi de amplificatoare şi se cocoţă deasupra. Se înălţase pe vârful picioarelor, când scândura pe care se afla oscilă în mod periculos. O secundă mai târziu, două braţe puternice îi cuprinseră talia, împiedicând-o să cadă. Cu respiraţia tăiată, ridică ochii spre privirea glacială a lui Fletcher.

— Ai o bună asigurare de viaţă? o întrebă. Carla îşi impuse să-şi păstreze calmul.

— De când faci pe Tarzan, dragul meu Fletcher? Acesta o strânse mai puternic.

— Taci. Când n-ai mai multă minte decât o păsărică, n-ai dreptul să vorbeşti.

Rămâi calmă, îşi repetă Carla.

— Fletcher, ştiu că te-ai obişnuit să ai grijă de ceilalţi, dar crede-mă, sunt destul de mare pentru a mă descurca absolut singură.

Un fulger de furie din ochii impresarului o avertiză să-şi întrerupă predica. Tocmai atinsese un punct sensibil.

— Nu-ţi face griji, reluă pe un ton mai domol. Mă antrenez în fiecare săptămână într-o sală de gimnastică rezervată tehnicienilor video, acrobaţi.

— Ai putea avea şi un brevet de pilot de încercare, n-ar schimba cu nimic lucrurile. Atâta timp cât nu ai aripi, fereşte-te să faci pe echilibrista. Vei sfârşi prin a-ţi rupe gâtul.

— Mulţumesc, spuse Carla, din vârful buzelor. N-am să mai fac. Acum, îmi poţi da drumul?

Cu o mină posomorâtă, Fletcher sări pe pământ. Carla îl imită cum putu. Cele câteva minute pe care tocmai le petrecuse în braţele lui o lăsaseră ciudat de emoţionată şi tremurând.

Când limuzina sosi, Fletcher o invită să ia loc în ea, fără o vorbă. Nu era necesar. Privirea îi era suficient de elocventă. Orice ar face, n-o va lua niciodată în serios. Pentru el, va fi întotdeauna o copilă capricioasă, care se juca făcând înregistrări video.

Văzându-l punând stăpânire pe telefon, pentru a regla unele detalii de ultim minut, simţi o înţepătură în inimă, care semăna aproape cu o remuşcare. Atmosfera relaxată de la repetiţie nu uşurase cu nimic povara de responsabilităţi ce apăsa pe umerii lui. Îi părea sincer rău că-i crease o nouă problemă, făcându-i o scenă ridicolă.

— Te rog să mă ierţi pentru adineaori, Fletcher. A fost foarte amabil din partea dumitale să mă împiedici să cad cu capul înainte.

El o privi încruntat, ca pentru a-i evalua sinceritatea. Apoi trăsăturile i se îmblânziră şi în ochi îi apăru o licărire amuzată.

— Eşti o curajoasă mică.

— Nu chiar atât de mică.

Insistenţa cu care începu să-i măsoare silueta o făcu să roşească.

— Poate nu, murmură cu un aer gânditor.

Carla nu găsi nimic să răspundă. Se adânci într-o tăcere gravă şi călătoria se desfăşură fără alt incident.

Capitolul 4

Restul serii fu mai mult decât haotic. Fletcher începu prin a o lăsa pe Carla acasă, pentru a putea face un duş şi a se schimba, apoi veni s-o ia după o jumătate de oră şi o duse imediat la Parkside Hotel.

Într-unul din saloanele particulare amenajat pentru acea ocazie, se aliniau fotolii din catifea în faţa unei mese mari, presărată cu microfoane. La uşă, o tânără îi înmânã Carlei un dosar de presă în care se vorbea despre Mercy Riley şi despre o organizaţie care se intitula M.M.T., Mişcarea Muzicienilor pentru Tineret.

Carla îşi dădu seama în acea clipă că se legase mai mult de metodele de lucru ale lui Fletcher, decât de motivaţiile sale. Concertul prevăzut la Rodeo City Hall, a doua zi seara, şi conferinţa de presă la care o invitase în această seară, serveau unei cauze mai generoase decât promovarea lui Mercy Riley.

Cele două manifestări erau în legătură strânsă cu M.M.T., asociaţie apolitică a personalităţilor din lumea spectacolului şi a industriei spectacolului, care finanţa numeroase instituţii legate de tineret, de la centrele de reintegrare pentru tinerii drogaţi, la burse de studii muzicale. Sloganul său: ”Să propunem o alternativă ideii în general răspândite, că muzica populară şi rockul provoacă un stil de viaţă distrugător şi antisocial”. Printre numele membrilor fondatori, cel al lui Fletcher Arendt, impresar, ocupa primul loc.

Carla se surprinse gândindu-se la acea tânără cântăreaţă pe care o iubise odinioară şi la moartea sa tragică. Înţelese brusc că ambiţia poate nu era singurul element motor al dinamismului lui Fletcher Arendt.

Încăperea se umplea. Fiecare îşi căuta scaunul. Cameramanii unei staţii locale şi de la Telemuzica, făceau ultimele reglaje. Carla se grăbi să-şi instaleze suportul

camerei. Fletcher apăru şi monopoliză curând atenţia generală.

Impresarul degaja o energie extraordinară. Verdele ca măslina al costumului din pânză îi punea în evidenţă părul auriu şi strălucirea pielii ca arama. Activitatea din acea după-amiază părea că nu-i lăsase nicio urmă de oboseală.

Mercy îşi făcu apariţia în spatele mesei, într-un festival de flashuri. În pofida programului supraîncărcat de interviuri la care se supusese, părea perfect senină şi odihnită. Costumul alb de in i se mula admirabil pe forme şi cea mai mică mişcare a capului, era însoţită de un elan de bucle brunete. Frumuseţe, sexapil, dezinvoltură, avea totul pentru a reuşi în cinema. Dacă Fletcher îi găsea roluri pe măsură, va face din ea un star internaţional, de pe o zi pe alta.

După un cuvânt introductiv al preşedintelui M.M.T., Mercy lăudă meritele asociaţiei, dând farmec discursului său cu glume cărora asistenţa le răspundea imediat. Carla păstră obiectivul îndreptat spre Fletcher.

Conferinţa luă sfârşit după o serie de întrebări şi răspunsuri care, la drept vorbind, se refereau mai mult la Mercy Riley, decât la M.M.T., dar ce importanţă avea? Gala de susţinere de a doua zi era deja completă.

Văzându-l pe Fletcher luând-o de braţ pe Mercy, pentru a-i croi drum prin armata de ziarişti, Carla îşi adună în grabă materialul. Ştiind că nu va putea depăşi barajul serviciului de ordine care păzea uşa, se repezi în urma lui Mercy, în speranţa de a-l regăsi pe Fletcher.

Annette îi deschise, cu telefonul în mână, ca de obicei. O cameristă se agita pentru a face să dispară urmele vizitelor de după-amiază: sticle goale, farfurii cu mâncare de-abia începută, reviste aruncate una peste alta, pe mochetă, haine îngrămădite în dezordine, perii de păr, truse de machiaj şi tot felul de fleacuri, pe cât de numeroase, pe atât de diferite. Evident, prezenţa lui Mercy Riley nu trecea neobservată.

— S-ar crede că a trecut o tornadă, făcu remarca Annette, cu cel mai mare calm din lume.

— Întotdeauna este aşa?

— Întotdeauna. Ia loc. Pari la capătul puterilor.

Cu un oftat de uşurare, Carla se ghemui într-un fotoliu comod.

— Domnul Arendt al dumitale trăieşte cu adevărat cu o sută la oră?

— Ai reuşit să filmezi ce voiai? Oh! ţine, mănâncă o bucăţică. Nefericitul ziarist de la ”Herald Tribune” n-a reuşit să-şi facă acceptată prezenţa destul de mult timp pentru a gusta tartinele pe care le comandase.

În faţa platoului cu felii de pâine prăjită şi sandvişuri aranjate artistic pe care i-l prezenta secretara, Carla îşi descoperi subit o poftă de mâncare de nepotolit.

— Am câteva secvenţe bune, răspunse, muşcând cu poftă dintr-o felie de pâine prăjită, cu somon. Din nefericire, calitatea tehnică lasă de dorit. Va trebui să echilibrez asta prin câteva fragmente mai îngrijite, altfel mă voi alege cu un reportaj care va părea că a fost filmat prin lunetă, în spatele unui autocar. Fletcher nu-şi acordă, oare, niciodată, o pauză pentru a se aşeza?

Annette o privi cu seriozitate un timp, rozându-şi gânditoare creionul.

— Ei bine, să vedem... Da, mi se pare că l-am văzut stând, anul trecut.

Carla izbucni în râs.

— Până la urmă, de ce s-a hotărât să mă lase să fac această înregistrare video?

Prudentă, secretara evită răspunsul.

— Ce ţi-a spus?

— Că speră să profite de asta pentru a o familiariza pe Mercy cu camera.

— Este exact ceea ce mi-a spus şi mie. După părerea mea, îşi face iluzii. Nu va reuşi s-o convingă niciodată. Mercy vrea într-adevăr să devină stea de cinema, dar nu o

interesează absolut deloc modul în care se face un film. Fără îndoială, îşi imaginează că va apărea pe ecran prin mijloace misterioase. Am încercat să-i insuflu câteva principii de bază. Osteneală zadarnică. Nu este nimic de făcut. În sfârşit, Fletcher va face ce va putea.

Carla inspiră profund. Cu inima strânsă de teamă, întrebă cu un aer neglijent.

— Cunoaşte lumea cinematografului la fel de bine ca pe cea a muzicii?

— Nu, nu este domeniul său. Sau mai degrabă, este pe cale de a deveni. De fapt…

Fraza i se pierdu în hohotele de râs ale lui Mercy, care tocmai apăruse în uşă, clătinându-se la braţul lui Fletcher Arendt.

— Oh! Fletcher, am crezut că mor de râs când i-ai dat papucii individului acela sinistru. Salut, Annette.

Carla nu fu jignită să se vadă atât de superb ignorată de cântăreaţă. Clipirea din ochi a lui Fletcher îi fu de-ajuns pentru a uita pe loc această mică ofensă. Cu o voce blândă, răbdătoare, se străduia s-o calmeze pe Mercy, ca pe o copilă capricioasă.

— Haide, iubito. În pat. Annette te va ajuta să te dezbraci. Mercy, care era într-adevăr într-o uşoară stare de ebrietate, se agăţase de el ca de un colac de salvare.

— Credeam că trebuia să ieşim împreună, la clubul de jaz, făcu aceasta cu o voce plângăreaţă.

— Nu amândoi, în niciun caz. Îmi vei face plăcerea să te culci imediat. Mâine va fi seara cea mare. Va trebui să fii strălucitoare.

— Dar clubul…

— Ascultă, dacă merg acolo, este numai pentru muncă.

— Aşadar, vei ieşi singur?

— Nu. Mă însoţeşte domnişoara Copeland. Carla îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză.

— Domnişoara Copeland? repetă Mercy. Dar cine naiba este această domnişoară Copeland?

Cu o severă încruntare a sprâncenelor, Fletcher îi ordonă pentru ultima dată să se retragă. Mercy ridică din umeri, încercă să bată în retragere cu demnitate, dar până la urmă acceptă ajutorul Annettei, care o duse în camera sa.

Carla îl observă pe Fletcher pe ascuns, fără să ştie prea bine ce atitudine să adopte. Pe de-o parte, invitaţia lui îi dădea acces la un nou teren de investigare şi se bucura că-l putea vedea la lucru, în rolul de vânător de viitoare vedete. Dar, pe de altă parte, era moartă de oboseală şi regreta seara liniştită pe care plănuise s-o petreacă acasă, pentru a-şi reface forţele. De altfel, arătându-se prea entuziasmată, se temea ca Fletcher să nu presupună că profită de el pentru a face primii paşi într-o lume în care accesul era rezervat doar celebrităţilor din industria spectacolelor. Nu-i dădea de ales. Îl va însoţi şi se va strădui să-şi joace cât mai exact rolul de tehnician video conştiincios şi eficace.

— Îţi mulţumesc pentru această invitaţie de ultim minut, spuse cu o voce neutră. Este foarte amabil din partea dumitale să-mi dai ocazia să realizez un reportaj cu adevărat complet despre activităţile pe care le ai.

— Dacă eşti prea obosită… începu Fletcher.

— În niciun caz.

— Îţi place jazul?

— Sincer vorbind, sunt prea necunoscătoare pentru a aprecia subtilităţile acestui gen de muzică.

— Ai dreptate. Este o lume aparte. Fără legătură cu universul puţin nebun în care mă mişc de obicei, sau cu cinematograful.

Carla se încordă, cu ochii-n patru. Dar Fletcher abandonă subiectul şi o invită politicos s-o ia înainte, pe culoar.

Noaptea era răcoroasă şi merseră pe jos până la clubul de pe strada 45, discutând ca doi buni prieteni. Carla era ameţită de inteligenţa şi umorul lui Fletcher. Sub siguranţa lui, ghici o fire de cuceritor. Nu se considera niciodată învins. Din modul său de a privi viitorul şi lumea, Carla

înţelese că acordase încredere unor calităţi pe cale de a cădea în desuetudine: sinceritatea şi sensibilitatea.

La trecerea lor, capetele se întorceau frecvent şi Carla observă un licăr de invidie care se aprindea în privirile femeilor.

— De ce zâmbeşti? întrebă Fletcher.

Se grăbi să-şi recompună masca de indiferenţă.

— Mă bucură ideea de a mă aşeza la masă în faţa unui festin regesc. La clubul dumitale servesc cina?

— Bineînţeles.

— În acest caz, permite-mi să te invit.

— Îţi admir profesionalismul, din nefericire, este imposibil. Dave nu mă lasă să plătesc niciodată nota, când vin la el. Consideră că prezenţa mea este o reclamă excelentă pentru local.

— Adevărat?

— I-am trimis nişte critici care i-au cântat osanale în coloanele lor. Dave are, cu adevărat, ureche muzicală. Şi are darul de a descoperi talente foarte tinere.

Clubul se afla în cartierul teatrelor. La acea oră, sala era încă puţin prea goală. Asta numai până la terminarea spectacolelor, când vor sosi în număr foarte mare cei ce doreau să cineze, grăbindu-se în pivnicioara iluminată de o lumină blândă, filtrată.

Carla se aşeză cu un oftat de uşurare pe o banchetă moale, în faţa scenei.

— Este ultima etapă, sau n-ai intenţia să te culci? Fletcher zâmbi.

— În cazul în care nu mă filmezi în timp ce dorm, îţi propun să încheiem ziua aici.

— Foarte bine. În acest caz, voi bea cu plăcere o picătură de alcool, pentru a mă relaxa.

Comandă un burbon şi când îşi muie buzele în el, Fletcher nu se putu stăpâni să nu râdă.

— Nu pare să-ţi placă.

— Nu, mărturisi Carla. Dar este un excelent remontant. După părerea mea, trebuie să faci întotdeauna lucrurile până la capăt. Dacă este vorba să bei, sau să faci un film, nu trebuie să te mulţumeşti cu puţin. Doar când învingi toate greutăţile, reuşeşti să fii liber cu adevărat.

— Îţi pot pune o întrebare? De ce faci această înregistrare, domnişoară Copeland?

Carla clipi din pleoape. Această întrebare nu şi-o mai pusese de când intrase la şcoala de cinema. În acea perioadă, construia teorii savante despre video, ca mijloc de comunicare pentru tinerii al căror gust era format, în principal, prin cinematograf şi prin televiziune. De atunci, realităţile vieţii îi îndepărtaseră treptat teoriile într-un colţ uitat al minţii.

— Ceea ce mă interesează sunt motivaţiile dumitale, domnule Arendt. Persoanelor fidele postului Telemuzica, puţin le pasă ce gândesc eu. Tot ce vor, este să ştie ce gândeşti dumneata.

— Crezi, într-adevăr, că poţi realiza un reportaj obiectiv?

— Încerc.

— Te cred. Dar mă gândesc, de asemenea, că ţi-ai ales această meserie pentru că te simţi mai în siguranţă de partea asta a camerei.

Sosirea orchestrei o scuti pe Carla să răspundă. Căldura plăcută a burbonului, scaunele confortabile şi acordurile voluptuoase ale saxofonului, o cufundară într-o stare ciudată. Brusc, tensiunea ultimelor zile o copleşi. Alături de ea, Fletcher asculta orchestra cu ochii închişi. Lăsă şi ea pleoapele în jos şi melodia o duse într-un univers liniştit. Fu scoasă subit din visare de ropotul de aplauze.

Fletcher o ducea deja de mână spre culise.

Îngrămădiţi într-o lojă îngustă, muzicienii îşi ştergeau feţele, făcând comentarii, în zgomotul de încurajare al vocilor prietenilor. Fletcher bătu uşor la uşă şi intră. Şeful grupului sări în picioare, apoi se răzgândi, cu siguranţă de teamă să nu pară prea grăbit.

— Într-adevăr, aveţi foarte mult talent, declară simplu Fletcher.

Zâmbetul saxofonistului dispăru, când continuă:

— Aveţi un impresar?

— Nu, răspunse pianistul. Ne ocupăm singuri de afacerile noastre.

— Angajaţi pe cineva s-o facă în locul vostru răspunse Fletcher, categoric. Vă pot aranja o audiţie la Sound Records, dacă vreţi. Iar când acei domni de la casele de discuri vor începe să vorbească despre contract, ar fi de preferat să aveţi un impresar bun, sau un avocat excelent.

Cei trei muzicieni îşi exprimară rezervele la unison.

— Ce procentaj cereţi, domnule Arendt? Fletcher se întunecă.

— Un sfat, prieteni. Când vi se face un cadou, nu întrebaţi niciodată de preţ. Acum, daţi-mi un număr de telefon la care vă pot găsi.

Câteva secunde mai târziu, cu numărul de telefon notat în permanentul caiet negru, Fletcher îşi lua rămas-bun, fără a părea pentru nimic în lume impresionat de explozia de bucurie a celor trei muzicieni, care se încurcau în formele de recunoştinţă fără rost.

În stradă, Carla ezită puţin.

— Nu înţeleg, murmură. Le propui să semneze un contract cu Sound Records, dar refuzi să le serveşti de impresar?

— Am destule de făcut cu Billy şi cu Mercy, crede-mă.

— Dar atunci, de ce?

— Crezi că eşti plătită pentru a-mi descoperi motivaţiile secrete? făcu el, maliţios.

— Nu poţi rezista dorinţei de a da o mână de ajutor celor care îşi iau avânt?

— O fac în amintirea… zilelor fericite de odinioară. Îmi plac tinerii, nevinovăţia şi speranţele lor. Doar că toate acestea se pierd din vedere, imediat ce te afli pe muntele Olimp. Iată un taxi pentru dumneata.

Îi făcu semn şoferului, o ajută pe Carla să suie în maşină şi se aplecă spre portieră.

— Întâlnire mâine, la prima oră. Sunt pe picior de război devreme.

— Ştiu.

— Ah! încă un lucru…

— Da?

— Iartă-mă pentru cina ratată. Îţi promit să mă revanşez, cu prima ocazie.

***

A doua zi dimineaţă, Carla începu prin a-şi oferi un mic dejun copios. Era de preferat să-şi ia aceste precauţii. Poate că nici astăzi, Fletcher nu va avea timp să se aşeze şi să mănânce. Dacă voia să supravieţuiască în acest ritm îndrăcit, trebuia mai întâi să capete puteri.

Încă de la sosirea în birourile firmei, descoperi cu bucurie că atât Fletcher, cât şi Annette, erau gata s-o asigure de întreaga lor colaborare. Fără niciun oftat, suportară cu eleganţă s-o vadă instalându-şi proiectoarele, care îi vor permite în sfârşit, câteva secvenţe tehnice convenabile.

Fletcher îşi petrecu dimineaţa reglând prin telefon ultimele amănunte ale galeriei de susţinere. Carla îl filmă şi cum primea diverşi vizitatori. La ora prânzului, Annette comandă o masă uşoară la un birtaş, iar Carla profită de această pauză nesperată pentru a formula o propunere care-i sta pe suflet.

— Mi-ar plăcea foarte mult să filmez o secvenţă în care să-ţi defineşti rolul. Un miniinterviu, dacă vrei. Doar cu diferenţa că nu-ţi voi pune nicio întrebare.

Annette era cât pe ce să se înece de râs, cu gura plină de salată de crabi.

— S-o văd şi pe asta. Fletcher Arendt vorbind pe larg despre semnificaţia vieţii.

Impresarul zâmbi.

— Mă voi mulţumi să vorbesc despre rock and roll, ceea ce, de altfel, este aproape acelaşi lucru. Asta cere timp de gândire, adăugă, regăsindu-şi seriozitatea. Lasă-mă să mă pregătesc. De acord?

— Sunt la dispoziţia dumitale. Când şi unde vei vrea. Luminile oraşului începuseră să se aprindă, când Fletcher o informă că era pregătit. Carla îşi aşează proiectoarele într-un mod în care să-i creeze o aureolă de mister. Adâncit în gânduri, impresarul arboră o expresie preocupată, plină de gravitate. Carla îl anunţă în şoaptă că branşase camera. Fletcher mai păstră câteva minute o tăcere meditativă, apoi se îndreptă şi începu:

— În perioada în care eram avocat, credeam că meseria mă va pune faţă în faţă cu tot ce are mai rău de oferit societatea noastră: asasini, hoţi, escroci. Pe scurt, faţa neacoperită a crimei şi groazei. Zi după zi, mă minunam de frumuseţea restului lumii. Seara, când mă întorceam de la tribunal, ascultam muzică, priveam albume de artă, reproduceri de tablouri şi găseam în semnele artiştilor noştri certitudinea că exista într-adevăr o lume mai bună. De fapt, era o viziune foarte romantică. Aveam prieteni muzicieni, care trebuia de asemenea să se lupte în fiecare zi cu josnicia înconjurătoare. Doar când îi cuprindea inspiraţia şi depăşeau sâcâielile cotidiene, lăsau să se întrevadă credinţa care-i anima. O credinţă pe care trista realitate o punea în pericol, ca şi pe ei înşişi. În acel moment, am descoperit că lumea nu avea două feţe. Viaţa era peste tot aceeaşi: pe stradă, în culise, în casele de discuri. Cupiditatea şi viciul domnesc pretutindeni. Şi primele victime sunt cel mai adesea artiştii, adânciţi în visurile lor, care nu au puterea de a se apăra. N-am nimic dintr-un artist şi o bună parte din viaţă mi-am folosit-o apărând criminali. Acum, am trecut de cealaltă parte, pentru a proteja victimele. Am devenit impresar pentru a încerca să ridic între lume şi artişti un ecran protector. Bineînţeles, cel mai ciudat este că am de a face uneori cu

adevăraţi escroci şi că, pentru a-mi atinge scopurile, sunt obligat să fiu la fel de nemilos ca ei, dacă nu mai mult.

Cu ochii aţintiţi în obiectiv, zâmbi grav.

— Într-adevăr, pot să fiu inflexibil şi mă simt în largul meu printre rechini. Nu voi lăsa în urma mea amintirea unei inimi tandre. Dar sper că-şi vor aminti de mine ca de un impresar ai căror protejaţi au trăit suficient de mult timp pentru a-şi dovedi talentul.

Carlei îi trebui un anumit timp pentru a scăpa de fascinaţia ce-o încerca şi să debranşeze camera.

— Este exact ceea ce voiai? o întrebă calm.

— Absolut.

Telefonul sună. Fletcher răspunse, revenind la realitatea cotidiană, aparent fără efort. Carla rămase gânditoare. Nu sperase niciodată un interviu atât de sincer şi cinstit. Se gândise la comentariul unei voci dinafară, care ar fi spus aproximativ acelaşi lucru, dar această declaraţie în direct echivala cu o ştire prezentată în exclusivitate.

Când Fletcher încheie conversaţia telefonică, ea îi mulţumi cu o voce vibrantă. Puţin jurnalişti îşi puteau exprima satisfacţia de a fi lucrat cu un subiect atât de cooperant.

Pentru începutul serii, Fletcher o invită să-l urmeze la Parkside Hotel. Se întâlniră acolo cu Annette, trei femei tinere şi o duzină de oameni tineri, prăvăliţi în fotoliile şi pe canapelele din apartamentul lui Mercy Riley. Un chitarist bărbos cânta în surdină şi două coriste îl acompaniau cu vocile lor angelice. Doar vedeta rămânea invizibilă.

— Este întoarsă pe dos, mărturisi una dintre coriste. Refuză să iasă din cameră şi plânge încă de la începutul după-amiezii. Tracul, încheie laconic.

Fletcher plecă s-o întâlnească. În clipa în care reapăru pentru a anunţa că este timpul să se pornească la drum, Mercy Riley se afla la braţul lui, mai strălucitoare ca niciodată. Îmbrăcată în costumul de scenă, cântăreaţa iradia o impresie de frumuseţe şi bucurie de a trăi, care nu

întârziară să contamineze pe toată lumea, asta incluzând-o şi pe Annette şi chiar pe Clara.

În seara aceea, tânăra realizatoare cheltui multă energie alergând, cu camera pe umăr, pe urmele lui Fletcher Arendt, de la loja unde se schimbau costumele, până la postul de observaţie al impresarului, cocoţat undeva sus, trecând prin labirintul foarte încurcat al culiselor imense de la Radio City Hall.

La mijlocul concertului, se afla deasupra auditoriului, în cabina în care forfoteau specialiştii de iluminat. Vederea era nemaipomenită. De departe, publicul se alinia în fotoliile de catifea roşie, cu faţa ridicată spre scenă, spre care trei fascicule strălucitoare se îndreptau traversând spaţiul, pentru a se întâlni la picioarele lui Mercy. Îmbrăcată într-o rochie cu franjuri din piele de căprioară de un alb imaculat, cu nenumărate paiete care reţineau lumina ca tot atâtea diamante şi mulată pe trup, vedeta cânta cu un aer melancolic. Vocea superbă dădea naştere în interiorul domului de la Radio City Hall, unor ecouri celeste.

Carla lăsă camera şi o ascultă cu pioşenie pe cântăreaţă. Absolut nimic din ce se petrecea în jurul ei, nu mai exista. Nu mai auzea comentariile tehnicienilor de lumini, nu mai simţea căldura înăbuşitoare a proiectoarelor enorme. Mercy interpretase cel mai mare succes din acea zi: ”Tristul adevăr”, o melodie pe care o precedase cu o dedicaţie importantă:

— Am scris acest cântec pentru o prietenă care, din nefericire, nu va avea niciodată ocazia să-l asculte.

„Nu te puteam împiedica
Dar oare de ce te-am lăsat să pleci?
Moartea ta mi-a distrus viaţa
Timpul este un stăpân nemilos
Lecţiile iubirii sunt de neînţeles
Prea târziu îţi dai seama
De tristul adevăr… ”

Emoţionată de vocea sfâşietoare a lui Mercy, Carla deschise subit ochii. La celălalt capăt al cabinei, Fletcher îşi asculta vedeta, cu capul plecat şi faţa ascunsă în mâini.

O durere surprinzătoare strânse inima tinerei fete. Fletcher împărtăşise visuri şi speranţe cu dispăruta. Împărţea planuri şi amintiri tandre cu Mercy. Dar cu ea, ce împărţea oare? Ea nu era nimic! O umbră care-i traversa viaţa fără să lase nicio urmă. Carla făcu un gest nervos. De unde îi venea această gelozie oarbă şi neghioabă? Din întâmplare, era oare pe cale să se îndrăgostească?

Fletcher ieşi pentru a se ocupa de una din multiplele lui sarcini. Carla o luă la fugă după el, dar incapabilă să-l găsească în labirintul de culoare, se aşeză până la sfârşitul concertului în culise.

După trei rechemări, Mercy părăsi în cele din urmă scena. Îmbătaţi de succes, muzicienii săi treceau veseli pe culoarele lojelor. Toată lumea se grăbea în întâmpinarea vedetei pentru a o copleşi cu un val de felicitări, de strângeri de mână, de buchete şi de sărutări. Fletcher stătea puţin mai departe, cu chipul radiind de o bucurie sinceră.

Mercy se retrase în loja sa şi, înainte de a i se alătura, Fletcher se opri lângă muzicieni.

— Aţi fost formidabili. Turneul va repurta un mare succes. Pe curând. Vă găsesc la petrecere.

— Aţi auzit? exclamă chitaristul. Dacă Fletcher ne oferă o petrecere, este într-adevăr mulţumit de noi. Înainte, flăcăi. Să sărbătorim asta.

Cu capul plecat, Carla începu să-şi împacheteze materialul. Fără să-şi dea seama, spera ca Fletcher să aibă timp pentru a-i adresa o vorbă înainte de plecare, dar uşa lojei lui Mercy rămânea închisă cu încăpăţânare. Tânăra porni pe culoar, când percepu o voce scandalizată. Era Mercy. Evident, era prost dispusă.

— Sper că n-ai intenţia să mă laşi baltă, pentru a alerga nu ştiu unde cu acea... realizatoare video. Mi se pare că petreci foarte mult timp cu ea. N-am crezut niciodată că te vei lăsa prins de micile sale manevre. Este atât de evident!

Fără să vrea, Carla ciuli urechile, pentru a surprinde răspunsul lui Fletcher.

— Este puţin cam târziu să-mi retragi încrederea, Mercy. Ştii foarte bine că am acceptat această înregistrare numai în interesul tău. Acum, dacă viitoarea ta carieră cinematografică nu te mai interesează, spune-o imediat. Mi-am luat deja o mulţime de angajamente, pe lângă foarte mulţi oameni, gândindu-mă la tine, dar pot încă da înapoi. Nu mi se potriveşte să cer favoruri şi să cuitiv prietenia anumitor persoane, din interes. Am făcut-o pentru tine. Ar trebui s-o ştii.

— Iartă-mă, Fletcher... Probabil este oboseala.

Carla se îndepărtă, cu un uşor sentiment de dezgust. Oare ce sperase? Ca Fletcher să declare că acceptase acel reportaj pentru talentul ei extraordinar? Ştia bine că asta nu se întâmpla decât în poveştile cu zâne. De altfel, o prevenise încă de la început. Accepta, în speranţa de a scoate din această operaţiune un oarecare avantaj pentru Mercy. Dar ce avantaj putea aştepta de la colaborarea cu un anonim tehnician video? Subit, Carla fu surprinsă de o ameţeală şi dacă, în opoziţie cu ceea ce-i plăcuse să creadă, el îi cunoştea adevărata identitate?

— Fellini!

Se întoarse. Fletcher venea în întâmpinarea sa, cu zâmbetul pe buze.

— Îţi poţi lăsa materialul la biroul de păstrare? Se dă o petrecere la Parkside. Organizatorul spectacolului a lansat cinci sute de invitaţii. Ai putea profita de asta pentru a-ţi aprofunda cunoştinţele din industria de spectacole.

— Nu cred, Fletcher.

— S-a mai auzit vreodată ca o femeie să refuze să se distreze?

— Eu nu sunt aici ca să mă distrez. Şi nu cred că petrecerea aceasta mă va învăţa mai multe decât ştiu deja. Prefer să mă întorc să-mi vizionez casetele. Am strâns un material enorm. Trebuie să încep să-l triez, acum.

Se priviră îndelung, în tăcere. Apoi, Fletcher ridică din umeri.

— Cum vrei. Pe mâine. Annette îţi va da adresa croitoresei, pentru ultima probă a lui Mercy.

Carla dădu din cap şi porni spre ascensor, trăgând geanta cu rotile. Reuşi să nu se întoarcă. În spate, ochii lui Fletcher o ardeau ca un fier înroşit.

Capitolul 5

Adriana Mocklin îşi începuse cariera ca manechin. Aparţinea lumii marilor croitori şi se consacrase în întregime creaţiei costumelor de scenă ale marilor vedete, alese pe sprânceană. Vârsta îi afectase frumuseţea, dar avea încă o înfăţişare foarte mândră. În acea dimineaţă, deschise ea însăşi uşa atelierului său din vecinătatea Gramercy Park şi o întâmină pe Carla şi camera sa cu un zâmbet de scuză.

Adriana nu trebui să-i explice tinerei fete motivul acestei primiri. În marele salon de probă, cu draperii roz şi albe, Mercy Riley măsura mocheta în lung şi lat, ca un urs în cuşcă, dând ici şi colo lovituri de picior pe ascuns, în pernele de brocart care acopereau solul. Oboseala lăsase urme pe trăsăturile aprinse de mânie. Văzând dispoziţia starului, Carla consideră mai rezonabil să-şi lase discret camera la intrarea salonului.

— Unde este? tună şi fulgeră diva, cu voce stridentă. N-a întârziat niciodată!

— Tu eşti cea care a întârziat, o corectă cu răbdare Adriana. Fletcher te-a aşteptat aici, aproape o oră. Ţi-am spus deja că lipseşte atâta timp cât va face nişte cumpărături. A promis că se întoarce îndată ce este posibil.

— Şi eu, ce să-mi propun să fac aşteptându-l? El este cel care decide totul. Te vei ocupa să mă filmezi, domnişoară Video, pentru a-mi aprecia costumele când va avea chef?

Carla nu-şi putu reţine răspunsul care-i ardea buzele.

— În cazul în care te interesează, reportajul meu îl are în vedere numai pe Fletcher. Toţi ceilalţi protagonişti n-au decât roluri secundare.

Mercy încremeni. Consternată de ceea ce tocmai spusese, Carla căuta încă modalitatea de a se corecta, când răsună soneria de la intrare. Adriana alergă să deschidă. Apariţia lui Fletcher alungă în mod miraculos tensiunea care domnea în încăpere. În această dimineaţă, purta un costum

din în de culoarea nisipului şi o cămaşă albă, uşor descheiată pe pieptul bronzat. Fără să pară că observă proasta dispoziţie a lui Mercy, merse spre ea şi o sărută pe obraz.

— Taci, îi recomandă. S-a pierdut destul timp. La muncă. Presupun că toată lumea este flămândă, adăugă, clipind din ochi spre Carla. Am adus micul dejun.

La ordinul său, un chelner tânăr apăru în acea clipă, pentru a aranja pe o masă joasă, un bufet improvizat: faţa de masă, asemănătoare cu damascul, argintărie, cristaluri; scoase tot ce-i trebuia dintr-un uriaş coş de răchită şi rându-i o cupă cu fructe exotice, un platou cu brânză, o turtiţă de unt, un munte de cornuri parfumate, o sticlă cu vin ca aurul şi patru pahare cu picior, cizelate.

Adriana începu festinul fără nici cea mai mică jenă. Mercy catadicsi să accepte un pahar de vin şi încetă treptat să i se lamenteze lui Fletcher, care o asculta distrat.

Veni el însuşi şi-i aduse Carlei un sortiment din fructe şi fructe zaharisite.

— Trebuie să capeţi puteri, Fellini, altfel te vei prăbuşi înainte de a avea timp să-ţi ofer o masă adevărată.

— De mine când vei binevoi să te ocupi? exclamă Mercy cu o voce stridentă.

Fletcher zâmbi, fără a înceta s-o observe pe Carla. Oare avea ceva pe nas? Stânjenită, aceasta se ridică pentru a scăpa de privirea scrutătoare.

— Am vreo şansă să filmez ceva în dimineaţa aceasta?

— Vom vedea, îi răspunse el fără convingere, indicând-o discret, cu bărbia, pe vedetă.

Proba începu. Costumele erau practic terminate. Nu mai era vorba decât de a pune la punct amănuntele: căderea unui fald, alegerea unui mănunchi de pene, sau a unei bijuterii. Mercy se întorcea şi se răsucea, îmbrăcând costum după costum, cu o evidentă proastă dispoziţie. Adriana, care avea întotdeauna o glumă de spus, se străduia să-i

distreze pe toţi, înfigând ici şi colo câte un bold, pentru a efectua retuşurile pe care i le indica Fletcher.

— Această curea nu are supleţe, Adriana, acolo, iată că este mai bine. Poate un roz alb pe umăr?

Nimic nu-i scăpa. O rochie cu bretele, din mătase neagră, se văzu înveselită de o ghirlandă de strasuri şi un decolteu adâncit într-un şirag de perle.

— Cu această rochie, propun un coc din bucle. Ai o ceafă foarte frumoasă, Mercy. Pune-o în valoare.

Carla se miră că un bărbat, obişnuit să învârtă afaceri, avea un gust atât de sigur. Secretele seducţiei feminine păreau să nu aibă niciun mister pentru el.

Cu ocazia unei pauze, Adriana dispăru să pregătească o cafea şi, simţindu-se de prisos în salon, Carla nu întârzie să i se alăture.

— Ai venit să-mi admiri bucătăria? întrebă fostul manechin.

— Mărturisesc că sunt surprinsă. Nu mă aşteptam să găsesc un adevărat laborator.

— Îţi voi spune un lucru, micuţo. Pentru că există oameni care se spetesc muncind la masa lor de desen, pentru a ne face mai plăcută corvoada cartofilor, măcar când se poate, să facem apel la ei pentru a ne îmbina domeniile.

Carla aruncă o privire plină de invidie spre obiectele de aramă strălucitoare şi chiuvetele de bucătărie din porţelan, de culoarea ambrei.

— În tot cazul, este superb.

— Acum, că ţi-am mărturisit aplecarea spre modernitate, explică-mi ce faci aici?

— Nu înţeleg.

— De ce-ţi pierzi timpul cu scorpia asta de Mercy?

— Sper să filmez câteva secvenţe.

— Din reportajul dumitale? Fletcher mi-a vorbit despre el.

— Ce ţi-a spus, cu exactitate?

Adriana îi adresă un zâmbet uşor ironic.

— Nu-i uşor să-l suporţi.

— Nu mă plâng. N-am întâlnit niciodată pe cineva mai cooperant. Dar, pe bună dreptate, atitudinea sa mă uluieşte.

— Nu te nelinişti pentru atât de puţin. Cu siguranţă, are motive întemeiate. Ţine, poţi râşni cafeaua?

Carla turna pudra parfumată într-un filtru, când Adriana reluă:

— Cine poate să ştie ce se petrece în mintea unui bărbat ca Fletcher Arendt? Lucrez cu el de mai mulţi ani şi încă n-am reuşit să-l ghicesc. Dar există ceva care sare în ochi. Ai observat?

— Ce?

— N-aş fi mirată să se intereseze de dumneata – sentimental vorbind.

O asemenea ipoteză ar fi făcut-o pe Carla să izbucnească în râs, dacă exact în acea clipă Fletcher nu şi-ar fi făcut brusc intrarea în încăpere.

— Şi cafeaua? spuse. Am auzit râşniţa, descopăr un filtru complet pregătit, dar din nefericire nu văd nimic venind.

Carla se pregătea să cupleze cafetiera.

— Bună veste, Adriana, Mercy se agită. Se pare că nu poate ieşi din rochie, fără ajutorul tău.

Croitoreasa bătu în retragere, nu fără a-i face ultimele recomandări Carlei.

— Îţi încredinţez bucătăria mea, micuţo. Nu-l lăsa pe Fletcher să atingă nimic.

Dispăru, râzând uşor.

— Sunt la ordinele dumitale, Fellini.

Întoarsă cu spatele, Carla îi aruncă o privire peste umăr.

— Încearcă să descoperi nişte ceşti.

Fletcher se apropie pentru a deschide un dulap chiar deasupra capului ei. Carla îşi stăpâni o tresărire. Bustul impresarului îi atinse uşor umerii, iar pe ceafă îi simţi mângâierea răsuflării. Când Carla se întoarse cu faţa, acesta lăsă braţele în jos de-o parte şi de alta a şoldurilor tinerei fete, şi-şi adânci privirea în a sa.

— Eşti foarte nervoasă, remarcă, afişând un aer detaşat.

— Totuşi, de data aceasta, n-ai de ce te teme, nu pot să cad de pe o scândură şi să-mi rup gâtul. Te poţi îndepărta complet liniştit, nu risc nimic.

— Totuşi, sunt gata să te salvez.

— De ce? nu se putu ea stăpâni să întrebe.

— De iluzii, Fellini. Nu încetezi să mă spionezi prin obiectivul acela blestemat. Ţi s-a întâmplat vreodată să mă consideri ca o fiinţă umană?

Nu putu răspunde. Fletcher se aplecase pentru a-i murmura la ureche şi-i atinse cu un sărut ispititor buclele de pe ceafă. Buzele îi erau tandre şi moi. Îi mângâie uşor gura şi se dădu un pas înapoi, ca pentru a privi efectul.

— Te rog, murmură Carla.

Cu degetele afundate în părul ei, o atrase într-o îmbrăţişare posesivă. Carla încercase de mai multe ori să surprindă în imagini pasiunea, dar nu fusese niciodată obiectul ei. Încercă în zadar să-şi ascundă buzele. Dorinţa o îndemna irezistibil să se prindă de umerii puternici ai lui Fletcher, ca pentru a se contopi cu el.

Când acesta se îndepărtă, punând brusc capăt sărutului, Carla ameţi şi-şi pierdu echilibrul.

— Ştiam, îi spuse cu un aer triumfător, că răceala ta este doar o amăgeală.

Tânăra fată se mânie subit.

— Oare ce vrei să dovedeşti, domnule Arendt? Superioritatea în materie de stăpânire de sine?

Acesta scutură din cap cu un aer prefăcut dezolat.

— Acum, când ştiu cum să-ţi impun tăcerea, n-ar trebui să te mai las niciodată să vorbeşti.

Carla încercă să-i scape, dar o strânse mai tare şi o lipi de el.

— Şi ar trebui să tac şi eu. Ne-am înţelege mult mai bine, dacă am plasa relaţiile noastre pe un plan complet diferit.

— Nu ţin să te întâlnesc pe acest plan ”complet diferit”.

— Deformezi totul, Fellini. Fiecare cuvânt al meu, fiecare privire, cel mai mic gest. Totuşi, mi-ai promis să fii obiectivă.

— Dacă-ţi este teamă de interpretările mele, ne putem opri aici.

— Bineînţeles că nu. Dacă am opri filmarea acum, nimic nu te va împiedica să mergi şi să baţi toba că sunt un adevărat bădăran, arogant, cinic, tiranic... haide, un mic efort! Ajută-mă să completez lista.

— Te descurci foarte bine şi fără mine.

— Vrei să mă priveşti în faţă? Nu serveşte la nimic să-ţi ascunzi capul în nisip, ca struţii. Dacă îţi este teamă, ai cel puţin curajul s-o recunoşti.

— Teamă? Şi oare de cine să-mi fie teamă?

— De mine. Pentru început.

— Doar pentru că-mi este groază să fiu manipulată, nu trebuie să-ţi imaginezi că-mi este teamă de tine.

— Ţi-e teamă de asemenea şi de sentimentele tale, continuă Fletcher, fără s-o asculte.

— Să presupunem că domnul ştie-tot, citeşte în inima mea ca într-o carte deschisă?

— Suficient pentru a descoperi unele semne.

Cu braţele în jurul taliei tinerei, îşi afundă capul în părul ei şi o muşcă de ureche. Nemişcată ca o statuie, Carla se stăpâni să reacţioneze.

— Se poate şti ce cauţi? îl întrebă când îi dădu drumul.

— Absolut nimic. Voiam doar să-ţi mai dau o dată ocazia să reflectezi.

— Este pierdută dinainte.

Cu capul puţin aplecat, Fletcher îi făcu o scurtă reverenţă şi se îndepărtă fără un cuvânt.

— Fletcher!

Acesta se întoarse, pentru a-i acorda toată atenţia.

— Unde vrei să ajungi? Oare ce aştepţi de la mine?

— Poate ar fi mai înţelept să te întrebi ce am a-ţi oferi. Apoi, fără să-i aştepte răspunsul, se întoarse în salon.

Câteva minute mai târziu, Adriana o găsi pe Carla adâncită în gânduri.

— Îmi pare rău, murmură tânăra. Cafeaua nu este încă gata.

— N-are nicio importanţă. Fletcher a luat-o pe Mercy de guler şi m-au lăsat acolo cu două duzini de cornuri.

— De ce au plecat?

— Speram că-mi vei spune tu. Se pare că m-am înşelat. Să spunem că dispoziţia lui Mercy a reuşit să zdruncine legendarul stoicism al frumosului său impresar. Nu l-am văzut niciodată pradă unui asemenea mânii.

Cu obrajii îmbujoraţi, Carla începu să aranjeze ceşcuţele pe farfurioare.

— Aşteaptă, spuse Adriana. Nimic nu ne împiedică să ne săturăm pe cheltuiala lui Fletcher Arendt.

O jumătate de oră mai târziu, ronţăiau cornuri şi beau cafeaua aburindă, în mijlocul materialelor mătăsoase răspândite aproape peste tot, în valuri somptuoase şi cu reflexe. Debordând de energie, Adriana o copleşi pe Carla cu nenumărate povestiri amuzante care, până la urmă, îi descreţiră fruntea şi o făcură să-şi uite grijile.

— Acum, că sunt o hoaşcă bătrână, spuse fostul manechin, servindu-se cu frişcă din abundenţă, nu mai dau atenţie siluetei. Ceea ce am pierdut în frumuseţe, am câştigat în înţelepciune. Lasă-mă să-ţi dau un sfat, micuţo: profită de viaţă cât ai timp.

Carla izbucni în râs.

— Nu eşti deloc o hoaşcă bătrână.

— Nici foarte înţeleaptă nu sunt. Fletcher mă acuză mereu că sunt o aiurită dar, în fond, cred că nu-i displace puţină nebunie din când în când.

Telefonul o întrerupse.

— Alo? Dragul meu, încă mai fumegă mocheta, după plecarea aceea în viteză.

Cu mâna pe receptor, şopti:

— Este Fletcher. Sună din maşină.

Îşi asculta cu răbdare interlocutorul, strecurând ici şi colo un „hm, hm”, puţin compromiţător.

— Da, înţeleg. Se va face, da. Da, îi voi spune... O clipă. Întoarsă spre Carla, îi explică:

— Fletcher a uitat să te anunţe. Diseară, veţi cina cu un anume Bob Rhoades...

Panicată, Carla scutură din cap cu energie.

— Refuză, anunţă Adriana în receptor. Ah! Bun. Da, da. Notez. Oh! Dar este un restaurant foarte bun. Îţi recomand viţelul pregătit de bucătarul lor; un adevărat regal. Bob Rhoades al tău, n-ar dori, din întâmplare, să mă cunoască? Hm, bănuiam. Da, costumele Maiestăţii Sale vor fi livrate miercuri. La revedere.

Închise şi-i întinse o hârtie Carlei.

— N-am putut face nimic. Dorinţele sale sunt ordine. Directorul casei de discuri a lui Mercy, ţine neapărat să te cunoască. Iată adresa. Întâlnirea este stabilită la nouăsprezece şi treizeci de minute. Nu-şi bate joc de tine. Dragonul Chinezesc. Localul cel mai şic şi cel mai scump din New York.

— Totuşi, exagerează.

— Fletcher Arendt n-a făcut niciodată decât după capul său.

— Este un mod care-mi displace. De ce nu mi-a vorbit despre asta?

— Poate nu i-ai dat timp. Ce importanţă are? Nu eşti mulţumită că cinezi în oraş, cu unul dintre cei mai seducători bărbaţi din America?

— Cine-i ăsta? Bob Rhoades? Adriana păru dezorientată.

— Dacă mi-ai spune sincer, unde te afli în relaţiile cu Fletcher?

— Nici nu se pune problema. Şi dacă mai sunt acuzată, încă o dată, că nu reacţionez ca o femeie normal constituită, fac o nenorocire.

— Cine ţi-a spus asemenea prostii? Acelor domni nu le place să-i laşi să mocnească prea mult timp, atâta tot.

Dragii de ei, au nevoie ca totul să fie limpede, explicit. Ştii bine, trebuie să te îmbraci, pentru a le place, să te abandonezi în braţele lor, să ai privirea confuză şi respiraţia obosită…

— Adriana!

— M-am ambalat? Este temperamentul şi meseria mea. Când mânuieşti materiale, foloseşti un alt limbaj: senzualitatea materialelor, culorilor, formelor. O realizatoare nu le ignoră.

— Eu realizez documentare. Nimic artistic.

— Păcat! Dar nu-i nimic. În seara aceasta, vei fi îmbrăcată ca o regină a celei de-a şaptea arte.

Carla izbucni în râs.

— Doar n-ai intenţia să mă îmbraci?

— Şi de ce nu? Pentru mine, va fi ca o vacanţă. Ştii, se fac acum doi ani de când mi-am consacrat tot talentul lui Mercy Riley. Ai văzut ce se întâmplă. Nu eu sunt creatorul, ci Fletcher. Şi apoi, m-am săturat să-l văd rămânând de gheaţă în faţa a tot ceea ce-i propun. Este atât de obişnuit s-o considere pe Mercy ca pe vedeta, produsul său, încât şi-a pierdut sensibilitatea. Mi-ar plăcea foarte mult să te folosesc pentru a-l pune în faţa unui costum care să-i taie respiraţia. Este onoarea mea în joc, micuţo.

— Adriana, cred că exagerezi.

Fostul manechin începu să măsoare salonul în lung şi-n lat, cu fruntea brăzdată de riduri.

— Nu ştii nimic! spuse în cele din urmă. Nu ştii să te distrezi.

În faţa minei sale înciudate, Carla izbucni în râs. Adriana o imită şi veni să se aşeze alături pe canapea.

— Nu se va spune că nu am ultimul cuvânt, micuţo. Şi eu îmi ating întotdeauna scopurile.

— Zău?

— Vei vedea. Ai o rochie demnă de invitaţia de diseară la Dragonul Ghinezesc?

Carla se gândi şi lăsă capul în jos.

— Ştiam, triumfă Adriana. Două întrebări: ai de gând să-ţi consacri toată după-amiaza şi tot contul din bancă pentru cumpărarea unei rochii? Nu? Ei bine, vezi? Vino, am nenumărate creaţii care mucegăiesc în dulapurile mele. Vom petrece o după-amiază fantastică.

Capitolul 6

Fletcher îşi aţintise privirea posomorâtă asupra burbonului. Încruntat, barmanul de la Dragonul Chinezesc îndepărtă discret grămada pe care o făcuse deja impresarul, din patru şerveţele de hârtie, acum împrăştiate pe bar. Cu o mână în buzunar şi cealaltă lipită de pahar, Fletcher oftă. Oare ce i se întâmpla?

Niciodată, în cariera sa, nu comisese o greşeală tactică. Dar, în aceste ultime zile, parcă îşi pierduse capul. Ştia totuşi bine care era calea de urmat cu o fată cum era Carla. Voia să fie tratată ca o profesionistă. Atunci, de ce se încăpăţâna s-o considere o amatoare? De ce oare făcea totul s-o provoace? Mai ales când ştia că, în loc să plece capul, sau să facă o mină pocăită, Carla Copeland credea de datoria sa să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

Dacă ar fi fost vorba doar să o aducă în patul său, ar fi reuşit fără prea multă greutate. Dar, în mod ciudat, această soluţie nu-l mulţumea. Îşi termină burbonul dintr-o înghiţitură şi se ridică. Să se ducă la naiba!

Se îndreptă spre masa obişnuită, când îşi descoperi obiectul gândurilor, în conversaţie aprinsă cu şeful de sală. De la vârful pantofilor cu toc înalt şi până la norul vaporos al buclelor, în acea seară, părea o învolburare de aur lichid. Oare de ce trebuia să fie atât de frumoasă, atât de fragilă? Semăna cu un fulg de nea, în razele soarelui care apune.

— Bună seara Fletcher, îi spuse când îi porni în întâmpinare.

Tonul degajat îl linişti. Nu părea să-i poarte pică pentru scena din această după-amiază. Poate nu era totul pierdut.

— Eşti încântătoare în rochia asta, îndrăzni, cu sinceritate.

— Mulţumesc. Domnul Rhoades a sosit?

— Nu încă. Face parte din acea categorie de oameni care cred că importanţa li se măsoară după timpul pierdut aşteptându-i.

— Formidabil. Simt că-mi place deja.

— Dacă am merge să luăm loc?

Masa lor ocupa un loc ales, în apropierea ferestrelor cu geamuri, care ofereau o vedere ce nu putea fi ascunsă de clădirile noi, spre Cast River, aureolată de o mulţime de lumini. Carla se aşeză într-un fotoliu tapisat cu brocart de culoarea aurului vechi şi-i zâmbi cu un aer ispititor admiratorului său.

— Burbon? o întrebă acesta, întorcându-i zâmbetul.

— Te rog.

— Două burbonuri, comandă Fletcher chelnerului. Şi un platou cu apetitivele casei, dacă Pierre mai are răbdare să le pregătească.

— Dar bineînţeles, domnule Arendt. Preferaţi tot icre negre? Fletcher se întoarse spre tânăra fată.

— Roşii, sau negre?

— N-are importanţă, îi răspunse aceasta, pe un ton repezit.

— Ce se întâmplă? se alarmă impresarul.

Cu o mişcare a capului, Carla făcu să-i zboare buclele pe umeri.

— Vii aici cu regularitate?

— Este locul ideal pentru a-i invita pe cei pe care doreşti să-i impresionezi puţin, îi răspunse cu sinceritate.

— Sunt sigură de asta. Numai că…

Fletcher se aplecă spre ea, curios să afle motivul accesului de iritare.

— Numai că?

— Am oroare de toate astea, declară Carla, cuprinzând decorul într-o privire ironică. Restaurantele în care numai cei cunoscuţi au dreptul la o masă, cluburile în care numai invitaţii au dreptul să intre şi seratele rezervate exclusiv membrilor împrăştiaţi prin toată lumea.

Lui Fletcher i-ar fi plăcut să-i pună un deget pe buze, pentru a o obliga să tacă. Se abţinu, de teamă să nu-l muşte. Tânăra fată continuă, cu ochi strălucitori:

— Mercy şi Billy au vreun avantaj din acest gen de serate? Reportajul meu va fi mai interesant datorită acestei cine?

— Tu trebuie să-ţi răspunzi.

— Mi-e teamă să nu fie exact invers. Am impresia că toţi aceşti oameni mă sorb din ochi, ca pentru a-mi reproşa că adun firimiturile celebrităţii tale personale.

— Nu te preocupa de părerea celorlalţi. Carla avu un gest de oboseală.

— Nu înţelegi. Nu vreau ca viitorii clienţi să facă apel la mine pentru că m-au văzut în nişte locuri la modă, ci pentru că îmi consideră munca eficientă.

— Ce cauţi cu exactitate? Să devii invizibilă, ascunsă în spatele camerei?

— Exact. Înregistrările vorbesc pentru mine.

— În loc să le dai prioritate, ai face mai bine să te asiguri că sunt cu adevărat modul tău de exprimare.

— Ce vrei să spui?

Îi răspunse cu o întrebare.

— Cum îţi priveşti viitorul, Carla?

Aceasta luă cu delicateţe o ridiche de lună din aranjamentul încântător al apetitivelor care tocmai le fuseseră aduse.

— Poate îţi va părea greu de crezut, dar trăiesc de pe o zi pe alta. Cu tine, evident, nu este acelaşi lucru. Încă de la început, ai avut un scop: să-i asiguri succesul lui Mercy.

— S-o apăr de moarte şi de nebunie, ar fi mai exact, dar nu asta este problema. Orice artist caută să se exprime. Tu, ca şi ceilalţi.

— Nu cred că sunt o artistă. Şi apoi, pentru a fi sinceră, am văzut prea mulţi oameni lăsându-se îmbătaţi de un succes efemer pentru a risca să privesc spre culme. O ascensiune fulgerătoare, datorată în mare parte întâmplării, este urmată de o cădere fenomenală. Dacă n-ai o bază solidă, îţi poate fi chiar fatală. Ceea ce vreau pentru moment, este să dobândesc bazele necesare. Cu timpul,

datorită experienţei dobândite acum, mă voi descurca întotdeauna.

— Eşti pe alături de întrebare, Carla. Important este de ştiut dacă această muncă te mulţumeşte.

— Da, îi răspunse cu o voce şovăitoare. Fireşte, nu realizez nişte capodopere, dar…

— Te înşeli încă o dată. Documentarul este modul de acţiune al unei firi inflexibile. Eşti prea sensibilă pentru a te închide într-un univers atât de arid.

O clipă, îi fu teamă că mersese prea departe. Dar Carla îi adresă un zâmbet vesel.

— Ştiu foarte bine ce gândeşti. Mă vezi ca pe o oală sub presiune, căreia s-a uitat să i se pună supapa de siguranţă…

Uşurat, Fletcher izbucni în râs.

— Imaginea este absolut exactă. Şi eu am cunoscut această senzaţie, când pledam. Din fericire, am găsit o altă cauză căreia să-i consacru toată energia. Altfel, aş fi sfârşit prin a exploda.

Carla ridică paharul.

— Pentru supapele de siguranţă!

Impresarul se asocie toastului râzând. În sfârşit, o avea în faţă pe adevărata Carla, spontană şi glumeaţă, care nu se mai apăra de emoţii şi de visuri.

— Vezi, până la urmă am ajuns să ne înţelegem.

— Este suficient să fim pe aceeaşi lungime de undă.

— Să vedem dacă am putea să şi dansăm?

Carla se îmbujoră şi Fletcher îşi simţi inima bătând mai puternic, când murmură:

— Să mergem să vedem.

La atingerea degetelor ca gheaţa, impresarul îşi pierdu remarcabila siguranţă. Prea târziu pentru a-şi repara greşeala. Se aventuraseră pe un teren periculos, pe care se putea întâmpla orice. Ce-i mai rău, ca şi ce-i mai bun.

Prudent, se hotărî să păstreze o distanţă respectuoasă, dar când o îmbrăţişă şi când mâna atinse uşor pielea

călduţă a spatelui, dezgolită de decolteul adânc al rochiei, lumea păru că se clatină.

Cu buzele întredeschise, Carla ridică spre el o privire pătimaşă şi-şi aşează delicat capul aureolat de bucle aurii, pe reverul hainei. Purtaţi de magia clipei, se abandonară melodiei care îi adusese pe ringul de dans.

Încă o scenă stupidă, îşi reproşă Fletcher. Nimic nu le permitea să împartă această minunată intimitate. Nu aveau nici măcar scuza de a fi băut prea multe apetitive. Totuşi, impresarul n-ar fi acceptat pentru nimic în lume să se întoarcă şi să se aşeze. Între braţele sale, Carla devenise docilă şi-i urma fiecare gest. În dans, între ei se crea o armonie perfectă.

Făcură nenumărate tururi, fără să schimbe vreo vorbă, apoi Carla se încordă.

— Este cineva la masa noastră.

Fletcher întoarse capul, fără tragere de inimă.

— Bob Rhoades, o anunţă.

Se stăpâni să adauge ”deja”. I-ar fi plăcut să se învârtă toată noaptea pe ring. Şi apoi? se întrebă.

O conduse pe Carla spre masă, străduindu-se să considere sosirea lui Bob Rhoades ca pe ultima soluţie de salvare. Pentru prima dată în viaţă, situaţia îi scăpase complet. Fusese de-ajuns ca această creatură de vis să danseze cu el şi uitase orice calcul, lăsând ca puterea destinului orb să-i regleze cursul vieţii.

Rhoades avea un chip lipsit de farmec şi nişte ochi agitaţi. De braţul lui era agăţată, radiind de fericire, una dintre frumuseţile stereotip, care îi plăceau. Aceasta se numea Trudy. Cu siguranţă Fletcher n-ar fi observat-o dacă o neaşteptată schimbare din atitudinea Carlei nu l-ar fi incitat să-şi pună întrebări. Îndată ce o văzu pe Trudy, realizatoarea se crispă, păli, începu să se bâlbâie şi să se comporte în cel mai ciudat mod.

— Aşadar, iat-o pe mica noastră realizatoare! exclamă Rhoades, luând mâna Carlei.

Fletcher îi adresă directorului casei de discuri o privire ucigătoare.

— Nu vă faceţi griji, continuă Bob cu vocea sa tunătoare. Fletcher m-a învăţat lecţia. În această seară, este interzis să se vorbească despre profesie. Suntem aici pentru a ne distra şi puteţi conta pe mine să vă amuz, adorabilă cameramană.

Rigidă, cu un zâmbet silit pe buze, Carla se adânci în studiul meniului. Fletcher încercă zadarnic să-i întâlnească privirea. Se resemnă cu un oftat la o seară tumultuoasă şi tensionată.

Carla nu mai spera să scape de dezastru. Situaţia se îndreptase spre catastrofă imediat ce acceptase să-l urmeze pe Fletcher pe ringul de dans. Îşi jurase să nu cedeze atracţiei pe care o exercita asupra ei şi chiar se lăudase în faţa Adrianei că poate suporta orice furtună. Dar între braţele lui, avusese senzaţia că era un pai abandonat forţei unui uragan.

Cu mintea goală şi inima bătând cu putere, fusese readusă la realitate, pentru a blestema soarta care parcă avea o plăcere să se înverşuneze împotriva ei. Carla o cunoştea pe Trudy. Cele două tinere se întâlniseră cu doi ani în urmă în mulţimea de invitaţi care frecventau în permanenţă proprietatea mamei sale. Prima parte a cinei, fu un adevărat calvar. Carla se aştepta în fiecare clipă s-o audă pe tânăra actriţă exclamând: „Dar te cunosc!”

Înaintea desertului, se scuză şi părăsi masa sub pretextul de a merge să-şi pudreze nasul.

— Excelentă idee, aprobă Trudy, care se ridică să i se alăture.

Carla îşi trecu pieptenele prin bucle, în timp ce actriţa se cerceta în oglindă cu un ochi îngrozitor de critic, povestindu-i cum părăsise California pentru a turna un film de Gerry Martin. Gerry Martin! Carla se înfioră. Gerry o ţinuse pe genunchi când fusese copilă. El îi oferise prima cameră de filmat, când împlinise treisprezece ani. Şi dacă

era s-o creadă pe Trudy, era şi el la New York. Poate îşi va face apariţia la Dragonul Chinezesc, chiar acum!

Cu sprâncenele încruntate, Trudy abordă în cele din urmă subiectul delicat.

— Carla? Şi tu lucrezi cu Gerry? Tânăra fată respiră profund.

— Nu. De ce?

— Mi se pare că te-am văzut deja, undeva. Bob spunea că faci cinema.

— Sunt realizatoare de documentare. Nu cred că drumurile noastre să se fi încrucişat.

— N-ai lucrat niciodată pe un platou? Ca asistentă? N-am avut niciodată vreun rol mare, dar am făcut foarte multă figuraţie. Cunosc aproape toţi regizorii.

— Te înşeli, o asigură Carla. Am învăţat meserie într-o şcoală.

— Ah! Chiar faci un reportaj despre Fletcher? Nu eşti iubita lui?

În sfârşit, Carla se relaxă şi izbucni în râs.

— Nu, nu sunt iubita lui.

— În acest caz, nu-mi vei purta pică dacă îţi mărturisesc că-l găsesc foarte seducător?

— Categoric nu. Îţi poţi chiar încerca farmecul asupra lui, nu văd niciun inconvenient.

Trudy îi mulţumi cu un zâmbet complice. Şi Carla s-ar fi felicitat pentru stratagema sa, dacă faptul de a o vedea făcându-i ochi dulci lui Fletcher n-ar fi chinuit-o.

În tot cazul, Trudy nu mai părea deloc preocupată de ea. Liniştită, Carla încercă să facă uitată tăcerea în care se închisese o bună parte a cinei, lansându-se în povestirea unor întâmplări absolut extravagante. Volubilitatea neobişnuită, îi aduse o privire bănuitoare din partea lui Fletcher. Evident, nu mai căuta să înţeleagă ce-i trecea prin minte. După mina sa, ai fi jurat că şi-ar fi dorit cu bucurie să nu mai audă vorbindu-se de ea.

Bob Rhoades puse capăt acestei seri greu de suportat, cu tactul său legendar.

— Să nu vă supăraţi, dar i-am promis lui Trudy s-o duc să facă un tur printr-un club particular…

Cele două perechi se îndreptară spre ieşire. Unul lângă celălalt, Carla şi Fletcher priveau stopurile de la Mercedesul lui Rhoades dispărând la colţul străzii.

Carla crezu înţelept să preia iniţiativa conversaţiei.

— Se poate şti care era scopul acestei seri? Impresarul zâmbi ironic.

— Mă aşteptam la această întrebare. Rhoades cunoaşte pe toată lumea şi-şi petrece timpul punând oamenii în legătură unii cu alţii. Voia să te înscrie în catalogul său. S-a făcut.

— Asta nu-mi place foarte mult.

— Îndeplineşte o funcţie, Carla. Ca şi mine.

— Poate. Dar tu îţi faci meseria mult mai bine, sau în tot cazul, altfel. Asta este deosebirea.

— Mulţumesc.

— Nu căutam să te flatez. Este o observaţie absolut obiectivă.

Un zâmbet uşor juca pe buzele lui Fletcher. Cu ochii aţintiţi spre capătul străzii, lăsă briza să i se joace o clipă prin părul auriu şi apoi se hazardă pe un teren periculos.

— Uită-l pe Rhoades. Noi unde am ajuns? Şi să nu mă întrebi ce vreau să spun. O ştii perfect.

Carla se încordă instinctiv, în defensivă.

— Mă pui într-o situaţie dificilă. Realizarea filmării mele depinde exclusiv de bunăvoinţa ta. În aceste condiţii, mi se pare greu să-ţi trag un perdaf. Totuşi, trebuie să mărturisesc că mă aşteptam la ceva mai multă delicateţe din partea ta.

— Doar nu-ţi închipui…

Se întrerupse cu un zâmbet trist.

— Mulţumesc pentru lecţie. Totul se plăteşte. Aşa vrea meseria. Un avantaj pentru o favoare, o favoare pentru un

comision. Totul se cumpără şi totul se vinde. După toate aparenţele, asta este legea junglei. Mă întreb cum am putut uita. Iartă-mă.

Stânjenită, Carla îşi căuta cuvintele în zadar. Fletcher se adânci într-o tăcere meditativă. Când ridică ochii, îşi recăpătase aerul taciturn şi oficial din prima zi.

— Ai dreptate, domnişoară Copeland. Să ne oprim aici. Lasă-mă să te asigur încă o dată de cooperarea mea. Nu cer nimic în schimb. Ţi-o acord cu foarte mare plăcere, pentru că... Ascultă, poţi găsi un taxi?

— Desigur, dar...

— La revedere, Carla. Noapte bună.

Şi fără un cuvânt de explicaţie, fără o strângere de mână, coborî încet bulevardul, pentru a dispărea în întunericul oraşului.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, o căldură sufocantă copleşea oraşul. În ciuda climatizorului, Carla se trezi transpirată.

Amintirea serii din ajun îi lăsase un gust amar. Oare de ce îl atacase pe Fletcher atât de mişeleşte? încă de la început, încrezându-se în flecăreala Dietrei, îl considerase arogant, dar atitudinea sa dezvăluia o generozitate, pe care n-o putea nega. Oricine s-ar fi apărat, făcând apel la sinceritatea intenţiilor sale, pentru a o convinge să-l urmeze la el. Fletcher nu spusese nicio vorbă în acest sens. Îi prezentase chiar scuze. Acum, se grăbea ruşinată să-şi facă iertată prostia.

În biroul supraîncălzit de pe strada 57, credincioasă ei însăşi, Annette părea la fel de proaspătă ca de obicei.

— Bună ziua, Carla. A izbucnit furtuna?

— Nu încă, din nefericire.

Pe un ton prefăcut degajat, întrebă:

— Care este programul? Am uitat să-l întreb pe Fletcher.

— Nu mare lucru, doar dacă vrei să ne urmezi, pe Mercy şi pe mine, la un prânz pentru M.M.T.

— Fletcher nu merge acolo?

— Nu. Trebuie să dea un interviu diseară, cu ocazia inaugurării unui centru pentru adolescenţii fugari, undeva la periferia oraşului. Până atunci, profită de ultima zi liniştită înainte de mutarea birourilor, pentru a se scula târziu. Vezi, câteodată i se întâmplă să se oprească.

O voce obosită se auzi din încăperea vecină:

— Este o vizită?

Într-o rochie minunată, cu părul răsucit într-un coc elegant, Mercy apăru în uşă, unduindu-şi şoldurile. Când o descoperi pe Carla făcu o mutră decepţionată şi, cu un bună ziua oarecum politicos, se aşeză într-un fotoliu pentru a răsfoi o revistă, cu un aer extrem de indiferent. Carla se strădui să afişeze aceeaşi detaşare.

— Dacă nu este nimic de făcut, mă voi întoarce la studio. Annette păru lovită subit de o inspiraţie.

— De ce nu te duci să-l surprinzi pe Fletcher acasă? Dacă vrei un reportaj cu adevărat complet, ar trebui să prevezi câteva secvenţe în apartamentul lui.

— N-aş vrea să-l plictisesc. În spatele ei, Mercy oftă.

— Micuţa are dreptate. Zău, Annette, ce idee! Dar secretara insistă.

— Ţine, iată adresa. Este alături.

— Nu se pune problema. M-aş simţi rău, sosind fără să-l anunţ.

— Perfect. Îl voi suna.

Forma deja numărul, pe butoanele telefonului.

— Fletcher? Ai uitat ceva în program. Da, ştiu, nu ţi se potriveşte. Totuşi, am aici o realizatoare nefericită, care este furioasă să se vadă neglijată de soartă.

Carla protestă cu o grimasă, ceea ce n-o împiedică pe Annette să continue:

— Am sfătuit-o să meargă să-ţi bată la uşă, ca să te poată vedea în cadru familiar. De acord. Îi transmit.

Închise, cu un zâmbet mulţumit.

— Va fi acasă până la ora trei. Va anunţa portarul să te lase să intri.

Resemnată, Carla luă adresa şi plecă fără să se preocupe de oftatul dezaprobator al lui Mercy Riley.

Imobilul lui Fletcher era una dintre extravaganţele arhitecturale care se înălţau deasupra frunzişului din Centrul Park. La fiecare nivel, crengi verzi înfrunzite trădau prezenţa grădinilor în terase, mărginite de turnuleţe de formă neregulată, din stuc multicolor.

Portarul acestei piese uimitor ridicate, o întâmpină pe Carla cu un zâmbet.

— Domnişoara Copeland! Domnul Arendt vă aşteaptă. Luaţi ascensorul din spatele fântânii. Este la ultimul etaj.

Ascensorul, operă luxoasă din aramă şi oglinzi strălucitoare, o lăsă pe Carla pe un palier particular.

Covoare mexicane, mobilă delicată din stejar: recunoscu gustul lui Fletcher pentru ambianţa sobră şi naturală.

În faţă era o uşă întredeschisă. Carla înaintă cu timiditate.

— Fletcher?

Niciun răspuns. Îndrăzni şi pătrunse într-o încăpere imensă, luminoasă, iluminată de vitralii mari, care aruncau pe parchetul ceruit reflexe sclipitoare. Câteva perne şi nişte mese joase constituiau singurul mobilier. Tapiţerii ale indienilor navajos, din America de Nord, dădeau pereţilor un aspect puternic colorat.

În cele din urmă, îl descoperi pe Fletcher pe terasa năpădită de plante, în spatele unei ferestre cu geamuri. Întins pe un şezlong, cu ochii închişi, se oferea alene razelor de soare ce se filtrau printre nori, îmbrăcat doar în nişte pantaloni scurţi, croiţi din blugi vechi. Gândindu-se la orele de gimnastică pe care le consacra menţinerii sale în formă, Carla nu se putu stăpâni să-şi plimbe privirea invidioasă peste bustul atletic şi uniform bronzat.

În zadar ciocăni în geam. Cu casca pe urechi, impresarul stătea cu privirea aţintită asupra benzii care se desfăşura în magnetofonul aflat în faţa lui. Carla făcu să alunece încet uşa cu geam şi punând mâna pe o bucată de lemn, care se afla deasupra unui ghiveci cu un cactus, o trimise în zbor peste terasă. Proiectilul îşi atinse ţinta direct în piept.

— Bună ziua, Carla, spuse Fletcher, cu ochii încă închişi.

— Nu-ţi este ruşine să leneveşti astfel, în timp ce Annette se omoară cu munca?

— Obiectez! exclamă impresarul, ridicându-se într-un mod comic. Vino să asculţi asta şi vei vedea dacă nu am şi eu un anumit merit.

Două minute mai târziu, Carla oprea magnetofonul cu o mină uluită.

— Despre ce este vorba? S-ar spune că este o grămadă de cutii de conserve, care se rostogolesc pe o pantă.

— Opera Oamenilor de pe Lună. Ţine, iată scrisoarea pe care mi-au trimis-o.

Parcurse în grabă o notă redactată de o mână stângace, în care Oamenii de pe Lună îl îndemnau pe Fletcher să le producă discul, ”reflectare autentică a unei mişcări sociologice participantă la marea istorie cosmică”.

— Este o glumă?

— Deloc. Primesc aproximativ două sau trei benzi de acest gen, în fiecare zi.

— Şi-ţi pierzi timpul ascultându-le?

— Ce-ai spune, dacă înregistrările video ţi-ar fi aruncate la gunoi, fără să fie privite? Aceşti oameni tineri şi-au consacrat zile şi nopţi fabricării acestei piese. Puţinul pe care-l pot face, este s-o ascult. Chiar dacă, apoi, îi asigur că nu mă îndoiesc de sinceritatea lor, dar că, din nefericire, n-am oportunitatea de a mă ocupa de ei.

— Primeşti uneori şi piese bune?

— Una la mie, dar nu se ştie niciodată.

— Eşti teribil de optimist.

— Ce este oare rău în a spera?

Îi întrerupseră primele picături ale furtunii şi se refugiară în grabă în interiorul apartamentului. Primirea călduroasă a lui Fletcher o făcuse pe Carla să uite prudenţa obişnuită. Închisă brusc între patru ochi cu tânărul zeu cu pielea arămie, avu o mişcare de a da înapoi. Cunoscându-l, bănuia că nu-l găsise din întâmplare pe jumătate gol, pe terasă. Simţi redeşteptându-se în ea groaza bolnăvicioasă de a fi manipulată.

— Apartamentul este splendid, spuse pe un ton banal. De unde-ţi vine această preferinţă pentru decorurile mexicane?

— Sunt originar din Noul Mexic. Te miră?

— Puţin. Pari atât de civilizat.

— Nu toţi locuitorii din Noul Mexic sunt nişte amărâţi care rătăcesc cu gura căscată prin deşert. Să ştii că şi acolo sunt oraşe.

— Şi cactusul? Este planta pe care o adori? El zâmbi maliţios.

— Iată o temă inedită pentru reportajul tău. Fletcher Arendt în permanentă căutare a unei încântătoare flori încoronată de spini.

— Unele persoane care lucrează cu tine, sunt aproape la fel de aspre ca aceste plante favorite.

— Te gândeşti la Mercy?

— Da. Referitor la acest subiect, voiam... Mi-ai cerut s-o iniţiez în misterele înregistrărilor video, dar este imposibil, Fletcher. De-abia dacă acceptă să mă salute.

— Ştiu. Mercy este incredibil de încăpăţânată. Dar nu-ţi face griji, ştiu că ai încercat cu conştiinciozitate să-ţi îndeplineşti rolul. Apropo, tocmai mi-a oferit o carte foarte interesantă. Cum să faci bucătărie rafinată cu mijloacele modeste pe care

DATORITĂ IUBIRII

le ai la dispoziţie. Am ajuns la pagina cincizeci şi unu: sandvişuri cu unt de arahide şi dulceaţă. Ţi-e foame?

— Mi se pare mai îndreptăţit să mă întrebi dacă sunt curajoasă.

— Nu se pune problema. Urmează-mă.

Bucătăria era o încăpere foarte plăcută, în care gresia roşie şi stejarul lucios rivalizau în proporţii egale. Fletcher aşează pe masă un picnic complet. Untul de arahide şi dulceaţa se dovedi a fi piure de migdale, însoţit de miere şi de pâine, brânză de capră, ardei roşu, totul alături de lapte rece şi stafide.

— Delicios, îl asigură Carla, când înghiţi ultima bucăţică. Ştii, eu mă hrănesc aproape exclusiv cu hot-dog. Faptul de a nu găti m-a făcut pur şi simplu să pierd obişnuinţa unei mâncări adevărate.

— Unde locuieşti?

— În studioul meu. Dar să nu spui la nimeni. Proprietarul ar avea necazuri dacă aş fi obligată să mă mut.

— Mi te şi imaginez dormind cu o cameră în loc de pernă.

— S-a întâmplat, la început. Închiriasem un apartament în Brooklyn, cu nişte prietene, dar cum lucram până noaptea târziu, l-am părăsit complet până la urmă. Mi-am cumpărat o saltea şi m-am instalat în studio. De fapt, partea locuibilă nu este mai mare decât bucătăria ta.

— Şi când trebuie să primeşti clienţi sau prieteni, cum faci? Dar poate principiile morale îţi interzic acest gen de serate.

— Când mă gândesc că am venit cu intenţia să-ţi prezint scuze!

— Zău? Credeam că era pentru a-ţi face reproşuri, în vederea unei noi secvenţe de filmare.

Carla se înroşi.

— N-are importanţă ce am spus, se pare că oricum am greşit.

— Mai spune.

Tânăra îşi muşcă buzele. De data aceasta, ea era cea care se avânta pe un teren periculos. Întoarse cu prudenţă ochii, pentru a-i evita privirea.

— Am fost nedreaptă faţă de tine, Fletcher. Sper că vei binevoi să mă ierţi şi să-mi permiţi…

— Să vezi floarea încântătoare care se ascunde sub bariera de spini? îi sugeră acesta, zâmbind.

Cu un aer neglijent, se îndepărtă cu câţiva paşi, ca pentru a ridica între ei o nouă barieră.

— Climatizorul face minuni, reluă înfiorându-se. Cred că mă voi duce să îmbrac o cămaşă.

Tulburată, Carla nu ştia dacă trebuia să se bucure sau să regrete că-l vedea întrerupând brusc această conversaţie încântător de intimă. Profită de primul subiect, pentru a-şi ascunde dezamăgirea.

— Cunoşteam reputaţia anumitor vedete, dar Mercy bate toate recordurile. Are într-adevăr un caracter imposibil.

Fletcher izbucni în râs şi-i răspunse peste umăr, în timp ce pornea pe culoar:

— Nu uita că se pregăteşte să plece în turneu. În câteva zile, va porni la drum pentru a înfrunta un public nou în fiecare seară, cu un material şi o serie de cântece care n-au fost încă testate. Nu-i de mirare că este nervoasă.

— Doar nu vrei să mă faci să cred că i se întâmplă să fie blândă şi docilă ca un miel?

— Cu siguranţă, nu. De altfel, nici nu este de dorit asta. Dacă Mercy încetează să fie numai foc şi pară, interpretarea sa şi-ar pierde din eficienţă.

La capătul culoarului, pătrunse într-o încăpere vastă, luminată de o fereastră largă, în care răpăia ploaia. Carla se opri în uşă, fascinată de patul imens.

— Accesele de nervi n-au importanţă, continuă impresarul, deschizând un dulap de haine impunător. Principalul este ca Mercy să-şi poată emoţiona mereu auditoriul.

Se întoarse, pe jumătate îmbrăcat cu o cămaşă galbenă ca paiul. Zâmbi ironic descoperind-o pe Carla, nemişcată lângă uşă.

— Intră. N-am să te mănânc.

— Ştiu, spuse aceasta, înaintând. Am încredere deplină în tine.

— Gravă greşeală.

Carla ridică din umeri cu un aer care se voia detaşat.

— Credeam această problemă rezolvată. Am căzut de acord să evităm complicaţiile şi…

— Da?

— Ştii bine ce vreau să spun, făcu ea, încercând să-şi ascundă stânjeneala sub un ton sarcastic.

— Nu uita că sunt un optimist incorigibil.

— Fletcher, ai spus-o ieri, este de preferat să ne oprim aici… Dintr-un pas, acesta i se alătură lângă pat.

— Poate, dar dacă nu dispari în zece secunde, te sărut.

— Ne înţelesesem…

— Cinci secunde…

— …să plasăm relaţia noastră pe plan strict profesional. Fletcher o reduse la tăcere, culegându-i ultimele cuvinte de pe buze.

Îi lăsase o şansă să-i respingă avansurile. O şansă de care uitase să profite. Incapabilă să lupte împotriva tulburării ce o copleşea, îi răspunse cu pasiune. Cu degetele afundate în părul de pe piept, ondulat şi auriu, se abandonă mângâierilor, oferindu-se fără jenă şi fără reţinere.

Fletcher se îndepărtă pentru a-şi adânci privirea în a sa.

— N-am fost foarte sincer cu tine, Carla. N-am avut intenţia să ne oprim aici. Vreau să facem dragoste. Tu hotărăşti. Da?

O teamă foarte veche o obligă la răspuns:

— Nu.

Imediat, el o conduse până la uşa apartamentului şi, întorcându-i spatele, se repezi pe terasa inundată de furtună.

— Fletcher! îl strigă în şoaptă.

Brusc, parcă se destrămase un văl. Indecizia lăsă loc unui regret dureros. Ar fi vrut din toată inima să şteargă acel „nu” pentru a-l înlocui cu un „da” sincer şi pasionat. Ea, care îşi afişase întotdeauna dorinţa de independenţă, îşi dădu subit seama că, inconştient, sperase ca Fletcher să-i impună propria sa alegere. Ar fi dat orice s-o culce în pat, fără să pună întrebări. După aceea, ar fi putut spune mereu că nu avusese nicio vină şi să-i reproşeze un autoritarism abuziv.

— Fletcher! îl strigă cu o voce mai sigură. Încăpăţânându-se să stea cu spatele, acesta se aşeză în şezlong. Carla se repezi şi ea sub ploaia torenţială. Cu ochii în jos, şi maxilarele încordate, Fletcher murmură:

— Să n-o mai iei vreodată de la început, Carla. Niciodată, auzi?

Cu inima palpitând, ea depăşi ultimii metri care-i despărţeau şi i se aşeză pe genunchi. Îl sărută cu timiditate.

— Nu te juca aşa cu focul, spuse Fletcher cu o voce gâtuită. Cuibărindu-i-se la piept, Carla ridică spre el un chip radios şi îndepărtă şuviţele de păr ude, care-i cădeau în ochi.

— Credeam că te-am auzit spunând că voiai să facem dragoste, Fletcher.

El lăsă în jos o privire brăzdată de fulgere.

— Iar eu, credeam că te-am auzit răspunzând ”nu”.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire. Nu întotdeauna ştiu foarte bine ce vreau.

Fletcher clipi din pleoape, apoi un zâmbet îi ilumină faţa şi Carla se găsi în sfârşit prizonieră în braţele lui.

Mult timp, lumea li se păru că se oprise în loc şi uitară de aversele ce se abăteau asupra lor cu furie, rămânând uniţi într-o minunată îmbrăţişare, sărutându-se drăgăstos.

Agăţată de umerii lui Fletcher, Carla se simţi răsturnată pe spate, fericită ca trupul înalt şi musculos s-o strivească sub greutatea lui. O culcă pe şezlong şi strecurându-şi o mână şovăitoare sub bluza udă, îi acoperi sânii întăriţi cu mângâieri pasionate. Corpul tinerei se arcui şi ea scoase un geamăt de plăcere, amestecată cu nerăbdare.

Fletcher îşi strecură cu pricepere degetele fierbinţi sub lenjeria de dantelă, iar mâna i se închise ispititoare şi neînduplecată pe conturul rotund al unui sân, pe care-l devora cu sărutări.

Copleşită de o încântare apropiată extazului, Carla se întreba confuz cum putuse să aştepte atât de mult timp înainte de a-i ceda. Nu ştiuse încă din prima zi, că-i era sortită? Destinată să tremure de dorinţă în braţele lui, să renunţe la orice pudoare şi să cedeze pasiunii care-i mistuia.

— Fletcher… murmură.

Aplecat peste buzele tremurătoare, el îi muşcă delicat gura.

— Ţi-am ascuns multe lucruri… continuă Carla, cu voce răguşită.

— Lasă-mă să le descopăr singur, draga mea.

Cu un gest tandru, ea se eliberă, brusc neliniştită, ca să se justifice.

— Comportarea mea ţi s-a părut probabil atât de ciudată.

— Sunt de acord, spuse Fletcher, presărând sărutări pe faţa sa. Din fericire, ciudăţenia mă atrage.

— Fletcher, sunt serioasă.

— Şi eu, draga mea. Sunt teribil de serios. Vrei să vezi?

Şi fără să-i lase timp să răspundă, o reduse la tăcere punând stăpânire pe buzele ei, cu o pasiune înflăcărată.

— Fletcher! gemu Carla, pe un ton rugător.

— Ce încăpăţânată! spuse acesta, îndepărtându-se în sfârşit suficient, pentru a o lăsa să se explice. Oare ce ai atât de important de declarat? Eşti căutată de poliţie?

— Fletcher, nu sunt... Cum să spun? îmi era teamă că dacă ştiai asta aş fi fost tratată ca o oarecare.

— Dar tu nu eşti o oarecare, Fellini.

— Nu numai tu. Toată lumea. Ştiu cum se face un nume în lumea industriei de spectacole şi...

În faţa privirii lui năucite, Carla se întrerupse, încercând să formuleze o frază inteligibilă.

— Sunt fiica Ameliei Abbott-Copeland. Asta este. Tăcerea lui Fletcher o îngrozea.

— Asta este tot? o întrebă, în cele din urmă. Şi numai pentru atâta m-ai întrerupt? Probabil mi-am pierdut farmecul legendar.

Sărutul cuceritor, o făcu pe Carla să uite cerul New York-ului înecat de ploaie şi toate preocupările care-i frământau mintea. Acum, nimic nu mai avea importanţă, în afară de îmbrăţişarea lui Fletcher, de sărutările lui înflăcărate şi de mângâierile sale fierbinţi.

Pe neaşteptate, la ureche îi răsună o sonerie stridentă. Fletcher sări în picioare, pentru a opri soneria ceasului.

— Ce se întâmplă? întrebă Carla, încremenită.

— Prezenţa ta nu trebuie să mă facă să uit de restul lumii, îi explică zâmbind. Îmi pare rău. Trebuie să mă schimb pentru interviul din această seară.

— Oh! Bineînţeles, murmură Carla, ridicându-se cu greu din şezlong. Şi eu uitasem.

Fletcher zâmbi şi-şi trecu un braţ în jurul umerilor ei.

— Să intrăm, îţi voi pregăti ceva să te usuci. Nu este momentul să răceşti.

Pătrunseră în cameră mână în mână. Încăperea n-o mai intimidă pe Carla. Aruncă, fără să vrea, o privire plină de invidie spre patul mare şi alb.

— Altă dată, murmură Fletcher. Nu-mi porţi pică?

— Du-te mai repede şi te pregăteşte. Nu ţin să fiu acuzată că te distrag de la datorie.

— Ca şi când n-ai făcut-o deja! îi răspunse cu un hohot de râs, întinzându-i un halat de baie. Îmi va fi greu să mă concentrez asupra problemei tinerilor fugari din căminul nostru, continuă, dispărând sub duş. Întrucât mă voi gândi fără încetare la modul în care am fost obligat să te părăsesc. Evident, m-ai putea aştepta aici.

— La ce oră crezi că te întorci?

— Din păcate, nu înainte de miezul nopţii. Încă nu observasem niciodată cât de târziu se termină acest gen de seri.

— Ne vom vedea mâine. În cazul în care nu ai un program supraîncărcat.

— Măcar o dată, întâlnirile mele vor aştepta.

— Începi să încalci regula, domnule Arendt. Ar fi mai bine s-o şterg imediat, înainte de a-ţi anula interviul din seara asta.

Carla se apropie de duş tiptil, întredeschise uşa de sticlă şi-l sărută uşor pe Fletcher pe nas. Două secunde mai târziu, în acelaşi timp uşurată şi uşor frustrată, părăsea apartamentul, pentru a se întoarce acasă.

Capitolul 8

Furtuna din ajun lăsase un cer limpede, curăţat de orice impurităţi. Cu inima uşoară, Carla porni la drum spre strada 57. În acea dimineaţă, nu căra cu ea camera. Dacă Fletcher avea timp să-i consacre, asta nu va fi în calitatea ei de cineastă. Pentru prima dată în viaţă, femeia trecea înaintea realizatoarei.

Dădu o fugă până la curăţătoria de haine şi trecu pe la Adriana, pentru a-i înapoia rochia de seară.

— Ei bine? o întrebă fostul manechin, cu un zâmbet fin. Inflexibilul domn Arendt a cedat?

Carla zâmbi şi ea, dar refuză să facă declaraţii compromiţătoare.

— Linişteşte-te, Fletcher a fost sensibil la talentul tău.

— Cu asta m-ai cucerit. Chiar trebuie să pleci imediat? Ce păcat! La revedere, micuţo. Şi noroc.

Birourile firmei Arendt arătau ca după furtună. Aşezată în mijlocul a nenumărate cutii, Annette, cu telefonul într-o mână şi o hârtie şi un creion în cealaltă, o întâmpină pe Carla cu un semn din cap.

— Aşteptaţi! strigă ea spre trei voinici care apăruseră din camera alăturată. Lăsaţi-mi mobila pentru documente până diseară. Cum? se indignă la telefon. Nu vrea să servească mâncare vegetariană? Nu poate? Ce spui? Fugi la băcan şi cumpără seminţe de soia la cutie sau tofu. Da este piure de fasole. Şi spune-i că dacă muzicienii n-au un meniu demn de acest nume, turneul va fi un veritabil eşec.

Din spatele localului, Mercy făcu să se audă o lungă lamentaţie, lipsită de energie.

— Mă întreb la ce se gândeşte! Să se mute exact în momentul plecării mele în turneu! într-adevăr, are nişte idei ciudate.

— Fii dreaptă, pledă Annette. Cei de la mutări au anulat operaţiunea de două ori la rând. Sunt în grevă. O face Fletcher minuni, dar n-are nicio putere pe lângă sindicatele

interesate. Ce pot face pentru tine, Carla? De ce nu eşti în curs de a filma uraganul care suflă asupra companiei Arendt?

Tânăra îşi simţi inima strângându-se.

— Dacă Fletcher este prea ocupat...

— S-o crezi tu! exclamă Mercy cu o voce stridentă. Pentru tine are întotdeauna timp.

Annette o făcu să tacă, aruncându-i o privire severă şi starul se retrase ridicând din umeri.

— Nu te nelinişti, murmură Annette. De câteva zile, Fletcher este distrat şi Mercy îşi închipuie că este sfârşitul lumii.

„Distrat? se gândi Carla. Cum se poate asta?

— Până la urmă, poate voi urca să văd noile birouri.

— Să nu ratezi, mai ales, să admiri uşa de intrare, exclamă Annette cu un zâmbet seducător. Sunt deosebit de mândră de ea.

Carla pornise pe culoar, când vocea lui Mercy ajunse din nou până la ea.

— Îşi pierde timpul, Annette. Fata asta nu va aduce niciodată nimic.

Carla nu-i dădu nicio importanţă. Nu era un secret pentru nimeni. Mercy nu suporta să-i fie furată atenţia lui Fletcher. Va trebui să se obişnuiască, se gândi. Începând de acum, îi voi fura până şi ultima secundă.

Palierul celui de-al treilea etaj era acoperit de urme de picioare, bucăţi de sfoară şi de liste scăpate probabil din fişier. În faţa ei se aflau patru uşi cu geamuri. Panoul pe care-l descoperi aici, îi explică singur marele entuziasm al Annettei. Arendt/Harrow spunea acest panou, care proclama promovarea Annettei la rang de asociată.

Carla urmă drumul pe care o luaseră cei de la mutări şi-l găsi în sfârşit pe Fletcher în încăperea din spate. Cu mânecile cămăşii suflecate până la coate şi blugii murdari de praf, făcea un ultim retuş instalaţiei calculatorului. Fu

suficient să-l vadă şi inima Carlei se umplu de bucurie, Izbucni în râs.

Fletcher ridică ochii. Ea nu avu timp să se întrebe dacă să alerge să-i sară de gât, că acesta deja o strângea în braţe.

— Ce precizie! exclamă. Eram chiar pe punctul să-mi botez noul domeniu.

— Cum?

— Aşa, îi spuse, sărutând-o cuceritor. În spatele lor răsună o voce.

— Dacă binevoiţi să ne scuzaţi... înţelegeţi, avem în faţa noastră o zi grea.

Carla şi Fletcher se îndepărtară, fără tragere de inimă. În uşă, doi tineri muncitori de la mutări îi priveau cu invidie. Intrară cu un zâmbet de scuză, pentru a lăsa un fotoliu, nişte fişete metalice şi mai multe cutii.

— Va trebui să luăm precauţii serioase pentru a ne asigura întâlnirile, glumi Carla.

— Numai dacă obligaţiile mele vor binevoi să nu ne mai stea în drum, oftă impresarul cu o plictiseală departe de a fi prefăcută.

— Haide! să nu ne lăsăm doborâţi. Îţi voi da o mână de ajutor. Va însemna tot atâta timp câştigat, nu?

Fără să aştepte răspunsul lui Fletcher, puse mâna pe o cutie şi începu s-o deschidă.

— Sunt dosare de arhivă, o informă el. Trebuie puse aici.

— La ordinele tale, comandante, răspunse Carla, salutând cu un pocnet din călcâie.

Petrecură toată dimineaţa făcând puţină ordine în noul local. Fletcher profita de cea mai mică ocazie pentru a glumi şi orele trecură foarte repede, marcate de hohote de râs şi de sărutări furate. Se făcuse ora douăsprezece când telefonul, complet nou, îşi făcu auzită soneria stridentă.

Fletcher trebui să păşească peste nişte cutii distruse pentru a răspunde.

— Ah! Tu eşti Bob? Da? Ei bine, ai găsit-o. Nu închide. Puse linia în aşteptare şi se întoarse spre Carla.

— Administratorul tău favorit, draga mea, Bob Rhoades. Se pare că a stat toată dimineaţa atârnat de telefon, fără să reuşească să te găsească la studio.

Carla deschise ochii mari.

— Nu i-am dat numărul meu.

— Sunt singurul vinovat, Carla. Mi l-a cerut, pentru afaceri. Am crezut că este bine să nu-l refuz.

— Să nu conteze pe mine să-l filmez. Este cu adevărat prea urât.

— Nu fi copilă, Carla. Vrea să-ţi vorbească. Ea puse mâna pe receptor, în silă.

— Carla Copeland la telefon. Vă ascult, domnule Rhoades.

— Te rog, fetiţo, spune-mi Bob. Am supravieţuit împreună unei cine oferite de Fletcher. Este de-ajuns să facă din noi prieteni pe viaţă.

Cu maxilarele încordate, Carla se stăpâni să-i închidă în nas.

— Vorbind de cină, continuă directorul casei de discuri, dacă te-aş invita? Am să-ţi vorbesc despre meseria ta.

— Este pentru o înregistrare video.

— O înregistrare video? Oh! vorbeşti despre micul truc pe care-l faci pentru Fletcher. Nu, nu, câtuşi de puţin. Eu tratez afaceri adevărate, micuţo. Ne întâlnim la Fontainebleau în douăzeci de minute şi spune-i acelui Casanova de Fletcher, să rămână unde este. Te vreau doar pentru mine.

— La drept vorbind, am alte planuri, domnule Rhoades.

— Haide, lasă-te să trăieşti puţin, fetiţo. În douăzeci de minute. Bine?

Închise, fără să aştepte. Carla făcu un gest nervos.

— Cine se crede? îşi închipuie că voi lăsa totul baltă pentru a mă grăbi să mănânc cu el? Fletcher? Crezi într-adevăr că are ceva să-mi propună?

— Nu este imposibil. Din acea seară, mi-a vorbit îndelung despre tine. Mincinos cum sunt, evident, i te-am ridicat în slăvi.

— Să fim serioşi. Monstrul ăsta n-are cu siguranţă nimic să-mi ofere.

— Ştii, este exact ceea ce am crezut, când prietena ta Dietra a început să-mi vorbească despre proiectul tău. Cine ştie? Rhoades poate avea în rezervă un contract interesant. Fireşte, îţi va fi greu să găseşti parteneri la fel de fascinanţi ca mine, dar…

— Ar fi mai bine să plec imediat, îi răspunse Carla râzând. Ca să nu te mai aud.

Fontainebleau era un local pretenţios, care se mândrea cu un şef de sală de operetă, înzestrat cu un pronunţat caracter franţuzesc şi cu o mustaţă lungă şi subţire, de un ridicol desăvârşit. Dezaprobator, o duse fără tragere de inimă pe Carla în colţul cel mai întunecat al sălii, ca şi când îi era ruşine de blugii şi de tenişii ei uzaţi.

Încrezătoare, sigură pe sine, tânăra fată îi mulţumi cu o voce tăioasă şi-i comandă un burbon. Propria atitudine o făcu să zâmbească. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că dragostea îi poate transforma viaţa în asemenea măsură. Îi mărturisise bărbatului vieţii ei marele secret şi iată că acum bea alcool înainte de masa de prânz! Poate era timpul să renunţe la inhibiţiile de odinioară? Imediat după terminarea acestei întâlniri ridicole, se va duce la Fletcher, îl va lua în apartamentul lui şi va debranşa telefonul, fără să uite să-i arunce ceasul peste zidul mic al terasei.

Bob Rhoades apăru, se grăbi spre ea şi o sărută, înainte de a avea ocazia să-i întindă mâna.

— Încântat să văd că ai venit până la urmă, frumoasă Carla. Într-adevăr, încântat! De ce te-am aşezat în acest colţ întunecos? Ar trebui să-i spun o vorbă tipului care ţine cârciuma asta. Cu tot ceea ce-mi datorează, ar putea face efortul să-mi trateze cum se cade invitaţii. Ce bei? Whisky?

Chemă chelnerul, cu un pocnet din degete.

— Adu-mi o bere, în viteză. Bine? Oh! asta pentru ulcerul meu…

Carla era prea enervată pentru a încerca să-i dea replica. Bob Rhoades nu se formaliza. Părea capabil să facă singur conversaţie pentru vreo douăzeci de persoane. Tânăra nu interveni nici măcar când, fără s-o consulte, comandă pentru ea ”mâncarea cea mai scumpă” din meniu, pentru că îi datora asta şi pentru că oricum, nu el era cel care plătea, ci casa de discuri, care făcea afaceri rentabile, datorită vânzărilor lui Mercy. La urma urmei, dacă ţinea să vadă faimosul pateu în crustă de Fontainebleau răcindu-se în farfurie fără ca ea să-l atingă, era liber.

Tot mai nerăbdătoare să scape de compania lui zgomotoasă şi vulgară, Carla îl întrerupse în sfârşit, în clipa în care el ataca platoul cu apetitive.

— Ştiu că m-ai invitat cu intenţia de a-mi face plăcere, spuse pe un ton ironic, care nu-l făcu nici măcar să clipească, dar poate ar fi timpul să-mi vorbeşti despre acele afaceri adevărate pe care ai să mi le propui.

— Fletcher m-a prevenit. Eşti o mică persoană foarte serioasă, nu-i aşa? Asta îmi place. Aşadar, de cât timp eşti în meserie? în calitate de realizatoare, se înţelege.

Carla avu un presentiment neplăcut, dar la urma urmei, oricare întrevedere cu un potenţial client începea în general cu această întrebare.

— Patru ani, răspunse. Şi am mai făcut patru ani de studii. Bob Rhoades fluieră uşor.

— Cu siguranţă, eşti foarte la zi, ţinând cont şi de experienţa pe care o aveai deja de mai înainte.

Ce experienţă? Carla nu avu timp să pună întrebarea. Rhoades reluase deja:

— Am o propunere foarte avantajoasă pentru tine. Sound Records are un foarte mare buget video. Ai putea obţine exclusivitatea a tot ce se face la noi. Ai câştiga uşor cu ce să-ţi procuri hot-dog toată viaţa.

Râse mulţumit. Fără o vorbă, Carla îl lăsă să-şi continue monologul. Voia să cunoască urmarea, înainte de a se angaja la indiferent ce.

— Am citit de dimineaţă că mama ta plănuieşte să înceapă o mare producţie. Ştiu că, din lipsă de timp, îi pune întotdeauna pe artişti să aleagă muzica filmelor, dar dacă ai putea…

Carla încremeni. Pentru a evita acest gen de discursuri, se străduia de patru ani să-şi protejeze anonimatul. Nu numai pentru ea, ci şi pentru mama sa, care nu avea ce face cu oportunişti care voiau să profite de ocazie pentru a se furişa până la ea. Trudy, se gândi Carla. Trudy i-o fi povestit totul.

Bob Rhoades continua cu ceea ce ştia.

— Acum, când munca ta îţi este asigurată, strecoară-i o vorbă mamei.

— Domnule Rhoades, cu mama nu întreţin relaţii de afaceri.

Masca de om cumsecade a directorului cedă imediat locul unei expresii feroce.

— Haide, fetiţo, un mic efort! Ştii că sunteţi milioane de tehnicieni video. Şi cunosc sute care nu aşteaptă decât o vorbă pentru a profita de ocazia pe care le-o ofer. Şi apoi, îmi datorezi asta.

Carla îşi reţinu respiraţia. Acum, se aştepta la ce era mai rău.

— Dietra Sharpe a avut o excelentă idee să-mi amintească de existenţa mamei tale, continuă. Altfel, crezi că Fletcher Arendt ţi-ar fi acceptat reportajul ridicol? în mijlocul pregătirii pentru turneu? Cu siguranţă, nu. Fără mine, te-ar fi trimis la plimbare. Dar eu ştiu să-l fac să-şi asculte raţiunea. Când a înţeles că aveai mai multe atuuri decât pretenţii artistice, a văzut foarte bine avantajul pe care-l putea avea din colaborarea voastră. Ţi-am spus asta pentru a pune lucrurile la punct, fetiţo. Aş suferi foarte mult pentru tine dacă ţi-ai fi imaginat că a acceptat pentru ochii tăi frumoşi. Fletcher nu este atât de prost.

Şi când te gândeşti că admirase sângele-rece cu care Fletcher îi aflase ”secretul”! Nu era de mirare! Ştia încă de la început!

Fără să stea pe gânduri, se ridică şi-şi luă poşeta.

— Haide, fetiţo! să nu faci o dramă din asta, mormăi Bob Rhoades. Ştii bine că meseria vrea asta.

— Îţi mulţumesc că mi-ai amintit, domnule Rhoades. Nu-ţi face griji pentru nota de plată, îţi voi trimite un cec pentru acest delicios pateu în crustă. Îţi cedez partea mea.

Cu ochii aţintiţi drept în faţă, Carla traversă sala restaurantului şi împinse uşa.

Nu putea spune că Fletcher se comportase mişeleşte. Încă din prima zi, se străduise să-i explice motivaţiile sale. Din nefericire, fusese surdă. Ca şi când fusese excepţia care confirma regula. Totuşi, singur se definise ”ca un rechin nemilos”, un rechin care nu se dădea înapoi de la nimic pentru a-şi atinge scopurile. Oare ăsta era un motiv de a se folosi de ea, ca de un pion de pe o tablă de şah?

Pe plan profesional, asta n-avea importanţă. Dar Carla nu era un robot. Avea o inimă şi acum, inima îi sângera.

Întoarsă la studio, puse mâna pe telefon. Nu era decât o soluţie pentru a evita catastrofa: să-l sune pe Fletcher. Cea care răspunse fu Annette.

— Carla? Ei bine, cum s-a desfăşurat prânzul cu Bob pocitul? Fletcher se învârte ca un urs în cuşcă în noul birou. Ţi-l dau.

Subit, Carla ar fi dat orice pentru a nu-i auzi vocea. N-avu timp să inventeze un pretext.

— Carla? Unde eşti?

Cu lacrimi în ochi, se străduí să ia o voce indiferentă.

— Oh! m-am întors la studio.

— Ca să lucrezi?

— Desigur. Am înregistrat destule imagini pentru reportaj. Nu-mi vei mai înfrunta camera.

— Dar… credeam că avem alte planuri. De ce eşti brusc atât de grăbită?

— Bob Rhoades a avut bunătatea să-mi amintească faptul că afacerile nu sunt o partidă de plăcere. Nu uita că am de onorat un contract.

— Carla, ce ţi-a spus? Pari ciudată.

— Deloc. Am avut o conversaţie foarte interesantă despre această meserie în care, după cum a avut amabilitatea să facă observaţia, nu este loc pentru amatori.

Se întrerupse, timpul necesar pentru a-şi lua avânt pentru asaltul final.

— Am fost foarte încântată să te cunosc, Fletcher. Sper că şi pentru tine, acest mic joc a fost fără consecinţe.

Tăcerea care-i răspunse o înspăimântă. Când vorbi din nou, Fletcher afişa un ton rece şi degajat.

— Întotdeauna mă vei uimi. Eu... Carla se grăbi să-l întrerupă.

— Am un avantaj asupra ta, nimic nu mă surprinde. În lumea cinematografului, ai ocazia să înveţi să cunoşti specia umană şi după părerea mea, nimic nu merită să fie luat în serios foarte mult timp, cu excepţia muncii. Iartă-mă, trebuie să te las, acum. Îţi voi trimite o copie a casetei, înainte de a o face să ajungă la Telemuzica. La revedere.

Închise, cu mâna tremurând.

Carla ştia că până la urmă, suferinţa i se va domoli. Nimeni nu putea îndura un asemenea calvar foarte mult timp. Durerea care o sufoca va dispărea. Trebuia. Altfel nu va rezista. Oare cum să uite? Fletcher ştiuse să-şi folosească farmecul pentru a-i învinge ultimele apărări. I se abandonase în braţe. I se oferise cu toată sinceritatea şi cu toată încrederea. Pentru el, nu fusese decât un joc; un joc ce făcea parte din ”meserie”. Era singură, singură în mijlocul ruinelor universului său distrus.

Nu va mai putea niciodată reîncepe să trăiască aşa cum o făcuse mai înainte, consacrându-şi fiecare secundă a existenţei apărării independenţei printr-o muncă înverşunată. Apariţia lui Fletcher îi dezvăluise ce se

ascundea în ea însăşi: o nevoie pasionată de a-şi dărui trupul şi sufletul celui pe care-l iubea.

În licărirea palidă a zorilor, cu ochii roşii şi umflaţi, cu gâtul uscat de suspinele înăbuşite, reveni la realitate şi aruncă o privire împrejur. În studio domnea o dezordine de nedescris. Cu părul desfăcut şi pumnii strânşi în adâncul buzunarelor, semăna cu o nebună. De ani de zile, tot universul îi fusese concentrat asupra muncii. Nu avea nicio prietenă adevărată, care ar fi putut s-o consoleze. Nimeni şi nimic n-o putea ajuta să-şi cicatrizeze rănile inimii zdrobite. Nimic, cu excepţia muncii.

Era singurul său mod de acţiune, singura susţinere. În magnetoscop, o aşteptau kilometri din pelicula reportajului său. Înregistrările video o ajutaseră întotdeauna să-şi găsească un sens în viaţă. Acum, o vor ajuta să încerce să găsească un sens personalităţii rând pe rând arogantă, agresivă, tandră şi greu de înţeles a lui Fletcher Arendt.

Capitolul 9

Montajul îi luă o săptămână. O săptămână în timpul căreia Carla avu pâinea şi cuţitul în mână referitor la peliculă, refuzând cu încăpăţânare să-şi analizeze motivaţiile.

Munca îi reflecta furia şi sentimentul de neputinţă. Crescută într-o lume văzută în mod încântător din exterior, ştia întotdeauna să pună în evidenţă ceea ce ascundea ecranul înşelător al aparenţelor. În mod indirect, reportajul regla conturile, ucigând orice iluzie care aureola universul industriei de spectacole. Acolo unde publicul o vedea pe Mercy Riley seducătoare şi strălucind de iubire, trimiţând sărutări mulţimii, Carla vedea o ambiţie şi un egoism nemăsurate. Nu condamna pe nimeni, se străduia doar să dezvăluie adevărul în întregime, cum spunea, şi prăpastia de netrecut care separa majoritatea starurilor de cei care vegheau la succesul lor.

Încă din prima zi, debranşă telefonul şi ignoră sunetul soneriei. A doua zi, apelurile soneriei se înmulţiră toată dimineaţa. Dădu la maximum volumul magnetoscopului, pentru a nu le mai auzi. În cele din urmă, proprietarul reuşi să-i bată la uşă cu un potop de înjurături italieneşti.

— Carla! Carla! Ai asurzit? De dimineaţă, un domn este atârnat de soneria de la intrare. Pretinde că te-a sunat la telefon zi şi noapte, fără să-i răspunzi.

— Cum arată? îl întrebă, sigură deja de răspuns.

— Înalt, blond. Pare agitat. I-am spus să aştepte jos. Dar a reuşit să mă îngrijoreze. Auzindu-l, s-ar crede că ai avut un accident.

— N-am murit, Gino, dar nu vreau să-l văd.

— Ai necazuri?

— Nu. Ascultă, Gino, este iubitul meu şi… Bătrânul italian dădu din cap cu un aer înţelegător.

— Ceartă de îndrăgostiţi? Nu mă mai miră că este atât de furios. Mă ocup eu de asta.

Carla nu ştiu niciodată ce-i spusese bătrânul Gino lui Fletcher, dar începând din acea clipă, nimic n-o mai deranjă.

În a opta zi, făcu ultimele retuşuri montajului final. În acest stadiu, era atât de frântă de oboseală încât n-ar fi fost în stare să-l judece, dar era sigură de eficacitatea reportajului. De la prima imagine extrasă din secvenţa repetiţiei lui Billy, la ultima în care Fletcher o ajuta pe Mercy să scape de valurile de admiratori, după concert, spectatorul era ţinut cu sufletul la gură.

Fletcher spărgea ecranul. Carla îşi organizase documentarul în jurul definiţiei pe care o dăduse el rolului de impresar. Dar puterea reportajului venea mai ales din faptul că alesese cu grijă imagini specifice pentru a ilustra fiecare din vorbele sale, punându-i în valoare hotărârea implacabilă şi redutabila eficacitate.

Carla lăsă banda să se deruleze pentru ultima dată şi o sună pe Dietra.

— Dumnezeule! S-ar spune că tocmai ai dus o bătălie! exclamă prezentatoarea, împingând uşa.

Carla, care nu mai vorbise de o săptămână, îşi drese vocea.

— Instalează-te pentru proiecţie. Prefer să încep imediat.

— Fletcher a lăsat de cel puţin trei ori pe zi, mesaje pe robotul meu, pentru a întreba ce ţi s-a întâmplat. Nu te-a sunat?

— Am debranşat telefonul.

— I-am spus că întotdeauna când montezi te închizi, pentru a te concentra mai bine, dar nu ştiam dacă este adevărat. Ce se întâmplă? Şi Fletcher mi s-a părut ciudat.

— I-ai vorbit lui Rhoades de mama. Nu?

— Ah!…

— Exact. ”Ah”! N-are importanţă, nu-i aşa, cu condiţia să-ţi faci reportajul. Ei bine, este făcut. Sper să-ţi placă.

Când, un sfert de oră mai târziu, Carla aprinse din nou plafoniera, Dietra începu prin a-i evita privirea.

— Ei bine, spuse în cele din urmă, este o viziune şocantă şi… foarte personală.

— Credeam că voiai ceva nou. Este puţin cam târziu să mă răzgândesc.

— În niciun caz. Filmarea ta va face epocă, dar… Fletcher este oare, într-adevăr, acest bărbat fără inimă, cum îl prezinţi?

— Mi se pare că am făcut aprecierile mele în înregistrare. Dietra îşi muşcă buza şi se încruntă.

— Foarte bine. Numai că…

— Ce?

— Mi-e teamă să nu avem necazuri.

— De ce fel?

— Ascultă, Fletcher a fost corect. Dacă această filmare îi displace, ne-ar putea ataca pentru defăimare sau nu ştiu ce.

— N-am inventat nimic. Totul a fost filmat în prezenţa sa şi am zeci de martori pentru a dovedi. Oricum, am soluţia acestui gen de problemă. Fletcher va semna un act de scutire de răspundere.

— Adevărat? Este de acord?

— Nu încă. Dar le cer întotdeauna clienţilor să-mi vizioneze documentarele înainte de a le arunca pe piaţă. Imediat ce va vedea această casetă, vom şti dacă este vreo piedică.

— Bine, oftă Dietra. Dacă obţii semnătura pe un act de scutire de răspundere, de Telemuzica mă ocup eu. Sper că vor fi de acord. Nu le place să meargă prea departe. Pot avea o copie?

Carla scutură cu hotărâre din cap.

— Nu înainte ca Fletcher să ne dea undă verde. De voie de nevoie, Dietra se înclină încă o dată.

Inconştient, Carla spera ca Fletcher să se opună difuzării înregistrării. Oare cine şi-ar fi dorit să se vadă reprezentat ca un rechin nemilos, chiar dacă se lăuda că este?

Lăsă caseta la noile birouri ale firmei Arendt/Harrow. O recepţioneră necunoscută o primi cu un zâmbet glacial. Expresia i se făcu mai amabilă imediat ce Carla se prezentă şi merse până la a-i scuza pe Annette şi pe Fletcher că nu erau acolo, pentru a o primi. Fericită că evitase o confruntare penibilă, Carla se întoarse acasă şi începu să aştepte.

Rapiditatea lui Fletcher o luă prin surprindere. Nu ieşise încă din depresia în care o adâncise vizita pe strada 57, că telefonul deja suna.

— Domnul Arendt v-a vizionat înregistrarea video, o informă recepţionera. Vă cere să veniţi s-o luaţi.

— La ce oră închideţi birourile?

— Am închis deja, domnişoară Copeland. Domnul Arendt m-a rugat să vă transmit această adresă...

Şi noua angajată îi citi adresa personală a lui Fletcher.

— A indicat la ce oră aş putea să mă duc? întrebă Carla, cu o voce nesigură.

— Va fi acolo toată seara, domnişoară.

— Perfect. Mulţumesc foarte mult.

Fără să prea ştie ce atitudine să adopte pentru această ultimă întrevedere, Carla porni imediat la drum. Era de preferat să termine cât mai repede.

Portarul o rugă să urce. Ca şi prima dată, la ultimul etaj găsi uşa deschisă. Înaintă, cu inima strânsă, şi încremeni în prag.

În faţa ei, în celălalt capăt al salonului scăldat într-o lumină filtrată, Fletcher stătea aşezat pe spătarul unei canapele.

— Intră, spuse acesta, cu o voce perfect indiferentă.

Cu un gest degajat, se ridică parcă pentru a-i veni în întâmpinare, dar se opri în drum. Cămaşa albă îi punea în evidenţă strălucirea arămie a pielii. Niciodată Carla nu-l văzuse mai seducător. Cu picioarele tremurând, traversă salonul, căutând cu disperare să-i citească pe faţă vreo expresie.

— Secretara m-a anunţat să vin să-mi iau înregistrarea video, spuse în sfârşit.

Fletcher oftă.

— Iat-o. Ia-o.

Carla prinse caseta pe care i-o întindea cu vârful degetelor şi bătu în retragere.

— Ai vreo obiecţie ca înregistrarea să fie difuzată de Telemuzica? îl întrebă cu o voce gâtuită.

— Depinde.

— De ce?

— Oare astfel mă vezi cu adevărat?

Tânăra lăsă capul în jos, cu privirea aţintită asupra parchetului lustruit.

— După toate discursurile asupra capacităţilor mele artistice, nu te aşteptai totuşi la un reportaj rece şi obiectiv.

— Într-adevăr. Vreau doar să mă asigur că mă vezi chiar aşa. Vreau s-o aud din propria ta gură.

Carla ridică ochii pentru a-i întâlni privirea arzătoare ce-o aţintise asupra ei.

— Da, îi răspunse ea apăsat. Această casetă este expresia sinceră a sentimentelor pe care le încerc după aceste câteva zile petrecute în compania ta.

Impresarul o măsură îndelung, apoi îi întinse un plic alb.

— Scutirea de răspundere. Este semnată. Nimeni nu va intenta urmărire judiciară.

— Mulţumesc.

Rămase în faţa lui, nemişcată, cu ochii plecaţi.

— Pentru Dumnezeu, hotărăşte-te! ţipă Fletcher. Ai cuvântul meu! Nu vei avea necazuri. Ce-ţi trebuie mai mult? Binecuvântarea mea?

— Nu. Eu…

— Ascultă, m-ai examinat cu lupa. Datorită ţie, voi fi cunoscut acum sub înfăţişarea unui monstru calculat şi fără inimă. Foarte bine. Pleacă. Du-te o dată pentru totdeauna şi fă-ţi opera admirată. Dacă rămâi aici o secundă în plus, monstrul va exploda şi-ţi va arăta că este destul de uman

pentru a se înfuria. Asta vrei? Singura emoţie împotriva căreia ştii să te aperi este mânia?

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, Carla îşi adună tot curajul pentru ultima replică a acestei comedii tragice.

— Nu ştiu de ce mai cauţi să mă provoci şi să mă atragi spre un teren pe care nu am intenţia să te urmez. Mi-am terminat munca şi mi-ar plăcea ca să ne luăm rămas-bun în termeni civilizaţi.

— Înţeleg, spuse Fletcher, cu o voce tristă. Sunt în întregime vinovat. Şi cea mai mare vină este, cu siguranţă, că te-am considerat o femeie în stare să încerce sentimentele sincere şi pasionate?

Carla îşi înăbuşi un suspin, care sună ca un râs.

— Acum te cunosc destul de bine pentru a şti că te fereşti de acest gen de greşeală.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate. Acum poţi hotărî. Privirea pe care o aţintise asupra ei o incită s-o ia la fugă.

Se putea apăra împotriva mâniei sale, dar privirea aceea îndurerată, rănită, nu avea curajul s-o suporte.

După plecarea sa, Fletcher se prăbuşi în fotoliul cel mai apropiat, fără să-i vină să creadă că totul se terminase. Crezuse întotdeauna că neînţelegerile lor se vor rezolva, mai devreme sau mai târziu. Acum îşi dădea seama de singura sa greşeală: îi atribuise Carlei propriile calităţi şi defecte. De exemplu, mândria, încăpăţânarea, înverşunarea de a munci. Din nefericire, Carla nu-i semăna decât la suprafaţă.

Când vizionase caseta, refuzase să creadă. Imposibil. Carla nu era autoarea acestui rechizitoriu crud în imagini caustice. Ştia că nicio femeie nu putea juca teatru în măsura în care o făcuse ea, când o ţinuse în braţe. Şi totuşi... De la prânzul fatal cu Bob Rhoades, totul se năruise. Oare ce-şi închipuise ea? Ar fi putut fi fiica unei regine de la Hollywood, sau fiica nimănui, n-ar fi iubit-o mai puţin. Dar n-avea niciun mijloc de a-i dovedi. Pentru prima dată în viaţă, pierduse partida.

Carla îşi petrecuse noaptea gândindu-se. Când apărură zorile, vedea în sfârşit limpede. Vanitatea sa insultată era singura răspunzătoare de această confuzie fenomenală. Rănită în amorul propriu, se străduise să facă din Fletcher un adevărat monstru. Zi după zi, noapte după noapte, singură în faţa magnetoscopului, compusese cu răbdare o imagine inumană, cu singurul scop de a-şi dovedi că nu putea fi îndrăgostită de un asemenea monstru.

Şi apoi îi dăduse caseta. S-o vadă şi s-o judece. Poate şi pentru ca să izbucnească într-un acces de furie care ar fi făcut în sfârşit să se potrivească acel căpcăun pe care-l inventase, cu adevăratul Fletcher. După care, declarându-se în stare de o indignare legitimă, ar fi vândut reportajul şi s-ar fi grăbit să uite totul.

Numai că Fletcher nu se înfuriase. Îi dăduse chiar autorizaţia legală să-şi valorifice munca. Nu va putea uita această scenă niciodată. Mai rău, nu va putea folosi niciodată această casetă. Va trebui să rupă contractul.

— Cum asta, nu-ţi mai vinzi caseta? exclamă Dietra, cu un aer complet îngrozit.

— Totuşi, nu este greu de înţeles. Anulez totul. S-au întâmplat nişte lucruri. Îţi voi da numele oracolului meu şi vă veţi înţelege cu el pentru despăgubiri.

— N-ai să-mi faci asta! Sunt prietena ta! Eu…

Carla îndepărtă receptorul de ureche. Pentru moment, nu voia să intre în amănunte. Poate, mai târziu, îi va explica în ce măsură subterfugiul ei pe lângă Bob Rhoades, îi distrusese relaţiile cu Fletcher. Dar nu acum. Acum, voia mai ales să nu se mai gândească la nimic.

— Am înapoiat deja la Telemuzica avansul pe care l-am încasat. Sunt gata să plătesc tot ce vreţi, dar nu vreau să mai aud vorbindu-se despre acest reportaj.

— A refuzat să semneze renunţarea la răspundere?

— Nu. A semnat-o.

— Atunci, de ce…

— Îmi pare rău, Dietra, mă retrag din joc. Vei găsi pe altcineva care să pună pe picioare noua ta carieră. Noroc. La revedere.

Întinsă pe pat, cu ochii mari deschişi, Carla se întreba ce va face. Rămase abătută toată ziua, toată noaptea şi încă a doua zi, petrecându-şi timpul răsfoind reviste vechi de cinema şi ronţăind fructe uscate.

Evident, lumea continua să se învârtă. Faptul că rupsese contractul nu-i va împiedica pe ceilalţi clienţi să facă apel la serviciile sale. Dar dosarele se îngrămădeau pe masă, fără să aibă dorinţa de a le deschide. Se simţea epuizată, pustiită. N-avea puterea de a pune mâna pe o cameră. Avea nevoie să schimbe aerul.

Cu o grabă pe care n-o mai arătase de multe zile, luă telefonul şi-şi rezervă un bilet, doar dus, pentru Los Angeles.

Capitolul 10

Fletcher se aplecă peste pervazul ferestrei şi privi fără să vadă lacul care strălucea douăzeci de etaje mai jos. Oare unde se afla? Ah! da, Detroit. Şi mâine, Chicago.

Turneul lui Billy bătea toate recordurile. Tânărul zeu al rockului atrăgea mulţimi imense. De cealaltă parte, după spusele Annettei, Mercy repurta un foarte mare succes, în Canada. Era chiar atât de fericită, încât aproape îl iertase pe Fletcher că o neglijase, pentru a urma cealaltă tânără speranţă.

Aşadar, totul mergea cât se poate de bine. Acum, când Annette o supraveghea personal pe Mercy, va avea timp să se consacre noilor talente. Nu-i plăcuseră niciodată luxul şi fastul cu care îşi înconjura vedetele. Ceea ce prefera, era să circule incognito prin mahalale, unde trupe necunoscute repetau cu furie în nişte antrepozite. Din nefericire, pentru prima dată în viaţă, se părea că focul sacru îl părăsise.

La început, credea că era din cauza Carlei. Când o văzuse plecând de la el, hotărâtă să folosească imaginile mincinoase, îşi spuse că era timpul să privească lucrurile în faţă şi să-şi uite idealismul.

Aflând că nu vânduse caseta, se simţi uşurat. Până la urmă, nu se înşelase. Carla era cinstită, integră, oricum destul ca să renunţe la difuzarea acelei grămezi de minciuni. Dar asta nu-i fu de-ajuns pentru a-l face să recapete controlul situaţiei. Superviza turnelui lui Billy, căutând talente noi, având grijă de toate treburile, dar inima nu-i mai era acolo. Niciodată viaţa nu-i păruse mai plictisitoare şi mai apăsătoare. Nici nu fusese vreodată atât de obosit.

— Intenţionezi să rămâi întinsă pe marginea acestei piscine tot restul zilei?

Carla ridică ochii spre mama sa, nemişcată la intrarea în imensul patio, împodobit cu cupe din marmură.

— Încă nu sunt complet bronzată.

— Draga mea tristă, n-ai să te bronzezi niciodată. Ai o piele prea delicată. Te vei înroşi ca un homar.

— Mamă! Oare la ce foloseşte să ai o superbă proprietate în California, dacă palida ta fiică nu poate veni să-şi recapete forţele în deplină linişte?

Cu o ridicare din umeri fatalistă, Amelia Abbot-Copeland bătu în retragere în mod diplomatic.

Carla contemplă cu un ochi posomorât piscina din mozaic alb, înconjurată de vegetaţia care făcea renumele proprietăţii părinţilor săi. În spate, casa liniştită şi răcoroasă etala tot luxul unui palat oriental.

Evident, se gândi, suntem foarte departe de sobrietatea lui Fletcher, dar sunt sigură că acest decor i-ar plăcea. Se încruntă, iritată. Când oare va înceta să se gândească la el, cu cea mai mică ocazie? Fletcher aparţinea trecutului. Ea făcuse o greşeală, o corectase în măsura posibilului şi acum voia să uite tot. Dar nu va reuşi să-şi alunge din memorie amintirea privirii rănite pe care i-o aruncase în ultima seară.

Pentru a uita, făcea plimbări lungi şi stătea ore întregi să se bronzeze. Mama ei îşi petrecea cea mai mare parte a zilelor la telefon, pentru a organiza producţia viitorului său film. Tatăl se întorcea la cină înconjurat de un miros de produse farmaceutice, pe care-l ducea cu el pretutindeni, de când îşi deschisese cabinet dentar în oraş. Niciunul, nici celălalt, nu-şi permiteau nici cea mai mică observaţie, dar Carla simţea ameninţarea furtunii.

Apelurile neîncetate ale avocatului său din New York, nu ajutau la destinderea atmosferei.

— Ascultă, îi spuse Carla, într-o zi, plăteşte cât ţi se cere. Nu mai vreau să aud vorbindu-se despre această poveste.

— Nu vă daţi seama, domnişoară Copeland! Telemuzica vă pune cuţitul la gât. Ruperea contractului nu le aduce niciun prejudiciu, reportajul este programat pentru anul viitor. Până atunci, au timp să filmeze sute!

— Nu-ţi cer să-mi aperi interesele. Mulţumeşte-te să reglezi această afacere cât mai repede. Mulţumesc.

Într-un anumit fel, Carla se bucura de această veste. Până la urmă, încurcătura ei nu aducea prejudicii nimănui, nici măcar Dietrei. În zadar făcuse prezentatoarea pe martira, nu-şi risca situaţia. În cele din urmă, singura victimă era ea. Nu pe plan profesional, după cum dovedea corespondenţa numeroasă pe care i-o trimitea Gino, ci pe plan personal.

Nemaiputând răbda, într-o seară i se alătură tatălui, în sera în care acesta cultiva cu dragoste o varietate de violete deosebit de rară.

— Mi-ar plăcea să-ţi cer un sfat, tată. Cum faci să trăieşti în umbra unei femei celebre?

— Simplă problemă de fire, draga mea. Îmi trebuie puţine lucruri să fiu fericit. Mă consacru muncii mele, o fac cât mai bine şi nu aştept nimic de la nimeni. Desigur, n-a fost întotdeauna uşor. A fost un timp în care a trebuit să mă apăr de oamenii care veneau să mă vadă numai pentru că eram soţul mamei tale.

— Pentru a-şi îngriji dinţii?

— Da. Şi în timp ce le fixam o coroană, se ridicau în slăvi. Auzindu-i, nu existau actori mai buni decât ei. Dacă i-aş putea strecura un cuvânt soţiei, în favoarea lor…

— Asta nu te plictisea?

— Pentru nimic în lume. I-am tratat şi, în loc să fie prezentaţi Ameliei, au fost atât de mulţumiţi de serviciile mele, încât până la urmă constituie clientela actuală.

Carla zâmbi.

— Mulţumesc, tată. Am înţeles lecţia. Trebuie să trăieşti de acord cu tine însuţi.

— Nu-mi reproşezi nimic?

— La ce ar fi buni părinţii, dacă din când în când nu ne-ar aduce pe linia de plutire, răspunse Carla râzând.

În după-amiaza următoare, mama sa trecu la atac.

— Te iau cu mine, draga mea. Trebuie să merg să înapoiez familiei Martin dischetele pe care mi le-au împrumutat pentru calculator. Plimbarea este plăcută. Vii?

— Gerry şi Valerie Martin? întrebă Carla, alăturându-i-se.

— Zău, Carla, mă uimeşti! îţi aminteşti încă de ei? Gerry şi Valerie, da, pe care ai refuzat să-i vezi de fiecare dată când au trecut prin New York, cu toate că a fost un timp când îi considerai membri ai familiei.

— Ştii bine că Gerry ar fi vrut neapărat să profite de asta, pentru a mă face să lucrez la unul din filmele sale.

— Este împotriva credinţei tale?

— Nu vreau să-mi facă favoruri.

— Ai dreptate. Ar fi avut numai de pierdut angajând o fată atât de puţin talentată, atât de lipsită de experienţă şi atât de stupidă ca tine.

Carla scoase un oftat obosit. Amelia trecu în viteza întâi şi demară în trombă.

— Care este consemnul? o întrebă după un timp. Trebuie să continuu să le povestesc că mături trotuarele din New York, sau pot, în sfârşit, să mă laud că am o fiică întreprinzătoare, care şi-a pus pe picioare propria companie, fără ajutorul nimănui? Ştiu că ai făcut şcoala de cinema.

— Ascultă, mamă, lasă-mă aici. Mă voi întoarce pe jos.

Dar Amelia apăsă pe accelerator. Pale de vânt cald intrau prin fereastra deschisă, în timp ce mica maşină sport roşie înghiţea kilometri.

Carla o cerceta pe ascuns. Evident, mama ei se săturase de secrete. Şi ei îi era de-ajuns. De opt ani, trăia cu teama de a fi recunoscută. Sub pretextul că o proteja pe ”adevărata Carla”, trăia la distanţă de cei mai dragi prieteni. Rezultatul făcea impresia unui fugar care se temea şi de umbra lui.

Valerie Martin monta filme. Soţul era producător. Participau amândoi la realizarea anumitor filme. La ei îşi descoperise Carla pasiunea pentru munca puţin cunoscută

a lucrătorilor din a şaptea artă. În studioul lor învăţase să vizioneze un film secvenţă cu secvenţă, pentru a alege cele mai bune imagini.

Valerie traversă curtea interioară în fugă, pentru a se repezi în întâmpinarea sa.

— Carla! Nu mă înşel, nu-i aşa? Semeni perfect cu Carla Abbot-Copeland, aşa cum am văzut-o iniţial, în ziua în care a dispărut de pe suprafaţa globului.

Cu mâinile în şold, Valerie o cerceta cu un ochi critic.

— Ar trebui să-ţi schimbi machiajul, draga mea. Roşul acesta ca para focului, nu te aranjează.

— Am cam abuzat de statul la soare, mărturisi Carla râzând. Dar asta pentru că am intenţia, ca până la sfârşitul vacanţei, să-mi schimb complet pielea.

— Ai greşit. Dar nu staţi acolo. Intraţi. Vino, Amelia. Îl voi chema pe Gerry. Aţi sosit în plină dramă. Suntem disperaţi cu filmul ăsta.

Le precedă într-o încăpere mare în alb şi albastru şi le făcu să intre într-un salon vecin cu sala de montaj.

— Gerry nu se îndepărtează niciodată mai mult de douăzeci de metri de ultimul său nou-născut, le explică. Îi este teamă probabil că se voalează pelicula în timpul absenţei sale.

Carla aruncă o privire invidioasă spre uşa închisă. Cele trei săptămâni de inactivitate începuseră s-o apese.

— Înaintaţi? întrebă Amelia. Valerie ridică ochii spre cer.

— Numai un miracol ne mai poate salva. Apariţia filmului este prevăzută pentru decembrie şi suntem încă tot la început. John Kramer este poate un regizor genial, dar îi lipseşte complet organizarea. Suntem înghiţiţi de kilometri de peliculă.

— De ce nu-ţi iei un asistent? îi sugeră Amelia.

— Asistenţi, am angajat vreo zece. Niciunul nu are curajul să se afunde acolo. Ceea ce ne-ar trebui, de fapt, ar fi un alt tehnician de montaj. Este pentru prima dată când mă las copleşită, dar ştiu că nu voi reuşi niciodată singură. De

două săptămâni, nu mai dorm decât patru ore pe noapte şi, pentru că văd trecându-mi prin faţa ochilor aceleaşi imagini, nici nu mai ştiu ce întâmplare povesteşte filmul. Dar, opriţi-mă! exclamă, îndreptându-se spre uşa sălii de montaj. Opriţi-mă! Altfel, diseară veţi mai fi încă aici, ascultându-mă. Gerry! Vino să vezi cine este aici! O fantomă!

Un bărbat tras la faţă, cu obrajii acoperiţi de o barbă de patru zile, apăru în salon clipind din ochi.

— Tocmai l-am privit pe eroul nostru căzând de pe cal, de trei sute şaptezeci de ori la rând. Nu mai pot.

În ciuda aparenţelor, Carla îi simţi atât de prinşi de munca lor, încât simţi o uşoară invidie. De multe ori fusese tentată să pună întrebări tehnice, sau să ia parte la problemele lor, povestindu-le propriile greutăţi. De fiecare dată, se opri la timp. Familia Martin avea prea multe relaţii. Mărturisindu-le că intrase în horă, echivala cu publicarea unui anunţ oficial în presa de specialitate.

Vizita dură aproximativ două ore şi, în clipa plecării, Carla era frământată de idei. Trebuia neapărat să înceapă să muncească. Neîntârziat.

— Bine jucat, îi spuse mamei urcând în maşină. Vacanţa s-a terminat. Mă grăbesc să mă întorc la New York şi să-mi reiau camera de filmat.

— Departe de mine gândul să te alung, draga mea. De ce nu cauţi să-ţi foloseşti timpul prin împrejurimi?

— Vrei s-o ajut pe Valerie să monteze filmul. Aşa este?

— De ce nu? Cu siguranţă, n-ai uitat tot ce te-a învăţat când, după şcoală, îţi petreceai toate orele libere la ea.

— Nu, dar…

— Iar povestea aceea cu favorurile şi cu renunţarea la drepturi? N-ai putea fi, măcar o dată, rezonabilă?

— Poate. Dar îmi rezerv şi dreptul de a fi absurdă. Amelia făcu o pauză lungă, observând-o, şi apoi reluă pe un ton grav:

— Am fost întotdeauna flatată că voiai s-o iei pe urmele mele, Carla, dar aş vrea să te fac să remarci două lucruri: Primul, părinţii mei erau complet necunoscuţi. Aşa că a trebuit să fac faţă unor probleme foarte diferite. Nu spun că ale tale sunt fără importanţă. Spun numai că nu le poţi rezolva folosind soluţiile la care am apelat eu.

— Al doilea?

— Tu eşti o artistă.

— Tu nu?

— Nu.

— Mamă!

— Sunt o femeie de afaceri, Carla. Un excelent şef, un psiholog bun şi un contabil redutabil. Dar nu o artistă. Tatăl tău şi cu mine ne-am întrebat deseori de la cine ai luat acest talent preţios. Noi n-avem nici cel mai mic geniu creator. Aşa că nu te putem ajuta să-ţi găseşti drumul, dar am ştiut întotdeauna că, până la urmă, ţi-l vei găsi singură.

— Şi acum?

— Din când în când, ne simţim depăşiţi. Şi puţin neputincioşi, cânt te vedem mergând împotriva curentului. Vorbesc, de exemplu, de această serie interminabilă de documentare. Sunt sigură că această muncă te distruge. Nu-ţi aduce nimic, în afară de bani. Iar banii nu te interesează. Trebuie să-ţi găseşti mijlocul tău de exprimare.

— Ştiu. Mi s-a spus deja.

— Ah! Te-a sfătuit cineva. Sunt fericită. Şi această persoană la fel de eficientă şi de competentă ca propria ta mamă, era o ea, sau un el?

— El era chiar mai mult.

— Atunci, nu mai am nimic de adăugat.

Mama sa nu mai abordă niciodată subiectul, dar Carla îşi asumă răspunderea să-l aprofundeze singură. Oare cum privea viitorul, din punct de vedere profesional? De la întâmplarea neplăcută cu Fletcher, era conştientă că nu mai putea face pe somnanbula în domeniul documentarelor. Nu prea ştia ce stimulase acesta în ea, dar

de la întâlnirea lor, se schimbase. Refuza să-şi mai ascundă mult timp capul în nisip. Dacă făcuse o greşeală în alegerea profesiei, era timpul s-o remedieze.

În seara aceea, nehotărâtă, deschise televizorul pentru a se uita la un canal care difuza programe apropiate celor de la Telemuzica. Interviuri cu staruri la modă, apariţii de noi albume, mulţimea dezlănţuită a admiratorilor, prezentatoare care semănau toate Dietrei... Carla îşi oferi două ore de spectacol de destul de proastă calitate, în care în centrul înregistrărilor video violente şi discriminatorii făcute de femei, descoperi vreo zece planuri bune.

Apoi, urmă un anunţ scurt consacrat turneelor în desfăşurare. Mercy Riley şi publicul său, mai în vârstă decât media tinerilor rockeri, nu figurau în program. În schimb, Billy Pilgrim, vedeta în plină ascensiune, ţinea primul loc. Turneul său părăsise coasta de est, pentru a cuceri Detroit, Chicago şi Milwaukee. Pretutindeni făcea sala plină, repurta un adevărat triumf, cu toate onorurile presei. Un reportaj îl arăta în timp ce dădea dedicaţii pe discuri în Wisconsin, un altul, la coborârea din avion.

Înclinată spre ecran, Carla căuta o siluetă cunoscută, aureolată de un păr auriu. Nu văzu nicăieri nici urmă de Fletcher. Impresarul operase totuşi în umbră şi Carla recunoscu, aproape peste tot, stilul său personal. Atât în amenajarea camerei de hotel, rezervată lui Billy, cât şi în răspunsurile pe care tânărul rocker le dădea ziariştilor. Brusc, îşi dădu seama cât de nedreaptă fusese faţă de el. Fletcher semăna perfect cu un general care nu-şi asuma nicio glorie personală din victoriile sale

Adevărul este uneori dureros, dar Carla profită de lecţie pentru a se hotărî să schimbe direcţia şi să-şi orienteze viaţa într-un sens cu totul nou.

A doua zi dimineaţă, împrumută maşina părinţilor şi porni la drum înainte ca soarele să înceapă să încălzească. Se simţea plină de energie, ca şi când tocmai renăscuse.

Se apropia de ferma familiei Martin, când îl zări pe Gerry care se îndepărta în galop pe un armăsar superb, cenuşiu.

— Tocmai ţi-am văzut soţul îndepărtându-se spre coline, o anunţă pe Valerie.

Doamna Martin ridică ochii de la masa de montaj.

— Avea bagaje?

— Nu cred.

— M-ai speriat. Credeam că a fugit.

— Merge chiar atât de rău?

— Sincer, nu mai ştiu nimic. Fiind nevoit să ghiceşti despre ce este vorba, probabil judeci foarte rău.

— Un ochi nou poate face diferenţa.

— Fără nicio îndoială. Vrei să spui… Tu?

Clipa faţadică venise. Carla îşi luă elan şi se avântă.

— Cred că nu ţi-am spus niciodată ce făceam la New York.

Valerie întoarse capul, vizibil jenată.

— Nu.

— După şcoala de cinema, am pus pe picioare un studio video. Asta, acum patru ani. Merge bine.

Reacţia lui Valerie o luă pe nepregătite.

— Domnul fie lăudat!. Nu vom mai fi obligaţi să ne jucăm de-a surdo-muţii şi orbii.

În faţa privirii uluite a Carlei, explică:

— Ştiu totul de ani de zile, draga mea, dar mama ta ne-a făcut să jurăm că păstrăm secretul. A fost strict interzis să-ţi menţionăm numele, să-ţi cerem ajutorul, sau să te recomandăm cuiva. A fost îngrozitor! Sper că nu-mi vei purta pică pentru această sinceritate. Înţelegi, nu ne puteam împiedica să ştim şi era îngrozitor să te prefaci că nu eşti la curent.

— Am impresia că m-am comportat ca o proastă, observă Carla, cu o mină tristă. Ţin să vă mulţumesc lui Gerry şi ţie, că aţi suportat toate aceste prostii.

— Cine te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

— Un bărbat.

— Ah! Dacă preferi, nu vorbim despre asta.

— Într-adevăr.

— Ei bine, să nu mai vorbim. Spune-mi, te descurci bine la montaj?

— Sunt cel mai bun tehnician de montaj de pe coasta de est.

— Perfect. Ia aceste bobine şi fă-mi o scenă de şapte secunde, cu tipul care cade de pe cal. Trebuie să fie executată cu brio, şocantă şi artistică.

— Este tot scena despre care vorbeaţi ieri?

Valerie îşi acoperi ochii înroşiţi cu amândouă mâinile.

— Din păcate! Dacă nu vei reuşi să mă salvezi, mă arunc cu capul înainte în piscină. Este goală.

Carla îşi petrecu toată dimineaţa vizionând toate filmările referitoare la căderea în discuţie. Kilometri de peliculă! Cu ochii închişi, îşi reprezentă scena pe care o voia şi începu să caute imaginile corespunzătoare.

La ora ceaiului, Gerry şi Valerie erau în măsură să vizioneze scena, în întregime montată.

Gerry scoase un enorm oftat de uşurare.

— Din această dimineaţă, consideră-te angajată cu normă întreagă. Bineînţeles, dacă mai vrei să te întorci pe o navă care ia apă peste tot!

Soţia sa interveni, înainte de a putea răspunde Carla.

— Vrea să spună că este de la sine înţeles că numele îţi va apărea pe afiş, draga mea.

— Evident, întări soţul său. N-am furat niciodată drepturile nimănui. Dacă faci o treabă bună, meriţi ca numele să-ţi fie citat.

— Ştiu, răspunse Carla, zâmbind. Valerie mă tachinează. Vrea să se asigure că nu mă vor lăsa nervii în ziua premierei, când ziarişti se vor năpusti asupra ”celei care a salvat familia Martin de la naufragiu, fiica marei şi celebrei producătoare Amelia Abbott-Copeland”.

Porniră toţi trei la lucru în hohote de râs.

Capitolul 11

Încă de a doua zi, înarmată cu scenariul şi cu un creion de marcat, Carla se închise în sala de montaj, pentru a ataca ”Animatorul spectacolului”.

Îi trebui o săptămână pentru a viziona schiţa versiunii montate şi totalitatea eşecurilor, care reprezentau vreo treizeci de ore de proiecţie. Obişnuită să lucreze cu economie, pentru a-şi realiza înregistrările video, se miră de o asemenea risipă. Dar regizorul, excesiv de conştiincios, turnase fiecare scenă, sub toate unghiurile posibile, de mai multe ori la rând. Nu mai reuşea să se orienteze. În afară de bobinele enorme îngrămădite de-a lungul peretelui, peste tot erau atârnate serpentine de celuloid şi numeroase greşeli se strecuraseră în şirul de tăieturi executate fără puncte de reper evidente. Prima versiune dura trei ore şi prezenta lacune importante, în care se trecea direct de la o scenă exterioară, turnată în plină zi, la o scenă de interior, filmată noaptea, fără să se poată urmări acţiunea, în cazul în care te raportai permanent la scenariu.

Valerie recunoscu, fără înconjur, că situaţia era disperată. Mai rău, Gerry trebuia să plece în Florida, pentru a turna alta dintre producţiile sale.

Carla îşi suflecă mânecile şi începu treaba. Sosea dimineaţa la ora opt, cu carnetul plin de însemnări de peste noapte şi nu pleca decât seara, mult timp după ce soarele apunea. La sfaturile sale, Valerie angajase doi asistenţi şi Carla le încredinţă sarcina de a pune ordine în bobine.

Curând, ea deveni parte esenţială a mesei de montaj. Cu mâinile în mănuşi albe, lăsa să-i treacă prin faţa ochilor pelicula, o voce o anunţa ”scena 21. Filmat 10”, apoi proprietarul barului trântea uşa şi actriţa principală spunea o replică. Oprea maşina, făcea un semn pe peliculă cu creionul de marcat, desfăşura bobina până la scena următoare, marca un alt semn, lăsa actriţa să-şi spună a

doua replică, oprea maşina, tăia, punea cele două scene cap la cap şi o începea pe următoarea.

Curând, o durea spatele, vedea fluturaşi zburând prin faţa ochilor şi îşi închipuia imagini ce se legau, dar munca o pasiona. Şi apoi, nu-i mai lăsa nicio clipă de răgaz pentru a se gândi la Fletcher.

În ajunul plecării lui Gerry în Florida, Carla îi arătă o schiţă de montaj definitivă. Acesta se îmbarcă zâmbind, liniştit asupra destinului ”Animatorului spectacolului”, care se părea că acum putea fi gata pentru prezentarea de Crăciun. Etapa finală era cea mai lungă. Valerie, Carla şi cei doi asistenţi îşi consacrară zilele şi nopţile finisând fiecare scenă, imagine cu imagine. Şapte săptămâni mai târziu, copia definitivă era gata să primească banda sonoră.

Epuizaţi, cei patru tehnicieni de montaj se întâlniră la restaurant, unde Valerie le oferi o cină somptuoasă, stropită din abundenţă cu şampanie.

După câteva clipe, atmosfera se destinse puţin. Valerie adresă o privire recunoscătoare asistenţilor săi care, cu trăsături alterate şi ochii cu cearcăne adânci, îşi priveau farfuriile fără să găsească nimic de spus, atât erau de copleşiţi de oboseală.

— Dragii mei, nu mai este decât de aşteptat premiera, le spuse cu un oftat de uşurare. Fireşte, sunteţi invitaţi toţi. Carla? Ce alegi? Coasta de est sau coasta de vest?

— Est. Mă întorc la New York.

— Nu mă îndoiam de asta. Păcat. N-aş avea decât să-i spun o vorbă lui Gerry, pentru a se ocupa de tine.

— Mulţumesc mult. Ştii că nu alerg după glorie.

— Credeam că te-ai decis să-ţi porţi adevăratul nume cu mândrie?

— Vreau să spun că nu mă voi folosi de el pentru a obţine prima pagină din New York Times.

La sfârşitul mesei, cele două prietene se aflară între patru ochi, în faţa unor enorme baclavale, acoperite cu

miere. Cei doi tineri asistenţi se duseseră de mult să se culce, avizi să-şi recupereze orele de somn.

— Crezi că studioul tău mai este încă în picioare, la New York? întrebă Valerie.

— Proprietarul mi-a trimis în mod regulat corespondenţa. Asta pare că vrea să spună că zidul pe care se află cutiile de scrisori nu s-a prăbuşit.

— Şi cum merge procesul cu Telemuzica?

— Afacerea este pe sfârşite. Dietra mi-a găsit un înlocuitor. Un bărbat tânăr şi foarte bine, se pare. Morala: am schimbat direcţia. În loc să trec drept o distrugătoare de cariere, nu voi întârzia să iau chipul unei mici zâne drăguţe, care să contribuie la fericirea lor. Căsătoria este fixată pentru primăvara viitoare.

— Ah! iubirea… Tot nu vrei să vorbeşti despre cel care te-a adus pe drumul drept?

— Nu.

— Credeam că a trecut destul timp. În sfârşit, cum vrei. Mai ia un coniac. Este excelent pentru reuşita ta, draga mea.

La care Carla răspunse, ridicându-şi paharul.

— Pentru succesul ”Animatorului spectacolului”.

Câteva zile mai târziu, un taxi o lăsa pe Carla la ea acasă. Îndată ce-o auzi, Gino se grăbi spre intrare.

— Ah! mica mea Carla, sunt fericit că te văd. Fără tine, era un adevărat mormânt. Te-ai întors de-a binelea?

— La bine şi la rău, îl asigură ea. Până la viitoarea plecare. Vederea studioului părăsit îi provocă un asemenea vârtej de emoţii contradictorii, încât rămase o clipă nemişcată în uşă, întrebându-se dacă trebuia să intre. Tot ce se străduise să uite timp de trei luni, îi reveni în memorie cu o teribilă acuitate. De fapt, era ca şi când nu plecase niciodată. Revistele de cinema care acopereau duşumeaua, dosarele încă închise de pe masă, patul în dezordine, regăsea totul în starea în care le lăsase, inclusiv confuzia sentimentelor sale faţă de Fletcher.

Îşi aşează valizele într-un colţ şi ieşi imediat, pentru o lungă plimbare în Manhattan. Îşi regăsea oraşul, stradă cu stradă. Era în sfârşit acasă, cucerită de agitaţia frenetică a mulţimii care se grăbea pe trotuare, în restaurante şi baruri.

În mod inconştient, o luă spre Central Park şi spre imobilul impresarului. Privirea lui îndurerată o urmărea ca o umbră. Pentru a-şi regăsi liniştea, n-avea de ales. Trebuia să înceapă prin a face pace cu ea însăşi şi cu amintirea lui Fletcher.

Datorită sejurului în California, avea acum destulă distanţă pentru a se gândi la întâlnirea lor, fără să se lase copleşită de pasiunea sentimentelor confuze şi neexperimentate. Până la urmă, această întâlnire fusese benefică. Fletcher o ajutase să vadă limpede în ea însăşi. De opt ani, sub pretextul de a se proteja de influenţele nefaste ale unei lumi în care nu se simţea la locul ei, se izolase şi se condamnase la o existenţă ştearsă şi plictisitoare. Acum se descoperise pe ea, cea adevărată: exigentă, pasionată şi speriată de intensitatea dorinţelor sale.

Confruntată cu această pasiune mistuitoare care domnea în ea, se speriase şi preferase să-l acuze pe Fletcher de toate crimele, pentru a încerca să-şi uite haosul emoţiilor. Venise vremea să pună fiecare lucru la locul său.

Contrar personajului pe care-l inventase pentru a deţine rolul principal în reportaj, Fletcher nu se folosise de ea pentru a promova cariera cinematografică a lui Mercy. Comportarea îi fusese ireproşabilă, fără nici cea mai mică asemănare cu cea a lui Bob Rhoades, de exemplu. Singura lui greşeală gravă fusese că ştiuse ceea ce ea nu voise să ştie. Exact ca Gerry şi Valerie. Nu putuse să nu ştie, dar se străduise să se prefacă, de parcă nu era la curent.

În acest stadiu al reflecţiilor, Carla trebui să înfrunte ce era mai dureros. Nu era imposibil ca Fletcher să fi fost sincer îndrăgostit de ea.

Se întoarse la studio, cu inima strânsă. Ei bine, se lămurise. Chiar dacă Fletcher fusese îndrăgostit de ea un timp, dăduse dovadă de o asemenea rea-credinţă faţă de el, încât şi-o scosese probabil din minte de luni de zile. Era chiar convinsă că, dacă i se mai întâmpla să-i murmure numele, era numai pentru a o blestema. Şi ea? Din nefericire, terminase prin a accepta realitatea. Nu-l va uita niciodată pe Fletcher. Niciodată nu va înceta să-l iubească.

Cu picioarele aşezate pe birou, Annette era adâncită într-o revistă.

— De când veghezi asupra intereselor unei vedete de cinema, s-ar putea spune că te simţi aici ca acasă, remarcă Fletcher intrând.

Aerul rece de decembrie îi colorase uşor obrajii cu o urmă de culoare, care era în contrast frapant cu tenul palid pe care-l avea de la începutul toamnei.

— Mercy n-a dat încă probele, îi aminti Annette. Dar este drept, nu va întârzia să câştige un Oscar. Cum era grupul acela, din New Jersey?

— Schimbând cântăreţul şi repetând în fiecare zi timp de trei ani, vor fi probabil pregătiţi să cânte în beneficiul lor, la a douăzeci şi cincea aniversare.

— Ah! Cu atât mai rău, rămâne pe data viitoare. Până la urmă, vei găsi pe cineva.

Fletcher se prăbuşi într-un fotoliu, cu un aer trist.

— Nicio grabă, murmură. Dar mă întreb uneori dacă toate aceste grupuri, pe care merg să le ascult peste tot, sunt atât de proaste pe cât pretind eu, sau mi-am pierdut încrederea.

— Şi dacă ai pleca în vacanţă?

— Mulţumesc mult. Nu ţin să mor de plictiseală pe marginea unei piscine, asaltat de fete frumoase.

Annette abandonă subiectul. O tăcere prietenească se lăsă între ei. Fletcher se adânci în gânduri, iar asociata sa, în lectura revistei de cinema.

Brusc, ea îl scoase din visare, rostind un ”Ah!” de surpriză.

— Da? o întrebă.

— Oh! nimic ce te poate interesa cu adevărat.

— Totuşi?

— Nimic, te asigur. O informaţie fără importanţă. Simplă bârfă.

— Annette!

Ridicând din umeri, aceasta începu să citească:

— În această seară, va avea loc premiera ultimului film al lui Gerry Martin, ”Animatorul spectacolului”, care, se pare, a cunoscut grele încercări, datorate în mare parte lipsei de experienţă a talentatului său regizor, John Kramer. Se povesteşte că această catastrofă a fost de puţin evitată, datorită montajului Valeriei Martin şi a unei prietene, tehnician video, numită Carla Abbott-Copeland. Dacă numele ei vi se pare cunoscut, nu vă miraţi: mama Carlei nu este alta decât celebra producătoare Amelia Abbott-Copeland.

Annette ridică ochii, dar Fletcher privea un punct foarte îndepărtat, deasupra capului său.

— Mă întreb ce i s-a întâmplat, comentă tânăra femeie. Aş fi jurat că va continua să filmeze documentare până la sfârşitul zilelor. La urma urmei, este mai degrabă reconfortant. Chiar şi cei mai încăpăţânaţi ajung să-şi asculte raţiunea.

— Ce imaginaţie! oftă Fletcher.

— Poate. Păcat că nu şi-a schimbat modul de a vedea, când lucra aici. Ai fi devenit imediat idolul tinerilor.

Se ridică şi-şi îmbrăcă mantoul, fără să ţină seama de privirile lui ucigătoare.

— Ai planuri pentru diseară?

— Un club nou, undeva în West Side.

— Bună seara, Fletcher. Şi noroc.

Acesta rămase mult timp aşezat, reluând mereu aceleaşi gânduri. Carla Abbot-Copeland. Într-un film de Gerry Martin, nici mai mult, nici mai puţin. Aşadar, până la urmă a înţeles şi a acceptat. Dar de ce oare nu se întâmplase mai devreme, de exemplu, când o ţinea în braţe? De fapt, nu-i purta pică. Lecţia era dureroasă, dar cel puţin nu se va mai lăsa prins.

Scutură din cap. Zău! Pe cine încerca să înşele iar? Bineînţeles că s-ar lăsa prins. Ar fi de-ajuns o privire a Carlei, pentru a-l face să uite totul, chiar dacă s-ar mai regăsi încă o dată singur şi cu inima frântă.

Toată după-amiaza dinaintea premierei, pe Carla o durea capul. Pe străzile cu trotuare lucitoare, trecătorii mişunau în căutarea unui ultim cadou de adăugat la darurile de Crăciun. Ploua, iar în New York ploaia făcea întotdeauna circulaţia dificilă. Cel puţin, îşi spuse, diseară nu va fi multă lume la intrarea cinematografului.

În cele din urmă, seara de care se temea, veni. La ora fixată, îmbrăcă o rochie roşie ca cireaşa, de care nu-i va fi ruşine dacă va avea ghinionul să intre în câmpul unei camere de televiziune. Îşi legă părul şi îşi încălţă balerinii noi, cam prea uşori pentru anotimp.

Cu trei străzi înainte de grupul compact de case unde se afla cinematograful, circulaţia se intensifică, pentru a se bloca într-un cumplit ambuteiaj. Ziarişti şi fotografi se strecurau printre maşini pentru a-i privi cu atenţie pe pasagerii din limuzinele lungi. Slavă Domnului! Taxiul său nu atrăgea atenţia.

— Nu cred că voi putea merge mai departe, îi spuse şoferul.

— Cu atât mai rău. Voi coborî aici.

— Ar fi de preferat să treceţi pe o altă stradă. Cu această premieră, nu este niciun mijloc de a vă apropia.

— Din nefericire, tocmai la această premieră merg. Şoferul se întoarse.

— Sunteţi vreo celebritate? Oare pot avea un autograf?

— Nimeni nu vă va invidia, răspunse Carla râzând. Numele meu nu este decât pe afiş.

Porni cu teamă pe trotuar. Din fericire, nu mai ploua. Proiectoarele uriaşe, instalate pe podiumul rezervat serviciului de presă, luminau mulţimea, holul iluminat cu o mulţime de pomi de Crăciun şi cerul cu nori grei. Un val neîntrerupt de limuzine luxoase rulau încet prin faţa covorului roşu de la intrare, cu cele mai mari vedete din lumea spectacolelor. Carla nu văzuse niciodată atâta lume.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai mult îi sporea teama. Oare cum îşi va croi drum prin această îmbulzeală şi va pătrunde în mijlocul serviciului de ordine?

Brusc, îşi puse invitaţia în poşetă şi făcu stânga-mprejur. Soarta premierei nu depindea de ea. De altfel, acest gen de seri nu erau organizate pentru oameni ca ea, ci pentru actori, vedete cunoscute şi iubite de public şi ai căror telespectatori le pândeau apariţia pe micul ecran.

Adâncită în gânduri, tresări văzând o siluetă desprinzându-se din mulţime şi oprindu-se lângă ea. Fletcher! Crezu că inima îi va exploda. Îmbrăcat într-un mantou lung de culoare închisă, afişa aceeaşi siguranţă ca în amintirea ei. Dar era cu mult mai palid.

— Ai renunţat, remarcă Fletcher.

— Într-adevăr. De unde ai ştiut? De premieră vreau să spun, bâigui Carla.

— Annette mă ţine la curent cu noutăţile din lume.

— Ah!

Jenată să-l vadă urmărind-o îndeaproape, căuta ceva ce l-ar fi putut ajuta.

— Nu te-am văzut în faţa cinematografului.

— Eram aşezat într-o cafenea, de cealaltă parte a străzii, aşteptând deschiderea unui club în care trebuie să merg în seara asta.

— O nouă tânără speranţă?

— Poate. De fapt, are deja un impresar, dar după cum se zvoneşte în public, nu este foarte mulţumit de el. Mă voi informa.

— Mercy şi Billy urcă în topuri.

— Da. Billy tocmai a câştigat primul disc de aur, iar Mercy munceşte cu înverşunare pentru primul rol în cinema. Annette face minuni. Şi tu? Colaborezi la o nouă producţie?

— Nu. De când m-am întors, m-am apucat de realizarea unei invenţii personale.

— Un documentar?

Carla îl observă pe furiş, pentru a se asigura că nu-şi bate joc de ea. Dar Fletcher arăta un interes sincer.

— Să spunem mai degrabă un scurtmetraj despre puştii care frecventează terenurile de curse, în speranţa de a deveni jochei, antrenori sau nu mai ştiu ce. Ideea mi-a venit în timpul montării filmului lui Gerry. Sunt copii cu adevărat deosebiţi, obsedaţi total de cai. Oh! presupun că nu-mi va aduce niciun ban, dar mă pasionează.

Cum Fletcher rămase tăcut, îi sări muştarul.

— Ce aştepţi oare? Acum sau niciodată este momentul să plasezi acel ”ţi-am spus eu”.

— Poftim?

— Aminteşte-ţi, mi-ai spus că nu eram făcută pentru documentare.

— Nu-ţi spuneam nimic nou. O ştiai dintotdeauna. Carla şovăi, înainte de a relua.

— Îţi mulţumesc că m-ai trezit la timp, Fletcher. Şi te rog să mă ierţi dacă uneori am fost nesuferită.

— Ai avut o reacţie absolut normală. M-am amestecat de mai multe ori în ceea ce nu mă privea.

Tânăra femeie se cufundă în tăcere. Dacă ar fi iubit-o, n-ar fi considerat că tot ce se referea la ea îl privea de aproape? Fletcher zâmbi pieziş.

— Ce se întâmplă? Nu te mai recunosc. Era o vreme când orice ocazie era bună să tuni şi să fulgeri, să baţi din picior.

Să te fi schimbat în asemenea măsură încât să devii perfect rezonabilă, Fellini?

Auzindu-l folosindu-i din nou porecla, inima începu să-i bată mai tare.

— În niciun caz, îi răspunse cu o voce marcată de emoţie. De altfel, nu eu m-am schimbat. Mi-am schimbat modul de exprimare. Datorită acestui scurtmetraj, voi putea spune, în sfârşit, ce am pe suflet. Dar fără răutate de data asta, adăugă roşind. Recunosc că am comis anumite greşeli, dar aveam circumstanţe atenuante.

— Înţeleg.

Carla se posomorî. Avea sentimentul că-i scapă ceva esenţial. Şi apoi, ce însemna această plimbare fără ţintă? Se pregătea să-şi ia rămas-bun pentru a se întoarce acasă, când impresarul o întrebă calm:

— Ce impresie îţi face să te afli pe muntele Olimp? Aşadar, nici nu uitase, nici nu iertase. Şi acum, va lăsa ranchiuna să izbucnească.

— Mi se pare că mi-am cerut iertare. Şi, mi se mai pare că am distrus un anumit reportaj.

— Într-adevăr. Până la urmă, ai hotărât în ultima secundă să-mi salvezi reputaţia.

— Dacă nu erai mulţumit de înregistrarea video, de ce n-ai spus-o mai devreme?

— Pe legea mea, pentru că îmi era prea teamă.

— Teamă de cine? De mine?

Cu un zâmbet larg, Fletcher o luă de braţ şi o conduse în colţul bulevardului doisprezece.

— Iată-ne ajunşi. Intri?

— Poţi să fii sigur. N-am intenţia să las în suspensie reglarea noastră de conturi.

Picături uriaşe de ploaie, începură să se strivească pe trotuar. Cu mantoul de seară strâns în jurul ei, Carla urcă primele trepte care duceau la club. În faţa uşii, un uriaş bloca intrarea.

Tânăra se întoarse iritată spre Fletcher. Acesta înainta, cu mâinile în buzunare. Pe buze îi juca un zâmbet ciudat.

— Cine încheie seara aceasta? ”Sălbaticii?”

— Da, dar este o serată particulară.

— Ah! Nu se intră fără invitaţie?

Sub ploaia torenţială, Carla îşi pierdu răbdarea. Ce se întâmpla? Cu siguranţă, Fletcher aranjase să figureze pe lista invitaţilor. Rezemat cu nonşalanţă de uşă, acesta continua să discute cu uşierul.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată că-ţi trebuie permis de trecere pentru a-i auzi pe ”Sălbatici”.

— Îmi fac meseria, răspunse celălalt, cu o ridicare din umeri, care se voia un gest de scuză.

Fletcher o privi pe Carla cu un aer dezolat.

— Din nefericire, cred că nu este nimic de făcut.

Cu gulerul mantoului ridicat până la urechi, se îndepărtase deja sub ploaia torenţială.

— Fletcher!

Acesta se opri şi se întoarse.

— Fletcher! Spune-i uşierului că eşti aşteptat.

— Dar nu sunt.

— N-are importanţă. Se va duce să se informeze. Numele tău este cunoscut, ne va lăsa să intrăm. Spune-le că ai intenţia să semnezi un contract cu grupul. Inventează orice, dar să intrăm.

— Imaginează-ţi decepţia lor dacă le dezvălui că n-am dorit niciodată să lucrez cu ei.

— Fletcher! De când eziţi să te foloseşti de numele tău, pentru a face să ţi se deschidă uşile?

— Îmi ceri serios să încalc propriile tale reguli pentru a evita ca tânăra Carla Abbot-Copeland să fie udată de o ploaie uşoară?

Cu obrajii ca focul, Carla ridică vocea mai mult decât era necesar.

— Ascultă bine, Fletcher Arendt. În primul rând, pentru că am decis să fiu eu însămi, nu merit lecţii de morală. În al

doilea rând, ploaia ta uşoară, este pe cale să mă ude până la piele. Dacă ai intenţia să te întorci înotând în coteţul tău din Central Park, poţi să pleci imediat. Eu mă întorc la acest club şi voi folosi orice nume va trebui, până când mă va lăsa să intru, pentru a chema un taxi!

Se întoarse, fără să înţeleagă de ce Fletcher o privea cu un aer atât de vesel. O ajunse dintr-un pas şi-i cuprinse talia cu braţele.

— Dacă mi-ai vorbi despre ”circumstanţele tale atenuante”, Fellini?

— Poate te crezi inteligent?

— Da. Consider foarte inteligent din partea mea că am reuşit în sfârşit să te regăsesc.

Carla nu se putu stăpâni să nu-şi aşeze mâinile pe reverele mantoului care lucea de picături. Cu părul ud şi obrajii şiroind de apă, stăteau faţă în faţă, izolaţi de lume de această ploaie torenţială şi de pasiunea care-i mistuia.

— Pot să ştiu de ce ai dorit atât de mult să mă regăseşti? Răspunsul pe care i-l dădu, depăşea speranţele. Fletcher o strânse mai puternic şi-i acoperi tandru gura cu un sărut arzător.

Când se îndepărtă, îi atinse uşor obrajii cu mâna.

— Adineaori, te tachinam. Îmi dau seama cât de greu trebuie să fie să porţi un nume atât de celebru ca al tău. Va trebui să te obişnuieşti cu asta.

— Da, într-o zi am să mă obişnuiesc. Fletcher o privi tandru.

— Am găsit o soluţie.

— Da?

— Ai putea renunţa complet la numele Abbot-Copeland pentru a lua unul complet necunoscut în lumea cinematografului?

— De exemplu?

— Arendt.

— Poate ai dreptate, pe cuvânt. Nimeni nu mă va mai întreba, atunci, dacă mă numesc Carla Arendt. Excelentă idee.

— Perfect. Dar cu o condiţie: îţi vei păstra numele de Carla Arendt până la sfârşitul zilelor.

— În cazul în care vei binevoi să trăieşti în compania mea, nu văd niciun inconvenient.

— Încă un amănunt. Dacă se poate, să ne instalăm în coteţul meu.

— Şi cu studioul meu ce facem? Este cel puţin la fel de confortabil ca acest neplăcut colţ de stradă.

Ca şi când revenea la realitate, Fletcher o înconjură cu un braţ protector.

— Repede, un taxi. Tremuri de frig. Te voi face să răceşti.

— Ce sugerezi pentru a mă vindeca?

Aplecat la urechea ei, Fletcher murmură un răspuns care o făcu să roşească de plăcere.

Sfârşit